ناول

قاچاقبره

لیکوال : ډاکټر عبدالهادي حماس

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

د كتاب ځانګړنې

كتاب نوم : قاچاقبره – ناول

ليكوال : ډاكټر عبدالهادي حماس

د ليكوال ګرځنده ګڼه : 0799-80-08-24

كمپيوټرچارې: حليم ګل(ګران)

د پښتۍ ډېزاين: رسول گل اشنا / ۰۷۶۴۰۸۰۳۰۹/۰۷۴۴۴۰۴۴۲۴

خپرونكې ټولنه: ذهنيت خپرندويه ټولنه / كابل

اړيكشمېره:0772019545

ددې كتاب د هر ډول چاپ او خپرولو حقوق له ليكوال سره خوندي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

هغوی ته چې لاس يې په ظلم او فساد بر شي خو د خدای ج او هېواد لپاره ترې ځان وساتي

ډاکتر عبدالهادي (حماس)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله تعالی

د ليکوال څو کرښې:

زموږ هېواد اوس مهال له يوه نوي حساس پړاو، څخه تېرېږي، کوم پړاو چې خورا خواشينه ونکی او د پام وړ پړاو ده.

که دغه پړاو زيانونه په دقت ونه څارو، نو موږ به بيا د نه جبرانېدونکو ستونزو سره مخ کړي.

ډېر وخت کېږي چې يو شمېر کادرونه مو د نا امنی، فقر او همدارنگه د بې کاري له امله له هېواد فرار ته اړ کيږي ځينې خو يې دومره په تنگ شوي وي چې بهر ته د تلو لپاره غير قانوني او قاچاقي لارې وټاکي، پايله يې دا شي چې يا ووژل شي، يا ناوړه گټه ترې واخيستل شي او يا هم اوبه او سيندونه ژوند ترې واخلي.

له نيږدې څلورو لسيزو را په دې خوا هېواد په يوه نامالومه جگړه کې ښکيل دی، وژل، بې کاري، نا امني، فقر او نورې بدبختي يې زيگنده دي ،ددې جگړې زيان يوازې افغانانو ته اوړي، وينې د دوی توپېري او باغونه د نورو پرې خړوبيږي .

افغنستان د اسيا زړه دی هر زبرځواک غواړي دغه زړه تسخير کړي ،او له برکته يې بيا پر اسيا واکمني وکړي، دوی هڅه کوي دلته نا امني او ستونزې نورې هم زياتې کړي، اوبه خړې کړي او خپل ماهيان پکې ونيسي.

هېڅ وخت دوی دا نيت نه لري چې افغانان دې له يوې تل پاتې سولې او ډاډمن ژوند څخه برخمن شي. دوی موږ وژني، بې کوره کوي مو، غربت ته مو را بولي او له دې پرته د بلې هرې بدبختي هڅه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ په وژلو نه ورک کېږو، له لوږې هم نه مرو، کړاونه هم زموږ د بنیادي تباهي لامل نه گرځي، یوه ورځ به یې جبران کړو، یوه ورځ به ترې وژغورل شو.

دوی غواړي موږ په تیارو کې واوسو، د مدرسې، مکتب او پوهنتون دروازې مو راوتړي موخه یې دا ده چې د جهل په تیاره ذهن کې مو پرېږدي او بیا دوی خپلو شومو موخو ته په اساني سره ورسېږي.

دا کار یې په رېښتیا هم خطرناک او خورا مهم کار دی چې زموږ بنیاد ورسره کمزوری کېږي او بلاخره له منځه ځي .

د علمي مراکزو کمزوري کول، په هېڅ راز سره ویښ ملتونه نشي زغملی، دوی له دې کاره هم لویې او لوړې پروژې لري/ غواړي د هېواد کادرونه وویروي هغوی ته د فرار زمینه برابره کړي.

دا اوس هم زه یو شمېر د پوهنتون استادان پېژنم چې پټ تهدید کېږي، په مرگ گواښل کیږي موخه یې دا ده چې په هغوی دلته د ژوند حلقه راتنگه کړل شي او هغوی له هېواده تېښتې ته اړ کړل شي.

تاسې گوری له هېواده ډله، ډله ځوانان په قاچاقي لارو تښتي، هغه په دې لارو کې هر راز ستونزې گالي، په سرحدونو کې وژل کیږي، سیندونو کې ډوبیږي او ناوړه گټه ترې اخیستل کیږي، لامل یې دا ده چې د هیواد دایمي دوښمنان هڅه کوي دا ټولنه په غربت کې ښکیل کړي. بې کاري خپل وروستی برید ته ورسوي ځوانان مجبور کړي له هېواده که هغوی ته د مرگ په قیمت هم تمامیږي فرار یا تېښته وکړي.

دغو ټولو بدبختیو ته په کتو زه اړ شوم یو ناول ولیکم نوم مې هم قاچاقبره کېښود، له دې ناوله مې موخه دا ده چې نور خپل اولادونه په قاچاقي لارو ونه لیږو، په دغو لارو نه دوی ته ابرو ور پاتې کیږي او نه عزت له

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي پرته هره لحضه يې ژوند د مرگ له خطر سره مخ ده، موږ په بدل ددې چې د دوی ژوند ښه کړو هغه په بلا بدبختيو اخته کوو .

ډېری د گل په څېر ځوانان مو د مرميو خوراک شول څوک په اوبو کې ډوب شول، د ماهيانو گېډې پرې مړې شوې، ځکه خو موږ ته په کار دی چې دغه پردی لوبه درک کړو او د استعدادونو او ځوانې قوې له فراره هېواد وژغورو.

ما دغه ناول په دولسو ورځو کې وليکه، خامخا به نېمگړتياوې لري، هيله ده چې نېمگړتياوې يې له لوستو وروسته را په گوته کړئ، ترڅو په دوهم وار چاپ کې خپلې بشپړتيا ته ورسېږو.

له مشر فرهنگ پال ليکوال او شاعر دروند شخصيت خوږمن صيب،گران ملگری اديب او ليکوال محمدرفيع عمار صيب همدارنگه کوچنی خو په ذهن پوخ افضل زيار څخه مننه چې د ناول په اړه يې نېکې مشورې راکړې.

د گران رسول گل اشنا څخه مننه چې زما د بوختياؤ له کبله يې لاس راکړ او کتاب يې په ورين تندي ايډيټ کړ او پښتی يې هم ورته جوړه کړه .

د سرلوړي خپلواک او سوله من افغانستان په هيله

په ډېر درنښت

ډاکتر عبدالهادي حماس

پکتيا : ۱۳۹۹/۱۱/۴کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

ماښام ته نيږدې وخت ؤ له دندې، ناوخته خلاص شوم، کور ته مې بېره وه، چې ژر ورسېږم د بيړې لامل هم مالوم ؤ، کله به چې راباندې ناوخته شو، نو مور به مې لارې ته راوته او زما راتلو ته به يې سترې سترګې نيولې وې، که تر ماخوستنه به هم رانغلم هغه کور ته نه تله، لاره هم مصؤنه نه وه، کله ناکله به پکې ډېرې بدې غلاوې کېدې ځينې وخت خو به غلو د پيسو سره يوځاى د انسان ژوند هم اخيست، ټوډي موټر مې نوى اخيستى ؤ، په کش کې بد نه ؤ، ور وختم سړک پوخ ؤ په څو سانيو کې د موټر سرعت له سلو واوښت، له لرې مزل وروسته د سړک د غاړې يوې لاروني زما پام خپل ځان ته واړاؤ هلته لرې مې يوه مېرمن تر سترګو شوه په عربي تور رنګه حجاب کې يې ځان پوښلى ؤ، نسبتا جګ قد يې درولوده، ګړندي ګامونه يې، يو په بل پسې اخيستل، يوازې وه، نور څوک ورسره نه تر سترګو کېدل، په مزل کې يې له چابکو قدمونو مالومېده چې يوه مهم او بېړني کار لپاره خپل ماموريت سرته رسوي کله، کله به يې شاته هم راوکتل، ما فکر وکړ ددې په خاطر شا، شاته راګوري چې شايد کوم موټر يې واخلي او د مزل لاره يې لنډه کړي، لومړى زما هم په زړه کې تېر شول چې موټر به ورته ودروم خو وروسته مې ترى ترې وشو ځکه يوازې وه،له داسې مېرمنو سره مرسته له کلتوري لحاظه په زيان تمامېږي،له دې پرته داوېره هم راسره وه چې شايد په تور حجاب کې کوم غل غدى وي، نور ملګري به هم ور سره وي، کمين به يې نيولى وي، کېداى شي په همدې بهانه غواړي کوم موټر ودروي، او لوټ يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي، نو زما موټر هم نوی ؤ او هم مې لا بشپړې پیسې نه وې خلاصې کړې د موټر سرعت مې نور هم تېز کړ، د کیلومتر عقربه پورته شوه، ځان سره مې وویل:

که د درېدلو اشاره هم راکړي موټر نه ورته دروم، خو دا هر څه زما د تمې برخلاف ؤ، هغې ماته د لاس را کولو هڅه ونه کړه زما په رارسېدو یې زما د موټر مخې ته ځان وغورځاؤ، یو درز شو، یو ځواکمن درز،حواس مې بدل شول ،دومره مې ولیدل چې یوه توره کتله لومړی هوا ته پورته شوه او بیا زما د موټر پر ښیښه ولګېده، د موټر ایربګونه خلاص شول، سخت دروند او ناڅافي غږ یې ؤ، له درده یې ډار ډېر ؤ، د سټرېنګ ایربیګ مې له پوزې سره ونیښت، داسې مې حس کړه لکه چې یو چا په غټ سوک په مخ ووهلم، لومړی ګنګس شوم څو ثانیې خو نه پوهېدم چې څه وشول، وروسته مې صد سرته راغی، احساس مې کړه چې پېښه دې کړې ده، هم دې موټر ټوک ټوک شو او هم دې له مېرمنې ژوند واخیسته، لږ شیبه مې نور هم فکر وکړ، له فکر سره مې دا خبره ذهن ته راغله چې مېرمن خو ما نه ده وهلې هغې قصداً ځان زما موټر ته راواچاؤ کله به مې بیا ذهن کار پرېښود، وبه مې ویل چې هسې ځان ته تسلي ورکوې مېرمن دې ووهله، سرعت دې زیات ؤ د هغې هېڅ ګنا نه وه، زه په همدې ذهني کشمکش کې وم چې غال مغال مې تر غوږو شو مخته مې وکتل پنډه خلک او دوه درې موټر ولاړ دي، یو بل ته ناریې وهي، ژر کړئ جلی مړه کیږي، روغتون ته یې ورسوئ، یوه کس زما د موټر دروازه هم راخلاصه کړه، زما مخ ته یې ولیدل په وینو لړلی ورته ښکاره شو، وارخطا شو، راته یې کړه ته ښه یې؟، ځواب مې ورکړ لږ ګنګس یم نور مې حالت بد نه دي، ژر ښکته شوم د پنډو خلکو منځ کې مې په یوه مېرمن سترګې ولګېدې نیم مخ یې ښکارېده نیم نور یې تورو وېښتانو پټ کړی ؤ، په سېنه یې یوه توره بکسه پرته وه، نرۍ ګوتې یې ترې راچاپېره وې، بکسه یې راته مهمه ښکاره شوه ځکه چې د بې هوښې په حالت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې یې هم له منګولو نه وه لوېدلې، تور پیچلی او ګوڼګوټي ویښتان یې پر مخ پراته ؤ له لوړې خو موزوني پوزې یې وینې رابهېدلې ګڼ تور بانه یې له پټو سترګو راتاؤ ؤ، غوږ ته مې پام شو د هغه له سوري هم وینه راغلې وه، له چا مې اورېدلي ؤ چې که د سر په ضربه کې له غوږ او پوزې وینه راشي نو له هغه کسه، نور لاس ومينځه، بیا نه جوړېږي، دغې ننداري نور هم وارخطا کړم، د مېرمنې د حجاب ټېکري باندې مې نظر ولګېده لرې دوه متري کې پروت ؤ، ورته ځير شوم، د سړک سره د سولېدو له امله یې یوه برخه لکه له دو تیږو چې لاندې وي ټوکر ټوکر وه، ژر مې ټېکری راواخیست او د هغې پرځلېدونکي سپین مخ مې واچاؤ، یوه او بل لوري ته مې په ولاړو خلکو کې په دې تمه نظر واچاؤ تر څو خپل ځان ورته بې ګناه وښایم ورته مې کړه:

زما ګنا نه وه، هغې خپله ځان موټر ته راواچاؤ، هغې دا کار په داسې وخت کې وکړ چې زما برېک کومه ګټه نه کوله، هغه ډېره نېږدې راولوېده، خو مخکې له دې چې زه مې ورته د خپلې بې ګناهي لپاره، نورې خبرې اوږدې کړم، یو غښتلي ځوان له ګرېوانه ونیولم، مخ ته مې وکتل له غوسې تک سور ؤ سترګې یې راوتلې وي، راته یې کړه:

که داد خپل لاس پرې خوړېدلی وای بیا د موټر پرې اخیستی وای نو دومره په تېزي دې نه ځغلاؤ حتماً یا له پلاره درته پاتې دنیا دی او یا دې هم د خور او لور پیسې دي چې موټر دې پرې اخیستی، ورته مې وکړه وروره، ګرېوان مې خوشې کړه هغه څه چې ته فکر کوې داسې نده د خپل زیار په پیسو مې موټر اخیستی، زه دنده لرم لوړ معاش لرم، ما جلې نده وهلې، په بشپړ هوش او واک روان ؤم، هغې خپله ځان موټر ته راوغورځاؤ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل ملګری يې غوسه ناکه مسکا وکړه وې ويل، مړ هم صبری او ږړ هم صبری، ګرم هم ته يې، په موټر هم خلک وهې د ملامتې الزام هم په هغوی لګوې، دا کوم انصاف دی ؟

درېيم وويل:

که تاسې داسې خبرو ته دوام ورکړی، دا خورکۍ مړه کيږي، ږړ او وړ به ترافيک مالوموي اوس ټيپي موټر ته واچوی چې ساه ورنه کړي، د ترافيکو د غبږ سره مې نور هم لينګي په لړزاه شوو، ځکه چې په لومړي ځل په موټر د انسان وهنې له داسې پېښې سره مخ ؤم، چې د مړه کېدو ګواښ هم پکې شتون درلود.

ژر مې د موټر دروازې خلاصې کړې خلکو ته مې وويل:

هلۍ ټيپي راواخلئ، مرسته وکړئ، زه يې روغتون ته رسوم، دوو کسانو ملاوې ټيټې کړې يوه کس ټيپي له دواړو اوږو او بل له پښو ونيؤ، په راجګيدو کې د هغې لاسونه ښکته وځړېدل د لاسو په غورځېدو د هغې توره بکسه هم د هغې له سينې ولوېده، سپين مړوندونه يې له تورو لستوڼو راوتلي ؤ د بنګړيو نښانونه يې نه درلودل، يوازې له کيڼ لاس يې يو ساده تور بند لرونکی ساعت تاؤ ؤ، ناروغ يې له خلاصو دروازو موټر ته ور د ننه کړ، دروازې بندې شوې، دوی هم خپلو موټرو ته وختل د هر يوه بيړه وه، د خپلو کورو په طرف يې حرکت پيل کړ، دلته د مشرانو هغه خبره راته ثابته شوه چې پردی غم له واورو سوړ وي، چا راسره د تلو ست لپاره خوله ببرته نه کړه، د سړک منځته مې پام شو توره بکسه لا هماغسې پر تور سړک پرته وه، راوامې خيسته، ځنځير مې کش کړ په يو پنډ کاغذونو مې سترګې ولګېدې په ښکلي قلمي ليک دود ډکې شوې وې، مهمې راته ښکاره شوې د لوستو تلوسه يې را سره پيدا شوه، خو وخت يې نه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته مې ځنځير بند کړ، د موټر مخکې سيټ بورډ باندې مې بکسه کېښوده، ټپې مېرمن لوستې راته مالومه شوه !

ځان سره مې وويل:

دا فکرونه پرېږده، جلی که لوستې وي يا هم نالوستې تا پورې اړه نه لري، څه چې تا پورې اړوند دي هغه دا دي چې ناروغ روغتون ته ورسوې، او درملنه يې وکړې.

شاته سيټ ته مې وکتل ميرمنې غلې، غلې ساه اخيسته، خاموشه وه، لکه له ټولې نړۍ يې چې زړه بد وي نه يې غوښتل تورې بڼه ورې سترګې پرانيزي.

د هغې وضعيت راته بيخي سم مالوم نشو، فکر مې وکړ، هسې مړی مې روغتون ته روان کړی ده، خپل ځانته مخاطب شوم، لکه چې د خون څښتن شوې بدبخته دلاوره، که توره ونه کړې کار خرابېږي، په بيړه مې موټر راتاؤ کړ د روغتون په طرف مې حرکت پيل کړ، د کيلومتر ستن په سرعت پورته روانه وه، روغتون ته رسېدل مې لومړيتوب ؤ، په لاره کې نه پوهېدم موټر څنګه ولم.!

کله ،کله به مې پوليس او کله به مې بندي خانه هم سترګو ته ودرېدل، ځکه چې د ناروغ د مرګ او ژوند ترمنځ کشمکش مې په خپلو سترګو ليده، تمه نه وه، چې بيا به رغيږي او زما ژغورلو لپاره به د بې ګناهي شاهدي ورکوي، لا روغتون ته لاره پاتې وه، يوې ګوښې ته ودرېدم، يوه حېرانونکې پرېکړه مې وکړه ،کله، کله وېره دومره زياته شي چې انسان بې انصافي خواته وهڅوي، ما هم همداسې فکر وځغلاؤ، ځان سره مې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټپي خو هسې هم ژوره صدمه ليدلې ده، د روغېدو نه ده، له موټره يې وغورځوه، له غمه يې ځان بې غمه کړه، څه به تورې سپينې کوې توره شپه ده، هيڅ څوک دې هم نه ويني.!

ځان سره مې وويل : که ناروغ مړ شي نو دوسيه به درته جوړه شي او چې د مرګ دوسيه درته جوړه شي، نو ټول ژوند به په بندخونه کې تېروې، حال دا چې تا کومه تېروتنه هم نه ده کړې، خدای شته له اوږده بنده ډېر ډارېدم، ځکه مې نوره د فکر دا لړۍ اوږده نه کړه له موټره راښکته شوم د ټپي ناروغې دروازه مې راخلاصه کړه، مېرمن مې له مړوندو ونيوله، بهر ته مې را زور کړه، تنه يې راپورته شوه، سر يې شاته لاړه،له مخه يې هم ويښتان وښوېدل، پر پاسنۍ شونده يې د پوزې وينه پرنډ وچه شوې وه په کينې غومبري يې په وينو د لوند ټيکري، کمه سورخي پاتې وه هغه سوروالی، لکه د سينګار شوې ناوې د مخ د سپين والي سره مقابله کوله، له نرمو مړوندو يې ما لاسونه تاؤ ؤ، ښه ساعت مې د هغې د مخ ننداره وکړه ،په دې حساس وخت کې يې هم د مخ لېدل ستړي کونکي نه حس کېدل،بې حده زياته معصومه راته وه ايسېده، مخ يې له ورايه د يوه ناسپړلي، پټ راز کيسه کوله، داسې پټ راز چې تر دې دمه يې د ويلو ځواک او جرئت نه درلوده، په دې وخت کې د خپل وجدان له قاضي سره په جنګ شوم راته يې کړه:

دومره بې غيرته پرېکړه هم څوک کوي ،لکه تا چې وکړه ؟

ته هم د ضمير په نوم کوم څه لرې؟

چې د يوې تورسرې په اړه د يوه ظالم او يوه قاتل په څېر معمله کوې؟

ايا د انسانيت، افغانيت او په تېره بيا د اسلاميت نه حيا نه درځي؟

يوه تور سرې ستا له لاسه د مرګ او ژوند تر منځ نفس کاږي او ته هغه د سړک په سر غورځوې، که ستا مېرمن دا سې محتاجه او د مرګ له ګواښ سره مخ وي او د جنايت مرتکب يې د سړک په سر درته وغورځوي په تا به څه تېرېږي، ستا په اولادونو به څه تېرېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ځواب د ،هو، وي نو ولې دا بېچاره اوبو راوړې ؟
ولې دا انسان نه درته برېښي؟
ولې دا درد او خوږ نه لري؟
دا مېرمن هم بې څوکه نه ده، ستا په څېر به کورنۍ لري، اولاد به لري، د چا د ژوند یوه حصه به وي، ته اوس په لوی لاس هغه د مرگ کندې ته گوزار کوې، د ژوند ژغورونکی خو الله ج دی، ته د الله له پرېکړې خبر یې چې هغه نه جوړېږي؟!
له خدای پرته بل هیڅ څوک نه پوهېږي چې دا مېرمن نه جوړېږي.

کېدای شي دغه ناروغ ښه شي او ستا بې گناهي هم ثابته کړي، نو ولې داسې حیواني پرېکړه کوې، له نور فکر کولو پرته مې ځان ملامت کړ، د وجدان پرېکړه مې سمه وبلله بېرته مې په ارامه د هغې مړوندونه د لماستي په لور خوشي کول د هغې د سر کېن اړخ د سېټ سره پیوند شو، تاوشوي گوړگوتي ویښتان یې د مخ پر ښي لوري راولوېدل، په بېړه سټرېنگ ته کیناستم حرکت مې وکړ لږ شېبه وروسته گړندي موټرونه هم شاته پاتې کېدل، له لنډ مزل وروسته روغتون ته ورسېدم، شخصي ؤ خو ډېر مجهز ؤ، خوځنده چپرکټ مې موټر ته راورسېده، ناروغ یې واخیست او لږه شېبه وروسته مې هغه د پنډ ډاکټرانو په منځ کې د اکسیجن لاندې ولیده د ناروغ رنگ ته مې وکتل زېړ زبېښلی ؤ، ډاکترانو خپل اقدامات وکړل،سیروم یې ورته چالان کړ، نور هغوی خپل د نوکري والي اطاق ته لاړل، ماته یې وویل که د ناروغ حالت خرابېدل غږ راوکړه .

د هو په دود مې سر ورته وخوځاؤ، د ناروغ په خوا کې پر څوکۍ کیناستم، ښکته او پورته مې ورته کتل چې کېدای شي لاس او پښې یې وښورېږي او د هیله مندی څرک پیدا شي، لږ وروسته متوجې شوم د هغې د غځېدلي لاس دوه گوتې وښورېدې، د هغې د گوتو حرکت نه ؤ سم لکه زما ولاړ زړه چې حرکت پیل کړی وي، په یوه لویه هیله مندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې يې مخته وکتل، سترګې يې لا هماغسې پټې وې، تور بانه يې لکه لوړ قدې تور لېباسه سپاهيان ترې راتاؤ ؤ د سترګو پيره داري يې کوله، پاس مانيټور سکرين ته مې وکتل ترڅو د عمومي وضعيت څخه يې ځان خبر کړم، ورور مې ډاکټر ؤ له هغه مې لږ زده کړې ؤ، د زړه ضربان يې نورمال ؤ د هر زړه ضربان سره به يې مانيټور يو هارن کاؤ، فشار، تنفس او د زړه حرکات يې سم ول، يو زګيروی مې واورېد د مانيټور له سکرين مې سترګې وختې، په يوه هيله مندی مې بيا ناروغ ته کتل، هغې په ډېرې سختی سره غټې بڼه ورې سترګې نېمه خلاصې کړې اورمېږ يې يوه او بل لوري ته تاؤ شو، د اورمېږ له حرکت سره يې درد د ټنډې له غونجېدو مالومېده، ځان سره يې وويل دا زه چېرې يم ؟

ژر مې له خولې ور ووتل، شکر چې په هوش راغلې!

ماته يې وکتل نا اشنا ورته ښکاره شوم، بل لوري ته يې مخ واړاؤ !
نه يې غوښتل له ما سره خبرې وکړي، هيڅ يې ونه ويل!
ورته مې کړه ستا نوم څه دی ؟
ايا د کورنۍ د کوم کس شمېره راکولی شې ؟
هغې په ډېرې سختي بېرته مخ راتاؤ کړ ماته ځيره شوه راته يې کړه ته څوک يې ؟
ـ زه دلاور نومېږم، تاسې زما له موټر سره تصادف وکړ! اوس مې روغتون ته راوړې، هغه لږ غلې وه، هڅه يې کوله څه په ياد راولي، سترګې يې له چت سره وټومبلې بيا يې ورو وويل:
ـ ستا ملامتي نه وه، بس هسې زما ليونتوب ؤ !
ـ دا خبرې به وروسته وکړو، اول دا راته ووايه چې د کوم ځای يې او نوم دې څه دی ؟
ـ نوم مې څه کوې ؟
ـ غواړم کورنۍ ته دې احوال ور کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ قاچاقبره نومېږم، خو کورنۍ نه لرم!

ـ هیله کوم وخت مه ضایع کوئ ستاسې وضعیت ناسم دی نوم مو سم وښئ او د کور د کوم غړي شمېره مو راکړئ چې را خبر یې کړم ؟

ـ سم نوم مې اخیستی!

څه دي چې واورېدل ټول ریښتیا همدا دي

ـ ولې کورنۍ نه لرې ،؟

ـ نه، کورنۍ نلرم، د ژوند په سختو گردابونو کې راگیره شوم، کورنۍ یې رانه واخیسته، تقدیر مې د هیلو خلاف په یوه طوفاني او تبا کوونکې لاره رهي کړم، خدای ج دې هیڅ تورسرې زما په څېر نه کم بخته کوي، زه دعا کوم چې خدای ج دې د هیڅ چا پاکې هیلې لکه زما چې وې، له غوړېدو مخکې نه رژوي؟!

زه مې خپل پلار نه بښم، د ځان د ښېرازي او ژغورلو لپاره یې زما ژوند برباد کړ، زما په اړه یې هېڅ فکر هم ونه کړ، زه اوس په دې ژوند څه وکړم؟ لکه د لوبو د مېدان توپ چې یو مې بل ته پاس کوي، ما او عزت مې په لغته وهي!

تر ټولو خواره برخه زما په قیسمت کیږي، شاهانه ژوند مې په بې عزته ملنگې بدل شو، لکه لانځکه د هر لاس برېدوونکي د لوبولو حقداره وگرځېدم، پلار مې لږ هم د خپلو اولادونو په اړه فکر ونه کړ! د خپل ژوند ژغورلو لپاره یې زموږ سرنوښت ته اور ورته کړ او...

ـ نو اخر ولې ،کیسه څه ده ؟

-کیسه به درته وکړم، وخت یې رارسېدلی، زه مې د پلار په څېر نه یم چې د نورو ژوند په اړه راسره فکر نه وي، زه غواړم ژوند مې لکه د اسمان د ستورو رڼایي له هېڅ چا پټه نه کړم، زه غواړم نور زما په څېر بدبختي تجربه نه کړي زما له ژونده پند واخلي.

ـ نو قاچاقبره نوم مو څنگه غوره کړی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زه هم پرې شرمېږم، په خوله مې سم نه راځي، اصلي نوم مې لېمه دی، خو دا تپل شوی نوم مې د تبا کېدونکي ژوند سره تړلې کيسه ده !
نه پوهېږم د تقدير لوبه يې و بولم او که خپله بدقيسمتي يې وګڼم او يا يې هم د کور د ناسمې رهبرۍ زېګنده وبولم.
ـ ايا پوښتی شم چې تاسې ولې زما موټر ته قصداً ځان راوغورځاؤ او د ځان وژنې هڅه مو وکړه؟ هغې ترخه مسکا وکړه راته يې کړه !
ـ بېړه دې ده؟ چې زما د ژوند په راز پوه شې؟
ـ نه بېړه مې نده! او که تاسې يې مناسبه نه بولۍ زه کومه نيوکه نه لرم، بس يوازې دومره مالومات راکړئ چې ستاسې شناخته څوک را خبر کړم، ځکه دلته خو پښتو ده دود ده، کلتور ده، که يې خبر نه کړم، بيا به يې پوښتنو ته بې ځوابه شم،حلال پاخه به راسره کوي.
ـ د ناروغ رنګ زېړ شو، خبرې يې کم شېمه شوې، غټو سترګو کې يې اوښکې وځلېدې بيا رڼه، رڼه څاڅکي ترې لکه سپينې ملغلرې د هغې د سترګو له کونجونو يو په بل پسې راتوی شوې، د بستر تر روجايي ورسېدې، يو سوړ اسويلی يې وويست غلي يې وويل:
له ژونده نوره ستړې يم!
ډېره سخته ستړې شوې يم، نور ژوند، راباندې پيټی دی نه يې شم زغملای!
ـ ولې؟
ـ خبرې سمې نشم کولی، نفس مې قيد کيږي، زما سره يوه توره بکسه وه د ټکر په وخت کې مې په لاس کې وه، اوس به زما له بدقيسمتي خدايزده چېرې وي، د ژوند ټوله کيسه مې، ټکي په ټکي پکې انځور کړې وه، د خپلو بدبختيو تور تاريخ مې پکې ليکلی و، غوښتل مې زما د ژوند بدبخته کيسه هر څوک وګوري، ټوله نړۍ ترې خبره شي، پند ترې واخلي او بيا زما په څېر بدبخته نشي، خو لکه چې د نورو هيلو په څېر مې دغې هيلې هم سر وخوړ او بکسه بې درکه شوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې ژړغونې معصومه څهره او له غمونو ډکې مړاوې سترګې مې نه شوې لېدی، ښکته مې کتل، کتو یې د سړي زړه پرې کاؤ، د هغې خبرې، جاذبې او هم خفه کوونکې وې، د هغې د معصومې څهرې او د سر قوي ضربې مخامخ کتلو سره مې ښه احساس نه کاؤ.

له ځمکې سره مې سترګې ګنډلې وې، ځان مې خجالت ګاڼه فکر مې وکړ، داسې مظلوم کس دې وهلی چې که خدای او حکومت دې وبښي، ځان به خپله څنګه وبښې؟، د وجدان عذاب به دې څنګه کړې؟ که تېز نه تللی، شاید دا مېرمن با وجود ددې چې ځان یې موټر ته راواچاؤ ژغورلې دې وای .
په ځوړند سر مې ورته کړه!
زه بښنه غواړم
ـ د څه شی بښنه ؟ بښنه خو باید زه وغواړم چې ته مې په خپل بدبخته ژوند کې راګېره کړې. خو اندیښنه مه کوه چې پولیس راشي زه به ستا د بې ګناهي ورته ووایم .
ـ ورته مې کړه:
هیڅ څوک نه پوهیږي چې تاسې د ځان وژنې هڅه کړې ده او زما موټر ته مو ځان را اچولی ده، خلک ما د یوه ګناهګار او بې احتیاطه کس په نوم پېژني، چې تاسې مې په موټر وهلې یاست ؟!
ځواب مې ترلاسه نه کړ، سر مې راپورته کړ غوښتل مې ورته ووایم چې کېدای شي ستاسې په دې پېښه کې زه بندي شم، خو چې خوله مې خبرې ته راټولوله، د هغې په مخ مې نظر ولګېده سترګې یې پټې وې، بېرته د بې هوښي خپې ته تللې وه، په ژوره ساه اخیستو باندې یې پیل وکړ، ډاکتر ته مې غږ کړ ...

هلی ژر راشئ د ناروغ وضعیت بېرته خراب شو، زموږ له غږ سره، ډاکتر او نرسې په یو بل پسې زموږ په لور ګړندي ګامونه پورته کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ناروغ خولې ته مې وکتل د شونډو دواړو خواو کې يې سپينو ځګونو ځای نيولی ؤ، د سترګو تور يې شاته تللي ؤ يوازې سپين يې مالومېدل، تنه يې يوه او بل لوري ته لکه کېچه مار په بستر کې تاويده، د سترګو سپين يې مالومېدل تور يې شاه لوري ته کاږه شوي ؤ، ډاکتر نرسې ته وکتل ناروغ ته يې د اکسيجن په زياتولو ماموره کړه، ورته يې کړه يوه د ارام ستن هم سيروم ته ور اضافه کړه، هغه لاس په کار شوه د اکسېجن په ماسک يې د ناروغ پوزه وپوښله او ژر ژر يې په پينس د ښيښيي ستنې سر مات کړ.

ما د دوی ننداره کوله چې دوه پوليس دوه نور په ملکي جامو کې حکومتي کسان مې مخې ته ودرېدل راته يې کړه دلاور ته يې ؟
- هو
- دا مېرمن تا په موټر وهلې ؟
- هو
- ته حوزې ته بلل شوی يې ؟
- د څه لپاره ؟
- د څه لپاره مه وايه، د پوښتنو حق موږ لرو، نه تاسې.
- اخر ولې؟
- د موټروانې لايسنس لرئ ؟
- نه
- ښا جرم پسې بل جرم.
- ګورې مېرمن ما په موټر وهلې، خو دې کې زما هيڅ ګنا نه وه!
- هو تاسې سپينه ملايکه ياست، هيڅ مو هم ندي کړي، ګناه زموږ ده چې هسې دې تا وخت ضايع کوو او حوزې ته مو بيايو.
- ګورئ، هغې خپله زما د موټر مخې ته ځان را وغورځاؤ.
- ښه افرين والله، د پلمو چل بايد له تا زده شي، يانې چې هغه ليونۍ وه او يا يې هم کومه نشه کړې وه په ځان نه پوهېده، يا هم د ځان په قيمت يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتل تا په کومه لانجه کې واچوي همداسې ده؟، هغه هم یوه تور سرې؟

ـ کاش کې تاسې لږ مخکې راغلي وای، هغه په هوش وه، زما خبرې به تاسې د هغې له خولې اورېدلې وای.

ـ ته هم پوهیږې چې هغه خبرې نشي کولای کنه ؟

یوه له لاس ونیولم، له واټه یې بهر وباسلم، راته یې کړه، موټر دې چېرې ولاړ دی ؟

گوته مې اوږده کړه ځای مې وروښوده.

له موټر سره یوځای یې حوزې ته بوتلم، ښه یخ ؤ د مني اخیرې شپې او ورځې وې د شپې یې یوه کلکه شوې ډوډۍ، له یوه قاب سره راته کېښوده، قاب ته مې وکتل ډنډ اوبه او د څو په شمار پخو لوبیاؤ ډډې ترې راوتلې وې، ډوډۍ مې ونه خوړه، ځکه چې د یوه نامالوم سرنوښت فکر مې لوږه ختمه کړې وه، په یوه خیرن توشک او شکېدلي بالښت مې سر کېښود، خوب نه راته، ټوله شپه مې هم د یوه تیاره راتلونکي نه د ځان ژغولو په فکرونو کې په ویښه تېره کړه، سهار مهال مې سترگه سره ورغلې وه، بلاخره راویښ شوم، د لمانځه وروسته مې د سهار د چایو پیاله خولې ته نیولې وه چې سرتېری مې مخې ته ودرېده راته یې کړه :

ستاسې موټر نن ترافیکو ریاست ته لیږدول کیږي، او ته به د دوسیې بشپړېدو تر پایه محبس ته درومې.

د موټر د وړلو یې چې وویل، د سرتېري نورې خبرې مې وانه ورېدې، ژر راپورته شوم، ما ویل چې د مېرمنې بکسه یو نه سي، موټر ته په بیړه ورغلم توره بکسه مې ترې راواخیسته، تخرگ کې مې ونیوله دوی لاس په کار شول موټر یې وباسه، زه یې بل موټر ته وخېجولم او هغه ساعت هم راورسېده چې په محبس کې مې ځان ولیده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

په محبس کې مې احساس کړه چې له دې ځایه وتل به مې وخت واخلي او خلاصېدل به مې ځکه اسانه نه وي، چې په موټر د انسان وهلو په پېښه کې راغلی وم، بله کم بختي دا وه چې نه مې د پېښې شاهد درلوده او نه کوم معقول دليل، چې ځان مې پرې خلاص کړی وای.

خو د ځان له خلاصېدو مې هم تورې بکسې ته ډېره بيړه وه، ترڅو د مېرمنې په ژوند ځان خبر کړم او هغه راز پيدا کړم چې دغه ځوانه مېرمن يې ځان وژنې ته چمتو کړې ده!

ورغلم، بکسه مې را واخيسته، خلاصه مې کړه، په يوه ډېر ښکلي خط باندې ليکل شوې پنډه سپينې پاڼې مې پکې وليدې، رينې ښېښې پلاستيک ترې تاؤ ؤ، له سلو پاڼو زياتې وې، دواړه مخونه يې ډک ؤ، يوه شوم چې مېرمن يې د ليکلو په وخت کې د کاغذ د کمبوت سره هم مخ وه، پاڼو ته مې لاس ور د ننه کړ، چې راپورته مې کړې څو انځورونه ښکته ترې ولوېدل پاڼې مې کېښودې، يو انځور مې گوتو کې ونيو سترگو ته مې مخامخ کړ، يوه نهه کلنه انجلۍ باندې مې نظر ولگېده، د مکتب کتابونه يې شاته اچولي، د گرد سپوږمييز ډک مخ څخه برخمنه برېښېده، سترگې يې غټې وې گڼ بانه ترې راتاؤ ؤ، بل انځور مې هم د همدې جلۍ پکې وليده د صنف په لومړي کتار کې له پاکو سوتره جامو سره ناسته وه، سترگو يې يو څه شکمن کړم چې کېدای شي ددې ميرمنې د کوچنيوالي انځورونه وي، ځکه يو څه ورته والی يې قاچاقبرې ته درلوده!

د انځورونو لېدو مې نوره همۍ تلوسه زياته کړه او د مېرمنې د ژوند په راز د پوهېدو حس يې را قوي کړ، تر څو وگورم په سپينو پاڼو کې څه دي ؟

خو مخکې له دې چې پاڼو ته لاس کړم سرتېری مې مخته ودرېده راته يې کړه يوه ليدنه لرې.

- د چا سره ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د کورنۍ غړي دې راغلي دي.

- وارخطا شوم، ځان سره مې وويل، اوس به دوی څومره سوې سپورې درته ووايي څومره به دې ملامت کړي، چې بې احتياطي کوې دا او هغه پانې مې بېرته په بکسه کې کېښودې، راپورته شوم لړ وروسته مې د مور، مېرمنې او مشر ورور مخې ته کيناستم، خو زما د تمې خلاف خاموشي وه، د مور سترګو ته مې وکتل، لمدې وې، مېرمنې مې هم په سترګو کې سوک واهه، د مشر ورور څهره مې بېخي مړاوي او غمجنه ښکارېده چا څه نه ويل، ټول ښه خفه ؤ.

خاموشي ما ماته کړه، دوی ته په تسلي لګيا شوم، ورته مې کړه، هرڅه به سم شي، ما کومه ګناه نده کړې، هغې تور سرې خپله زما د موټر مخې ته ځان راوغورځاؤ، روغتون کې په هوش راغله خپله يې هم دا اقرار وکړ چې له ژوند نه تنګه شوې وم او خفه يم چې ته مې په جنجال کې را ګېر کړې!

ددې خبرې له اورېدو سره مې مور په ګرېوان کې لاسونه واچول په ښيراؤ يې پيل وکړ، خدای ج دې دا ښځه روغه نه کړي، له موږه يې څه غوښتل چې ځان يې غاړې ته را اچاؤه، که له ځانه تنګه وه، خو رسۍ کې به يې ځان ځړولی ؤ، ددې رنډۍ له لاسه خو ما بېګا ټکی خوب هم ندی کړی، زوی به مې خدای ج خبر څومره بند تېروي.

ـ مورې ښيرا ورته مه کوه شايد واړه ماشومان ولري او که مېرمن ښه نشي کېدای شي دلته مې ډېرې شپې شي، دعا کوه چې هغه روغه شي او زما په بې ګناهي اقرار وکړي کنه دلته به مې په بند کې تور ويښته سپين شي.

د مېرمنې مخ ته مې وکتل، ځان يې يوې ګوښې ته کړ، ژړ، ژړ يې شونډې خوځولې، لاسونه يې لپه کړي ؤ غلي مې ترې واورېدل چې ويې ويل، خدايه ج جوړه يې کړې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدايه ج موږ له دې ستونزې خلاص کړې.

دوی مې تسلا کړل، د ژر خوشې کېدو هيله مې ور کړه او بيا مې رخصت کړل، ځکه د مېرمنې ليکنو ته مې تلوسه وه.

لاړم د خپلې کوټې په توشک کېناستم د توشک د خيرو سوږ بوی مې تر سپوږمو شو، طاقت مې ونه شو، د کوټې دوه متري ورسی ته لمر رالوېدلی ؤ څادر مې په يوه زوړ فرش ځان ته وغوړاؤ پرې کيناستم، له بکسې مې يو بنډل سپين کاغذونه را واخيستل په لومړی پاڼه مې د لوستو پيل وکړ!

قاچاقبرې ليکلي ؤ!

وطن سرو لمبو اخيستی ؤ، د هيڅ چا ځان مسؤن نه ؤ، غلاوې، لوټ کېدنه، باج اخيستنه او انسان تښتونه بيخي زيات شوي ؤ، د ځنځيري وژنو لړۍ هم ښه په درز کې روانه وه، په چا به چې حساب کېده او پنځه کسه به پرې راټوليدل نو لکه د ښکار مرغۍ د ټوپک شپيلۍ به يې په لور کږېده، او په زخه کېده به، هغه چې مطبوعاتو به يې د مړينې خبر را اخيست او تود خبر به پرې جوړېده هغه به بيا زرين ښکار ؤ، د هېواد وگړي هم نه پوهېدل چې په ملک کې څه روان دي، خو دا گمان يې په ذهنونو کې ؤ چې گل، گل کسان لکه د زعفرانو غوټۍ له ټولنې ټوليږي، کوم کسان چې د بل مشال په څېر خلکو ته رڼا ورکوي هغه خلک د ژوند کولو ډېر کم چانس لري، همدا روانه کيسه لکه چې پلان شوې لوبه وي، پلار مې حامد هم د گوتو په شمار سرونو څخه حسابېده، هغه د پوهنتون استاد ؤ، داسې استاد چې چا يې په مخ کې سپڼ هم نشو کولی، علمي بحث خو ورسره د چا د وس خبره نه وه، هغه پوهېده چې يوه ورځ به يې مرمۍ په سر ښخيږي او ټولنه به يې له هلو ځلو او وړتياؤ بې برخې کيږي، نو اړ شو د خپل ځان د ژغورلو او د ماشومانو د بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرپرستۍ څخه د مخنیوي په خاطر یې یوه لویه پرېکړه وکړه، داسې پرېکړه چې ضمیر یې نه منله خو دا چې د هغه د ژوند خبره وه له ډېرې مجبورۍ یې په نه زړه دا تصمیم ونیو، ځان سره یې وویل:

نور دا وطن پرېږدم، چېرته امن ځای ته ځم، چې کله هم وطن کرار شي، او دا د وحشتونو لړۍ پای وموميي نو که ژوند وفا کړې وه بیا به راشم او د وطن د خدمت حق به ادا کړم که چاره د سرو ده هم نو په نس منډل یې نه دي په کار.

یوه ورځ مې پلار له پوهنتون نه کور ته راغئ غوښتل یې دغه لویه پرېکړه د خپلې کورنۍ سره شریکه کړي او په ګډه هغوی هم دده له پرېکړې ملاتړ وکړي .

زموږ کورنۍ، څلور تنه غړي لرل مور مې ډاکټره وه رابعه نومېده د ولادي نسايي متخصصه وه، یو مې ورور له ما مشر ؤ هغه له روحي ستونزو کړېده، ظاهراً روغ مالومېده خو کله کله به له کنټروله ووت، سره له دې نمګړتیاؤ یې ماته دومره مینه راکوله چې ماسره یې د بیانولوو ټکي نشته، ماته مې یوازې ورور نه بلکې یو ښه ملګری هم ؤ، چې کله به یې هم طبیعت جوړ ؤ نو د مور مینه به یې رانه هېره کړه، دومره به یې نازولم چې حد یې نه درلوده، خو کله به چې د روحي فشار لاندې راغی له چاپېریال سره به یې اړیکې پرې شوې د بېرته کنټرول لپاره به یې ټول ناز سرته راته کېښود.

د کورنۍ څلورمه غړې زه وم اصلي نوم مې لېمه ؤ او دوی به له نازه پرې بللم، زه په عمر کې کوچنۍ وم خو، چابک ماغزه او ښېرازه بدن خدای راکړی ؤ، مور به مې تل راته ویل ستا تعقل، له دېرش کلني عمره هم پورته دی، ذکاوت د کم ساری دی، د مکتب ملګرو نه به مې تکراري همدا خبره اورېده ویل به یې، ستا غوښین مخ، بادامي سترګې طلایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیچلي ویښتان د هر لېدونکي پام ځان ته را اړايي، خو زه خپلو دې ځانګړتياؤ ته ډېره نه وم متوجه شوې، خداېزده ريښتيا ؤ او که د دوی کرم او لورېينه وه، د ښوونځي اتم ټولګي کې اول نمره وم، څوارلس کلني عمر باندې د پل اېښودو ته مې نهه مياشتې پاتې وې، مور به مې کله، کله چې راته په قار شوه د ایټلر لور په غږ به يې رابللم، دوه ځله مې دې سوې ازموينه ورکړه ځکه خو مې د عمر په تناسب په لوړ ټولګي کې زده کړې کولې، په همدې عمر کې د کور ډېر واک له ماسره ؤ پلار او مور به پيسې له ماسره کېښودې، که به يې په کار هم شوې له ما به يې اخيستې، هغه د بانګ والو په اصطلاح د کور کشېر (خزانه داره) زه وم، د کور اړين توکي به ما راغوښتل کله به هم چې کور کې کومه مشوره کېده نو زما نظر پکې شرط ؤ، که به په کور کې نه وم هم او کومه مهمه پرېکړه به کېده نو بيا به مې مور او پلار د کور نورو غړو ته ویل چې هغه د ایټلر لور ته خبره ماتل کړئ، د کورنۍ باور په ما د کورنۍ د یوه لوی غړي په توګه ؤ، د کور د ډېرو کارونو کنټرول تمه له ما کېده، د حالاتو اړتيا هم همدا وه ځکه مور به مې ټوله ورځ تر ماښامه په کلينک کې وه، پلار به مې هم چې سهار پوهنتون ته لاړ نو تياره ماښام به راته، له دولتي دندې وروسته يې د شخصي پوهنتون استادي هم غاړې ته اچولې وه، ما هم په پوره ايمان داري دا هر څه تر سره کول د کور کشرې په اصل کې د کور مشرې په توګه باور تر لاسه کولو لامل هم شايد همدا ؤ.

له ليکوالي سره مې هم شوق ؤ ارمان مې ؤ د یوه ښه کتاب ليکواله شم او خلک مې د خپلې نظريې پلوی ته راوبولم، خو تقدير هم جالب وي، نه پوهېدم، دا ارمان به مې د ژوند د یوه خطرناک کتاب په ليکولو بشپړ شي، د ژوند یو داسې کتاب ليکواله به شم چې د ژوند د خاتمې کتاب په توګه به يې خلک لولي، که زه داسې پوهېدای، ما به هېڅ کله هم د ليکوالي شوق نه ؤ کړی، کله، کله به مې یوه نېمه ګوډه ماته ليکنه هم کوله، یوه اخبار يا هم مجلې کې به خپره شوه، په هغه کوچني والي کې مې له وطن

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره بې کچې مينه وه، ځکه خو مې د ماشومتوب له شوخي او بې پروا ژوند څخه خوند اخيستنې سره خدای پاماني کړې وه، لوبې، خندا، شوخي او په پارکونو کې چکرونه راته د وخت ضياع ښکارېده، تل به مې سترګې له کتاب سره ګنډلې وې تر نيمو شپو به مې کتاب وايه او سهار به هم له مور او پلار وختي پاڅېدم، تلويزيون به مې ډېر نه ليده يوازې يوه سريال ته به مې تلوسه لرله، کله، کله خو به مې ډوډی هم ورته پرېښوده، هغه سريال کې مې د يوه لوی ارمان راز پروت ؤ، هلته به هغه خبرې کېدې چې زما به ډېرې خوښېدې، په هغه کې يوې پېغلې د ډاکټرې هېرو په ډول رول لوباؤ، غوښتل مې د هغې نه الهام واخلم او په راتلونکي کې يوه ډاکټره شم، هېواد ته د پلار او مور په څېر يو بې مثاله کادر په صفت خدمت وکړای شم، مور ته به مې تل ويل چې زه نه غواړم ستا غوندې ډاکټره جوړه شم، هغې به ځان ته رانيږدې، غېږه کې به يې ونيولم بيا به يې مخامخ ځان ته ودرولم خپله پوزه به يې راسره وجنګوله، راته وبه يې ويل:

ولې زه نالايقه يم ؟

ځواب به مې ور کړ نه، ته نالايقه نه يې بسته ولايت دربندې حساب کوي زما او ستا ترمنځ به صرف توپير په دې کې وي، چې ته د ولايت په کچه شهرت لرې او زه بايد د ملک په سطحه شهرت پيدا کړم د ټول هېواد په کچه مشهوره شم، مور به مې په خبره وخندل بيا به يې په غېږ کې ونيولم راته به يې کړه !

زما هوښيارې لورې خدای ج دې همداسې وکړي، دا ستا نه بلکې زما هيله هم ده، يوه مور چې ستا غوندې لور ولري هغه نور له خدايه څه غواړي، کم ترکمه زما سترګې به هم ستا له برکته جګې وي.
يوه ورځ مې پلار پوهندوی حامد موږ ټوله کورنۍ راټول کړو، غوښتل يې له خپلې پرېکړې مو خبر کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویې وویل:
دلته د ژوند حلقه تنگه شوې ده، زموږ ژوند هم له گوابښ سره مخ دی غواړم له تاسې سره یوځای، له هېواده بهر لاړ شم، دلته نور ژوند ناشونی شوی دی، ددې خبرې په اورېدو مې زړه ولړزېده مخې ته یې ودرېدم ورته مې کړه:
بابا جانه ولې له هېواده بهر مرگ نشته ؟
ـ شته خو هلته په خپله نېټه، دلته خو اجل معلق ده!
ـ بابا جانه، که موږ لاړ شو دا وطن به چا ته پرېږدو؟ که موږ هم لاړ شو او زموږ په څېر نور هم لاړ شي نو بیا به دغه وطن له دې بحرانه څوک باسي؟
هغه وویل:
نوره کیسه زموږ له وس وتلې ده، دلته جگړه د سیمې استخبارات پر مخ وړي او ترڅو چې دوی خپلو موخو ته نه وي رسېدلي، دلته بل شوی اور نه مړ کیږي زما هم په وطن زړه خوږیږي! خو اوس هر څه له وس بهر شوي دي.
ـ ښه نو هغه هېوادنۍ مینه دې چې موږ ته را زده کړې وه هغه ټوله دروغ وه، تا خو موږ ته ویل چې وطن مور ده او وطن د مور په څېر حق لري، اوس برعکس له ناصحه د خپل نصیحت سرچپه اورو ؟ جالبه نده ؟!!

ـ لورې ته هم په حقه یې؟ وطن هم حقدار ده خو موږ چې ژوندي یو نو وطن ته به خدمت وکړو، چې ژوند ته مو څوک پرېږدي نه، نو دلته مرگ او د وطن پرېښودل یو شان دي، د وطن په پرېښودو کې خو لا دا چانس وي که ارامي شي بیرته به راشو او خپلې زیمه واریانې به ادا کړو، خو که مړه شو بیا دا چانس هم له منځه ځي.

مور مې د شین چای پیاله خولې ته نیولې وه، پیاله یې پر مېز کېښوده، مخ یې راواړاؤ راته یې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

لورې پلار دې په حقه دی، موږ د وطن له حقونو انکار ندی کړی، خو دلته د خدمت ته څوک نه پرېږدي، تا هغه بله ورځ ونه لېده چې خانجان خپل بادې ګارډان راستولي ؤ او له ما يې باج غوښته، ويلې يې ډاکټره يې ښې پيسې اخلي، ستا په پيسو کې زموږ حق هم دی، يا به لس لکه روفی راکوې يا به دې ماشومان تښتوم!

ايا زموږ زور له هغوی سره برابر ده، ايا هغوی د چا په ژوند صرفه کوي، موږ يې د لسګونو جنايې پېښو شاهد نه يو؟ دا ځل خو پيسې راسره وې ور مې کړې، بل ځل به يې له کومه کوو، دوی روګدي دې هر کال پيسې غواړي د پلار ژوند دې هم په خطر کې دی، له تګ پرته بله لاره نه لرو.
ورور مې هم د دوی خبره تائيد کړه، زه په مخالف لورې کې يوازې پاتې شوم.
هڅه مې وکړه له دليلونو کار واخلم ترڅو دوی دغه پرېکړه بېرته واخلي ورته مې کړه، دلته دې مړه شوو، هډوکي مو دې خاورې شي، دا د وطن حق دی ددې خاورې اوبه او دانه مو خوړلې، که يې حق ادا نه کړو د ملک پوروړي به شو، د هېواد پور ادا کول بيا سخت دی له مرګه خلاصون هيڅ چېرې هم نشته، اخير به هم مرو، خو په خپله خاوره کې چې دفن شو لږ به مو دلته روح ارام وي ځان به يوازې نه احساسو، په پردی خاوره کې مرګ هم ولاکه خوند کوي.
خو زما دليلونو کومه ګټه ونه کړه ورور مې زه مخاطب کړم، راته يې کړه ته دلته پاتې شه هېواد دې په تا مبارک وي، هم دلته به واده وکړې، ماشومان به دې وي لويه کورنۍ به شئ اولادونه به دې ښه په هېوادنۍ مينه وروزې زموږ مخه مه نيسه!

د واده له ټکي سره زما هم غومبري سره شول، ښکته مې سر واچاؤ شرم او بې جرئتي دواړو له چوپتيا سره مخ کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپتیا مې غوره کړه، نور دلیلونه مې هم خلاص شو، خو خدای ج شته چې هېڅ مې زړه نه غوښتل له هېواده جدا شم، زما چوپتیا دوی د رضایت چوپتیا وبلله.

دوی لاس په کار شول، زموږ یو منزله څلور اطاقه کور چې مخې ته یې شین چمن زرغون ؤ او زما د کوچنیوالي د لوبو او د ونو لاندې د مطالعې ډېرې خاطرې ور سره تړلې وې هغه یې په بیه کې واچاؤ، موږ هم خلکو اړ وپېژندو، په نېمه بیه به یې د کور قیمت ووایه اخېر یو کس یو څه انصاف ته نیږدې قیمت ووایه کور مو په هغه وپلوره، ایلا پر ځمکنی لاره د قاچاقبر پیسې یې جوړې کړې، له مور سره مې دوه لکه افغانۍ د کتنځي عوائد راسره د لارې د شخصي لګښت لپاره د هیلې وسیله شوه.

د تګ پرېکړه یقیني شوه، خو زما لپاره د ژوند تر ټولو سخته او خواشینه ؤنکې پرېکړه وه، دې پرېکړې دومره ځورولم، لکه له تنه مې چې کومه برخه رانه بېلیږي، پرېکړه راباندې تحمیل وه او په لاس مې هم څه پوره نه ؤ ځکه چې ټول راته یوې خواته او زه یوازې وم، په ژوند کې مې لومړی ځل ؤ چې خبره مې رد کېده او مشوره مې د خپلې کورنۍ د غوږونو پردې په اهتزاز نه راوستې، له هېواد سره مینه مې د مرګ په بدل کې هم کمه ګڼله د کابل په پرسکونه ښار کې مې ځان لکه د ارګ د واکمن لور باله، د یوه انساني غرور سره به ښونځي ته تلم، د خپلو همځولو سره لیده کاته راته ټوله نړۍ وه، ساده ټولنیز ژوند مې په شاهانه دربار هم نه ورکاؤ. خپل وطن ګل وطن وي، دا مې د یوه مسافر کیسه په ورځپاڼه کې لوستې وه هغه هم زموږ د کورنۍ په څېر د هېواد حالاتو دل سرده کړی ؤ له هېواده بهر تلو ته اړ شوی ؤ، د هغه په ټوله کیسه کې له پېښمانتیا نور څه نه ؤ ځای شوي، د هغه د کیسې غورچاڼ دا ؤ چې دلته له لوږې مړه شئ، سپوره وخورئ، نهار کېنئ خو بهر ته د تلو زړه مه ښه کوئ، ځکه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته که هېڅ هم نه وي نو عزت او ابرو خو درپاتې کيږي، هلته دا هم درنه ځي او له واکه دې وځي.

د خپل ځان او کورنۍ په عزت ډېره ډارېدم، خو زما ويره بې ځايه نه ؤ، هغه د پوليسو خبره شک انسان تر حقيقته رسوي، وړه وم خو ځيرکه وم هرڅه ته مې فکر رسېده او يوه موضوع به مې له ډېرو اړخونو څېړله، دغه تگ مې د کورنۍ د ابرو د خونديتوب لپاره سم نه گاڼه، سفر ته مې د شک په سترگه کتل ځينې وخت شک هم، حقيقت ته په بدلېدو واوړي، زموږ هم کټ مټ همدا کيسه شوه!

مازديگر مهال د کور مخکې چمن کې ناست ؤ د ونو په نازکو خاښونو مرغيو ټال واهه، يوې نيمې خو به پکې د خپلې غاړې د موسيقيت ترنم هم غږاؤ، پلار ته مې زنگ راغئ ورته ويې ويل:

تر ماښامه د کندهار هډې ته له کورنۍ سره ځآنونه راورسوئ، يوازې د ځان جامې او د لگښت پيسې در سره راواخلئ، ځانونه مه درنده وئ، اوږده مزلونه مو په مخ کې دي، د پلار خوا کې ناسته ؤم د هغه کس غږ مې اورېده، غږ مې يو ځانگړی احساس په زړه کې پيدا کړ، دې ډار احساس، داسې احساس چې سړی په لوی لاس ځان په خطر کې اچوي، له هماغه ځايه مې يوه وېره زړه ته ننه شوه، په يوه ژور وېرونکي خيال کې لاړم، ځان سره په خبرو شوم، پرديو ممالکو څخه تېرېدنه اسانه نه وي هغه هم هغه هېوادونه، چې قانونيت پکې حاکم وي زموږ په څېر له گډوډ نظام او نا امني سره نه وي لاس او گرېوان، ځکه هلته نه رشوت چليږي او نه واسطه، نو موږ ته به سخته وي چې د هغوی له سرحدونو مرور کوو، موږ له دې پرېکړې سره د ځان سرنوښت په يوه نامالوم لوري بيايو، بې واکه مې اه له خولې ووت او دا جمله راڅخه ووېل شوه!
پلار مې د مرگ په قيمت له مرگه ځان خلاصوي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د خبرې په اورېدو مې پلار رډ، رډ راته وکتل، راته یې کړه لورې څه دې وویل:

ـ هسې پلاره!

د تګ چمتووالی روان شو، بېګونه مو چمتو کړل یوه، یوه جوړه جامې مو پکې واچولې، د څنګ یوه ټولګي واله ګاونډۍ مې راوغوښته، هغه له هزاره قومه وه، زما په قد ؤه، خو خورا بې وزله وه، تل به یې زما د کالیو د موډ او عصریتوب تعریف کاؤ، پوهېدم چې زما له جامو سره مینه لري خو د غربت له کبله یې نشي چمتو کولی، پخوا به مې هم کله، کله یوه نیمه جوړه ورکوله، په ډېرو زما زړه نه کېده، د پلار د مال سره یو ډول خیانت راته برېښېده، اوس نو تقدیر هغې ته زما نیت بدل کړ، ټولې جامې مې هغې ته ورکړې، هغه لومړی جامو ته ډېره خوښه شوه خو چې زموږ د تګ یې واورېدل په راوتلو سرو غومبرو او تنګو سترګو کې یې اوښکې وځلېدې، ویې ویل له جامو هم تېره یم خو تاسې مه ځئ ورته مې کړه زما هم له زړه وینې څاڅي، خپل وطن ، تاسې او نور ټولګي والو پسې ډېره خفه کیږم، خو څه وکړم د کورنۍ د مشرانو پرېکړه ده، پلار مې جدي تصمیم نیولی، وایي ځو نه پاتې کیږو.

هذاره ګۍ، چې راضیه نومېده زما له خبرو سره باوري شوه چې زارۍ یې کوم ځای نه نیسي، په غومبرو یې لاس تیر کړ، اوښکې یې پاکې کړې، ژړا یې په چغو بدله شوه، زما له غاړې یې لاسونه تاؤ کړل، په زوره، زوره یې وژړل، زما هم د هغې مینې او ګرانښت احساسات راوپارول، زړه مې درد وکړ، سترګې مې لمدې شوې او د خدای پااماني په پای کې مو د یوې او بلې له غاړو تاؤ شوي لاسونه لرې کړل ورته مې کړه زه دې نه هېروم له تا او وطن سره مې ژمنه کوم که چیرې هم خدای اروپا ته په خېر ورسولو نو هلته درس وایم لویه ډاکتره جوړېږم بېرته راځم، راستنه کېږم همدلته واده کوم او همدلته خدمت کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې زما د خدای پاماني لاس ټینګ په دواړو لاسوو کې نیولی ؤ، کله، کله به یې سینې او شونډو ته هم ویوړ، راته یې کړه، دومره به هم خوشبخته شم چې بیا دې وګورم؟
ـ که ژوند یاري کوله حتما.

راته یې کړه د بیا لیدو په هیله، نور یې مخ رانه واړاؤ، څو قدمونه یې واخیستل، زما په جدایي کې د نورو اوښکو پټولو هڅه یې وکړه، له ډېرې پرېشاني زما ورکړل شوې جامې هم ترې هېرې شوې، غږ مې پسې وکړ راضیه، کالي دې!

راتاؤ شوه په مخ یې شل ځایه اوښکو لارې کړې وې، کالي یې واخیستل او په پټه خوله زموږ له کوره ووته. ماته یې هم جدایي د زړه د یوې برخې له جدا کېدو کم نه ؤ. دوه، درې بکسونو کې مو د ځان جامې ځای پر ځای کړې، ځان مو ماښام د کندهار هډې ته ورساؤ، لوی ۳۰۳ موټر ولاړ ؤ کلینډر یې ببر سر سیګریټ په لاس، خیرن واسکټ سره د موټر دروازې مخته مسافر ختلو ته هڅول، ویلې، یوازې پنځه نفره پاتې دي نور سې صدو سې ډک دی، دستي حرکت دی، موږ هم په کتار خپل پلار پسې ولاړ ؤ، د دروازې په لوري مو حرکت وکړ، دننه په سې صد سې کې کېناستو موټر له نارینه ؤ، مېرمنو او ماشومانو ډک ؤ هوا پکې ګرمه وه، له ننه وتو سره مو غوړونه ګرم شول، په سیټو کې کیناستو.
مور مې د ډاکټري په چاپیریال کې روږدې وه، لوڅ مخ د ښیښې خوا کې کیناسته زما عمر کم ؤ، خو لږ چاقه او ښیرازه وم، قد مې هم بې وخته د عمر په تناست لږ لوړ ښکارېده د سترګو له جنګیدو مې بد راتلل، ځکه خو مې چادري له کوره د راوتو پر مهال په سر کړې وه، مور ته مې هم هغه مهال د چادري سپارښتنه وکړه ورته ومې ویل:

مور، اطرافي لور ته څو هلته مېرمنې مخ پټوي، د چا مخ چې لوڅ وي نو بس د نورو نندارہ ګرځي، په زړه کې ګوړې ورته ماتوي، چې لوڅ مخې وګوري، بس د اماده شوي ښکار په څېر سترګې ترې نه باسي، خو هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې خوب چوپ کړم چې چادري کې مې زړه تنګيږي سر مې پکې ګرځي.

مور مې د څلوېښتو کالو وه، خو د اوويشت اته ويشت کالو په منګ مالومېده ډېره کيمينه ښځه وه، ډېر پاک زړه يې لاره، تر ټولو لويه ځانګړتيا يې دا وه چې مثبت فکر يې درلوده، د هرچا په نېمګړتيا کې به يې هم د هغه ښيګڼې لټولې.

موټر حرکت وکړ، موټر ته د ختو پر وخت کې مې مور او پلار په يوه سيټ کيناسته موږ يې شاته په بل سيټ کيناستو، مور ته مې وکتل غټ غوښين سپين مخ نه يې تور ټيکرى راتاؤ کړى ؤ، پر مخ يې د رالوېدليو، يو لړ کج ويښتانو ليکه پرته وه خداى شته زړه مې پرې خوږ شو، هغې ته هم د وطن پرېښودل اسان کار نه ؤ خو بس زما د پلار لحاظ يې ډېر کاؤ څه يې نه ويل، خو په څهره کې يې د وطن د جدايي خپګان له ورايه ښکارېده!

د مور مخې ته سيټ باندې يو پنډ چاغ سړى ناست ؤ، څټ يې څو ځايه کوتونه کړي ؤ، اوږده بريتونه يې پرېښي ؤ موټر ته د ورختو سره يې چې زما په مور سترګې ولګېدې نو بيايې ښکته نه کړې، همداسې يې د هغې له مخ سره ګنډلې وې، تر هغو يې ننداره کوله چې تر څو يې تنه کې ننه وتلې چاغ اورمېږ تاوېده، مور مې د هغه د سيټ شاته کېناسته، له هغه فنا شوه، موټر روان شو، خداى شته مزل يې مسترح ؤ ځکه موټر بيخي نوى ؤ او سړک هم ښه قيريزي شوى ؤ.

موټروان د ټايف پر موچ ګوته ټينګه کړه د موسيقي د پيل له غږه پوه شوم چې د وطن په مينه کې سندره، سندرغاړى اوس زمزمه کوي، زما د ګمان سره سم څو ثانيې وروسته له موسيقي اواز سره د استاد اول مير جادو ګر غږ هم مل شو، وامې ورېدل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ای زما وطنه د لالونو خزانې زما
ستا هره دره کې دې د تورو نښانې زما

استاد اول میر لګیا شو د وطن مینې ته یې خلک هڅول او مور. له وطن سره د بې وفایي لومړی تړون پلی کاؤ، له وطنه د تلو په تکل کې مو له مور وطن سره د خدای پاماني او ملامتي دود عملي کاؤ، ددغه بې وجدانه پرېکړې لپاره مو د مزل په لاره لومړني قدمونه اېښودل، سخته شیبه وه، داسې شیبه چې زړه یې راته ټوټه، ټوټه کاؤ.

د موټر ښیښې د بهر نه د رڼایي او تازه هوا راتلو لپاره وې، خو کله، کله به زمور. د موټر ښیښو د هنداري رول هم لوباؤ، لکه اوبه چې د یو چا تصویر ښکاره کوي د مور خوا کې ښیښې هم همدا کانه کوله، د مور انځور به پکې لکه د اوبو د سر انځور کله تت او کله روښانه ښکارېده، د هغې د انځور په روښانتیا کې مې د هغو سترګو ته پام شو، په غټو تورو سترګو کې یې اوښکې ډنډ وې کله کله به یو غټ څاڅکی هم ترې راولوېد او د ګرېوان مېلمه به یې شو.

پوه شوم چې د وطن سندره مې زما په څېر زما مور هم اغېزمنه کړې هغه هم ځان ملامت ګڼي او له هېواده لرې تلل یې ځوروي، خو د کورنۍ لپاره څه نه وایي هر څه په چوپه خوله تېروي.

سندره ختمه شوه، د مور ژړغونی حالت هم سم شو، اوس نو د چاق پنډ سړي وار پیل شو، هغه له مخکې سیټ نه اورمېږ. راتاؤ کړي، زما د مور ښه نندارہ وکړي بېرته سر واړوي، زما په کیڼ سیټ کې یو تنکی ځوان چې عمر یې تر اتلسو زیات نه ؤ ناست دی، ښکلي ګڼ وېښتان یې پر تندي پراته ؤ دواړو طرفو ته یې پر منځ بیل کړي ؤ، دغه سړي ته یو زما او یو هم ددغه ځوان پام دی چې بار، بار له مخکې سیټ نه مخ راواړوي ئ، زما د مور ننداره کوي او بېرته مخ تاؤ کړي، زړه مې ورته تنګ شو، غوښتل مې خپله مور له څنګه چوخ کړم او ورته ووایم چې پر مخ پړونی

(c) ketabton.com: The Digital Library

راواچوي، ترڅو د هغه خیرن دغه لوبه ختمه شي خو ډاربدم چې که مور
ته ووایم د سړي په وړاندې به عکس العمل وښيي پلار به مې خبر شي او
په موټر کې به لویه ننداره پیل شي، زه په همدې فکر کش مکش کې وم
چې په خواکې ځوان مې په قهرجنه څهره کې راپورته شو، د هغه خیرن
بریتو مخې ته په ماته ملا ودربده ځکه قد یې لوړ ؤ د ۳۰۳ له چت سره
نیښت، سړي باندې یې خوله راپرې کړه ورته یې کړه :
ولې ته خور او مور نه لرې؟ چې پردي ناموس ته ګورې، ته دې له دې
تنې نه شرمیږې ؟
سړی وراخطا شو، په خپله څوکۍ کې نیمه پورته شو هلک ته یې وویل
ته ماته وایې؟
- هو تاته وایم دلته نور ستا غوندې بد او پلیت کېدای شي چې داسې
خبرې ورته وکړم؟
- خوله دې په عطام خوځوه، کنه تر غوږو به یې درته وڅیرم
ځوان نېغ د سړي ګرېوان ته لاس ورتېر کړ، خو چې نورو ګواښونکو یې
مخه نیوله د پنډ چاقک پوخ سړي له خولې سره یې دوه سوکه پیوند کړل،
شور ماشور جوړ شو، یوه بل ته غوږ نه نیوه، اصلي موضوع پکې ورکه
شوه، خلکو دوی سره خلاص کړل، مور مې ماته مخ راواړاؤ د ګوتو په
اشاره یې راته وویل څه کیسه وه؟
ما نو ورته نشو ویلی چې مورې!
ستا ښکلې څهرې جنجال جوړ کړی،او ته خبره هم نه یې!
ورته مې کړه مورې نه پوهېږم.!
جیب ته مې لاس کړ یو ماسک راسره ؤ مور ته مې لاس کې ونیو ورته
ومې ویل دغه ماسک غوږو ته واچوه، ګرد او دوړې به دې بیا زکام کړي
او ستا زکام خو بیا سم درسره بستره اچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسک یې رانه واخیست د خپلو سپینو لاسونو په نرۍ قلمي ګوتو یې تارونه له دواړو غوږو واړول. د مخ له قالبه یې پر شین ټوکر د ښکلې پوزې نقاب راووت ښایسته ښه ورې سترګې یې ښکارېدې.

تنکی په ونه دنګ ځوان بېرته خپلې څوکۍ ته راستون شو کیناست خواکې مې مشر ورور ناست ؤ منځ کې لاره وه ورپسې د دغه ځوان څوکۍ وه، ورور مې وویل زما خوا ګرځې د ښیښې طرف څوکۍ ماته راکړه، ما هم نه ونه ویل، څوکۍ مو سره بدلې کړې زما او د هغه په منځ کې اوس یوازې د پیاده روې فاصله پاتې شوه، ځوان ته مې اورمېږ ور اوږد کړ ورته ومې ویل، مننه کوم.

هغه په ټنډه رالوېدلې ویښتان سم کړل راته یې کړه د څه شي مننه؟

ـ دا زما مور ده، ځکه مننه درنه کوم، تا د حق پلوی وکړه هغه پلن ځتمي ته د ښه درس ورکړ.

هغه د زړه په زور د خندا لپاره شونډې سره بېرته کړې، له سور بخونو شونډو یې سپین مهین غاښونه را ښکاره شول ویې ویل!

د همدې ناموس ساتنې لپاره خو مو سر په تلي کې ایښی بهر ته په قاچاقي لاره روان یو، خداېزده چې له دې مرګونو لارو به روغ ووځو کنه.

ـ تګ مو د ناموس ساتنې سره څه تړاو لري ؟

ـ خو دلته نه کار شته او نه روزګار شته، درې د شهید شویو ورونو کونډې راله غاړې دي واړه، واړه ماشومان لري، زه یې سرپرستي کوم، نېږدې ده، د ماشومانو لوړې له امله مې ورېنداري اړې شي بهر ته په سوال پسې ووځي، نو ځکه یې زه هم اړ کړم په قاچاقي لارو بهر ته ووځم او له هغه ځایه د دوی ګېډې مړې کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښا نو تاسې هم زموږ په څېر له هېواده پښې سپکوئ؟

ـ نه زه بېرته راځم خو چې دومره وکړم د کورنۍ اړتیاوې مې راکمې شي

ځوان په خبرو کې ماته نه کتل ښکته یې سترګې اچولې وې، د حیا او شرافت یوه نمونه راته ښکاره شوه، د مخې جیب کې یې قلم ټومبلی ؤ، پوه شوم چې د قلم او کتاب سره هم اشنا دی.

ورته مې کړه سبق مو ویلی؟

ـ دولسم مې سږ کال خلاص کړ اول نمره د صنف اعلان شوم، د کانکور له لارې طب پوهنځي ته بریالی شوم، خو قیسمت هم کانې کوي، زما ارمان یې زما په ستونزو کې رانه ونغښت، ستونزې یې راته مخته او ارمان یې رانه لرې کړ، پوه نشوم چې څرنګه ترې تېر شوم .

ـ ښه بیا خو مو مزاج او هیلې سره ورته دي !

ـ هغه څنګه ؟

ـ زه هم د صنف اول نمره وم ،غوښتل مې په راتلونکې کې ډاکتره شم ،خو نه شو!

ـ ولې؟

ـ ویل یې ګټه نه کوي ،ته یې ووایه اوس ستاسې د کور لګښت څوک کوي ؟

ـ رانه کشر یو ورور مې د لاس مزدوري کوي، خو یوه ورځ یې کار وي او لس ورځې بېکاره وی، پلار مې د مسجد امام دی، د هغه په تنخوا ګذاره کوو، خو چېرې کیږي؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېدم ځوان راسره د زړه په زور غګېږي، خو د هغه د ژوند په اړه راسره تلوسه وه یو څه یې د ژوند په راز پوه شوم، هغه هڅه کوله نورې خبرې ونه غځوي، شاید د کلتوري ستونزو له امله یې دا کار نه غوښته او یا هم کېدای شاید د ذهني ستړیا له امله، زه نه پوهېدم.

سپې صدو سپې، ښه مزل کاږ د موټروان، شاته دوهم سیټ کې ناسته ؤم د موټر له ښیښې مې د اوږدو دښتو او لوړو غرونو ننداره کوله؛ کله، کله به سړک کنډ کپر شو، د موټر د سرعت کمېدو او جمپونو به مې د منظرې کولو څخه ذهن د موټر داخل ته راواړاؤ، د سیټونو له سرو به مې د پکولونو، لونګیو، افغاني پړونیو او د ماشومانو کچخولو ننداري ته پام راواوښت .

د پاخه سړک په منځ کې به کله، کله؛ لکه د کچالانو دوچې لوړې او ژورې راغلې، په لېدو به مې زړه ټوټه ټوټه شو، له ورایه به سړک شکایت کاږ چې پرې درانه وزن لرونکي موټر تېر شوي او سړک یې د تاب نه لرلو له امله پر ځمکه ننوتلی دی، له همدې امله خو ناستې او راوتلي لارې پکې شوې وي.
سړک زموږ د سخت زړي او د بیت المال سره دې بې پروایي کیسې لارویانو ته په چوپه خوله کولې.
لومړی کندهار بیا هلمند او بیا نیمروز ته ورسېدو!
له موټره ښکته شو، د پلار مخې ته مې یو ډنګر سړی ودرېده، له خولې یې مول تاو کړی ؤ ننه وتې سترګې یې زما د پلار په مخ کې ونیوې ورته یې کړه استاد تاسې یاست؟
ـ هو
ـ ما پسې راځئ!
هغه مخکې شو موږ ورپسې شو یو منزله زوړ هوټل مخې ته یې ودرولو، په سر یې یو کوټه ودانه شوې وه د لرګي زینه یې د ورختلو لپاره د هوټل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځنګ دېوال نه ورته اېښې وه د زينې بيخ ته يې ودرولو، د لاس په اشاره يې وويل پورته وخيجئ، موږ هم يو په بل پسې وختو وروسته ډنګر سړی هم راوخوت، لاس يې جيب کې ننه باسه د کوټنۍ وره مخې ته ودرېده، قلف يې خلاص کړ بيا يې وويل دلته دمه جوړه کړئ زموږ د ټليفون په انتظار شئ.

له بامه د دغه کوچنۍ بازار ښه ننداره کېدله د خام سړک دواړو غاړو ته له ختو جوړ دوکانونه اباد شوي ؤ، په قرن اولا کې يې زموږ د ژوند کولو کيسه کوله، د هر دوکان په سر شمسي لګېدلې وه، مالومېده چې دلته هم برېښنا د چين له برکته تيارې روښانه کوي، لکه د يوې پيړۍ شاته ښار ته چې راغلې يم داسې مې احساسوله.

د دغه کوچني بازار په جوړښت، د خلکو رويې، د دوکانونو مخکې د خرڅلاو توکو مې د خيال وزې بوختې وې، خوند مې ترې اخيسته او د وروستي ځل لپاره مې په ژور ليد ځکه کتلې چې، بيا به يې ليدل راته ناشوني وي، هر خړ کمر، دښته، بديا، غر او خړې پړې ودانۍ راته د کابل د مخابراتو اتلس منزله ښکلې مانۍ ايسېدې .

مور مې غږ راوکړ، ليمې، د بام په سر يوازې مه درېږه، دا خو کابل ندی، کوټې ته را دننه شه!

ما هم د فکرونو لمن راونغښته، پرته له ځواب ويلو کوټې ته د ننه شوم، په کوټه کې يو زوړ فرش پروت ؤ څو ځايه په اور سوی ؤ، لاندې خړه ځمکه ترې ښکارېده، د کوټې په کونجونو کې د څکلو شويو سيګرېټو پاتې شونې هم تر سترګو کېدل،کوټې يوه ورسۍ (هشه داره) لرله، په منځ کې يې يو د اوبو ترموز چې خيرن ګيلاس يې په خوا کې ؤ ومې ليده، سخته ترږې وم د ترموز خوا کې ودرېدم ګيلاس مې راواخيست خو چې غوښتل مې له اوبو يې ډک کړم منځ يې له خيرو ډک ؤ، تک تور مالومېده، په ګيلاس کې د پاتې شويو اوبو په سر يوه مړه مچ وزرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپرې کړې وې، ګیلاس مې بېرته په خپل ځای کېښود، پلار مې دا ټوله ننداره کوله، پوه شو چې لور یې له ګیلاس او ترموزه کرکه راغله، جیب ته یې لاس کړ زرګون یې زما ورور ته ونیو، ورته یې کړه د بوتلو اوبه او ټولو ته بیسکیټ راوړه .

مور لږ همدلته دمه جوړه کړه، تنده او لوږه مو کمه شوه، د پلار ټیلیفون مې وشرنګېده، له شنه بټن ټینګولو وروسته ورته وویل شول تاسې ځانونه تیار کړئ یو موټر درپسې درځي، تاسې بل ځای ته نقلوو، مور هم له بکسونو سره راښکته شو، خو انتظار مو اوږد شو، پلار مې هغه کس ته زنګ وکړ، ځواب یې دا ؤ چې مور د نورو مسافرو په رارسولو کې بوخت شوي یو، تاسې زرنج ونیسئ، یو پاؤ مزل به راوکړئ تاسې ته پنچری راځي د هغې شاته کلا ده، هلته ځانونه راورسوئ، ستاسې تګ له هماغه ځایه پیلېږي.

مور زرنج ونیوه، په هغه لوري مو مزل پیل کړ، لنډه فاصله کې واړه، واړه دوه کلي مخ ته راغلل له هغو تېر شو له یو پاؤ مزل وروسته پنچري باندې مو سترګې ولګېدې شاته یې لویه کلا وه ور ننه وتو، کلا له ګڼو کسانو ډکه وه نیږدې دوه سوه تر درې سوو تنه پکې راټول شوي ؤ، د دوی په لېدو هم ډاړه شوم او هم ووېرېدم، موظف کسان لګیاؤ دغه راټول شوي خلک یې ګڼل چغې به یې وهلې، بد رد به یې ویل، نا خوښه ځیګ غږونو او بې کلتوره رفتار یې خفه کړم، ځینو خو به خوله اسمان ته ونیوله، له سیګرېټو به یې لوخړه پورته کړه له ورایه مالومېدل چې د نشو لوګیو یې د ستوني غېږګ امواج ور خراب کړی دي، افغانان چې نیږدې میرمنې وي په لوړه خبرې نه کوي، خو دوی د مېرمنو پروا نه کوله، له انسانیت لرې الفاظ به یې کارول، ورور مې وویل، تر څو چې دوی نور کسان شماري او ډلې یې برابروي، زه به دوه رکعته لمونځ وکړم بهر ووت د ژر راتلو یې وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلا کې مې ښکته پورته وکتل لرې کونج کې مې په یوه کوړنۍ سترګې ولګېدې، د هغوی سره هم زمورږ په څېر مېرمنې وې موږ هم هڅه وکړه د هغوی خواته ځان ورسوؤ، مېرمنې له مېرمنو سره اسوده وي، ورغلو، د مېرمنو سره خواکې کېناستو، مور او پیغله لور څنګ په څنګ ناستې وې، دوی د هېواد له ازبک توکمه ؤ، خو دواړه په دري ښې پوهېدې، پیغلې مخ راواړاوه، راته یې کړه، دا مو لومړی وار دی ؟

ـ هو، ولې تاسې مخکې هم تللي یاست ؟

ـ هو دا زموږ دویم ځل دی.

ـ نو ولې په تګ بریالي نه شوئ؟

پېغله رانیږدې شوه اواز یې ټیټ کړ، غوښتل یې هغه خبرې چې ماته کوي مور او د کوړنۍ نور غړي یې وانه وري.

راته یې کړه، دا مو دوهم ځل دی، موږ د ایران له پلو تېرېدو، قاچاقبر راته مخې ته ؤ نیږدې دونیم سوه نفره ؤ د ایران سرحد کې یې په پنځو ډلو ووېشلو، زموږ ډله له سرحد نه د شپې واوښته، د نیم ساعت مزل وروسته مې د خپلې ښنګر واښی وشکېده زه په هغه ټیټه شوم په دې وخت کې ایراني سرتېرو له لرې پوستو په موږ ډزې پیل کړې خلکو منډې کړې له ما مې کوړنۍ لږ مخکې تللې وه، ګډوډې شوه، سره تېر به تېر شو، کوړنۍ رانه ورکه شوه زه د ایران په سرحد کې، له اوله یوه کس ځارلم خدایزده قاچاقبر ؤ او که زموږ د لارې مسافر هغه له لاسه ونیولم، راته یې کړه ستاسې کوړنۍ به دغه طرف لاړه ما خپل لاس د هغه له لاس څخه وځانډه، ورته مې کړه، د لاس نیولو اجازه نه درکوم!

ځواب یې راکړ، سمه ده خو، د دې لپاره مې دې لاس ونیو چې له ما ورکه نشې، تر څو دې خپلې کوړنۍ ته ورسوم، د کوړنۍ تري تم کېدو په ریښتیا هم سخته خواشینې کړې وم لکه سېلاب چې سړی واخلي په ځګ هم تکیه کوي په ما هم هغه کانه شوې وه، ځان سره مې وویل دغه سړي ته مې کوړنۍ مالومه ده، د لاس غم مه کوه، که کوړنۍ درنه ورکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، دلته انساني ځناور به دې اومه وخوري، خپله مې لاس ور اوږد کړ، هغه مې له لاس ونيو، لس دقيقې مزل موږ وکړ، خلک په نورو لارو سر ؤ سړي بل لوري ته زور کاؤ، ورته مې کړه، تاسې ولې له نورو ځان گوښه کوئ، خلکو پسې ولې نه ځې ځواب يې راکړ، دوی په ناسمه لاره روان دي لاره ماته قدم په قدم مالومه ده، بس لکه د يرغمل کس کانه راباندې وشوه، نه مې سړی پرېښودی شو او نه مې ور سره مزل زړه غوښته، په هغه د باور او شک په کشمکش کې وم چې يو د خرما باغ راورسېده، باغ ته يې ننه باسلم، لاس يې رانه تاؤ کړل، مرداره، بوی ناکه شونډې يې زما په مخ کېښودې، ما مې له ملا د هغه د لاسونو د لرې کولو هڅه وکړه، خو زور مې نه پرې رسېده، له خولې يې د سيگريټو بوی زما نفس قيد کړ، راته يې کړه دا مخامخ رڼا چې گورې، دا د ايرانيانو سرحدي پوسته ده که غږ دې اوچت کړې هغه په موږ ټکان کوي، هم به تا له منځه ويسي او هم به ما ختم کړي، که ژوند غواړې چوپه اوسه، هر څه په چوپه خوله وزغمه!

حق حيرانه شوم، تقدير کله، کله انسان د پاڼ او پړانگ تر منځ راولي، زه يې د سلو بلاؤ خوله کې ورکړم، د مور او پلار نادرکې يو مرگ، د چغو په وهلو د ايراني عسکرو وسله کارونه بل مرگ، مردارخواره وحشي راسره انسان ته ځان تسليمي بل مرگ وه، نه پوهېدم، څه وکړم؟

بس وحشي انسان ته بخت ورکړه، تر هغو يې خواري وکړه چې نور پکې شيمه ختمه شوه.

لږ وروسته يې راجگه کړم، له لاسه يې ونيولم، راته يې کړه، غوښتل مې د تل لپاره د يرغمل کړم او د تل لپاره دې په جسم سودا وکړم خو زما هرڅه دې په چوپه خوله ومنل زه هم درسره يوه مېړانه کوم اوس تا خپلې کورنۍ ته رسوم، بس زه لکه يرغمل چوپه وم د کورنۍ پيدا کول راته ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهم ؤ، د مهم څه تر لاسه کولو لپاره هم باید انسان په احتیاط قدمونه واخلي، کنه زما په څېر به له مهمو، مهم څه وبایلي.

ځان سره مې وویل، دا هسې بهانې راته کوي، اوس د ځناورو په لومه کې راګېره شوې، نور له ژونده، عزته او عفته لاس ومینځه، اوس به دې مور او پلار ته د تلو په بهانه په کومه جسم فروشي سوداګرو خرڅوي، خو نه پوهېدم سړي د کومې نشې په خمار کې دا ریښتیا په خپله کاذبه خوله کې راته وویل، تګ مو پیل کړ، فکر مې نه کاؤ څه چې وایي هغه به عملي کړي، ځکه په لومړي ځل یې هم په همدې بهانه، د خپلو ناولیو هیلو لپاره دروغ راته ویلي ؤ، نیم ساعت وروسته یو ځای ته ورسېدو پنډه خلک ناست ؤ، ور نېږدې شو، سړي راته وویل که د مور او پلار ته خوله چوله کړه او د یو ساعت مخکې پېښې په اړه دې څه ورته وویل، خیر دې نشته، د هغه په خبرو مې باور نه راته ومې ویل کېدای شي دا خلک یې هم دې پرې ملګري وي، خو چې ورنږدې شوم د پنډه خلکو په سر کې زما مور او کورنۍ ناسته وه ډېره وېرېدلې وم، له موره مې غېږ تاؤ کړه!
ورته مې کړه مورې شکر دی چې پیدا مې کړې کنه مابه څه کول، دوی هم زما په ورک کېدو سره نه مړه ؤ او نه ژوندي، مور مې ماچ کړم راته یې کړه زما زړه دې درېدو ته نیږدې کړی ؤ لورې!
د پلار مې هم په تیاره کې له خوښۍ شنې سترګې وځلېدې، کس وویل که زه نه وایئ لور به دې د تل لپاره له لاسه ورکړې وه، پلار مې د منني په دود هغه ته په ټټر لاسونه ونیول، ما د هغه قیامت په اړه چې په ما راغلی ؤ هیڅ هم نشو ویلی، سړی ستون شو، د نورو خلکو په ګڼه ګوڼه کې تری تم غیب شو بیا مې ونه لیده.

نیم ساعت دلته کیناستو شپه نیمایي ته رسېدلې وه، د اسمان ستورو ځلا دومره رڼا کوله چې لاره کې لویې تیږې ښکارېدې، احوال راغی چې مخکې لارې ټولې ایراني ځواکونو محاصره کړې دي د تګ هیڅ امکان

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته، همدا تیار غنیمت وګڼئ بیرته ستانه شئ،ځکه ورځ راروانه ده د ورځې په سرحد نشو اوښتی، سفر بې ګټې شو، هر چا پکې تاوان وموند خو زه هغه بدبخته وم چې دغه سفر راته د ژوند په بیه پرته له کومې ګټې تمام شو، موږ هم د نورو خلکو په څېر بېرته را ستانه شو، له سرحد راواوښتو، یو ساعت نور مزل مو هم وکړ یو ځای راورسېده هلته دمه شو.

قاچاقبر وویل نن ماښام تیاره بیرته د ایران په سرحد ور اوړو، خو زما ستونی سره ورغلی ؤ سخته تبه راباندې راغله، لکه په یخچال کې ناست انسان په دوو نه تکیا کېدم، پلار ته مې وویل بېرته نیمروز ته ځو؟! زه خو د تګ نه یم.

هغه راته کړه، لورې تر ماښامه به ښه شې دوباره نشو راتلی، ما ورته کړه ما همدلته په مرمیو وولی، مړه مې کړی تاسې نور لاړ شئ خون مې هم دربښلی، زه ژوند نه غواړم.

مور مې زما په خبرو وردردېده ویې ویل ایران ته نه ځو، بیرته نیمروز ته ستنېږو، پلار مې هم نور دلایل ونه ویل، لږ چې زما حالت ښه شو نیمروز ته راغلو دلته مو دوه اونۍ کیږي چې راغلي یو اوس مې یو څه روحي او جسمي وضعیت ښه دی زما خو زړه نه کیږي، لکه چې د اغزو په څوکو ځم، خو کورنۍ را سره ده، دوی هم یوازې نشم پرېښودی باید ور سره لاړه شم، خدای خبر چې دا تګ به په څومره قیمت راته تمام شي.

د جلی له خبرو سره مې هلوونه ځیګه شول، ومې ویل لیمې له دغو لارو خو چې روغه وځې څو بخته به لرې، په همدې چورتونو کې ننه وتم.

د فکر لړۍ مې هغه وخت وشکېده چې زموږ مخې ته هم یو سړی ودرېده. هغه زموږ د شمېرنې لړۍ پیل کړه، موظف کس وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ستوري ډله بیله شئ، ستوری هغه کس ؤ چې زموږ د ټیم مشري یې په غاړه وه، موږ یوه کونج ته شو، په شمارلو یې پیل وکړ هغه شمار وکړي یو کس پکې کم شي دوباره بیا له سره حساب پیل کړي، بلاخره سړی په قهر شو ویې ویل:

تاسې کې څوک کم دي لس دقیقې وروسته حرکت کوو، ما او کورنۍ مې هم ورور له یاده وتلئ ؤ پنځه دقیقې وروسته مې ورور راڅرګند شو، زموږ سره یوځای شو موظف کس هغه ولېده چې پوه شو زموږ د ډلې ورک کس همدغه دی، په کنزاؤ یې پیل ورته وکړ، مور، خور نیکه یې ورته یاد کړل، څه یې چې په خولې راتلل ورته ویې ویل، زما ورور ورنږدې شو، هغه یې له ګرېوانه ونیو، ورته یې کړه، زما مور او خور ستا مردار خور لپاره ندي!، چې په دې پلیته خوله یې یاد کړې، بیا یې د ښي لاس موټی د هغه له تندي سره پیوند کړ، شور جوړ شو، موظف کس منډه کړه، د کلا کونج کې یې د اوسېدو کوټه وه مخې ته یې برنډه جوړه وه د دېوال په یوه میخ کې ترکی کوټ راځړېده ځان یې ور ورساؤ په بیړه یې یوه جیب کې لاس د ننه کړ لوی چاقو یې ترې راوباسه، د چاقو په لیدو مې زړه په لړزان شو، پلار ته مې وویل، هله، ورور مې ترې را ګوښه کړه وهي یې دا خلک وحشي صفته دي، په هیڅ هم ندي بند، موظف کس له لرې له چاقو سره رامنډه کړه ما او د مور مې بې واکه کوکه له خولې ووته، په خلکو مې غږ ورکړ، هلی د خدای ج لپاره ورور مې په چاقو ووهي، هغه وژني مرسته وکړئ.

دوی زما د تمې خلاف، ټولو دا هر څه لېدل یوازې ننداره یې کوله، زموږ د مرستې غږ په دا دومره کسانو کې یوه هم وانه ورېده، چا مداخله نه کوله، ټول په خپلو ځایو ولاړ ؤ، لکه د قیامت، هر سړي سره د خپل سر غم ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ له خوا چې د پنځوسو شپیتو نفرو ډله به وه یو دنګ ځوانکی ور مخې ته شو په بېړه یې د هغه لوري ته ګامونه اوچتول، له چست والي مالومېده لکه چې تمرین یې کړی وي موږ ته یې شا وه ښکلي ځلېدونکي ویښتان یې کړندیو ګامونو کې ښکته پورته کېدل، پرته له څه ویلو یې د هغه مړوند ونیو، بل لاس باندې یې د موټې خلاصوولو هڅه پیل کړه، چاقو وال چې ځواکمنې متې یې درلودې لاس یې شاته کش کړ، د هغه د لاس کش کولو سره، مې زګیروی واورېده، ګواښونکی ځوان ګرد پر خپل ځای تاؤ شو، چاقو واله ځان خلاص کړ، خو چې حملې ته یې ځان سماؤ، ګواښونکي ځوان په یوه ځواکمنه لغته په مړوند کې وواهه چاقو پورته والوت، څرخکې یې کولې، هغه یې په هوا کې ترې ونیو، خلکو هم جرئت پیدا کړ، راټول شول، جنګ یې خلاص کړ، ځوان لا هم ماته شاه وه لاس ته مې پام شو موټی کړی یې ؤ، خو د ګوتو له منځو یې څاڅکی، څاڅکی وینه تویېده، سخت زړه مې درد وکړ، پلار مې راغبرګ کړ راته یې کړه دغه ورور خو دې زموږ نه مني، نصیحت ورته وکړه چې زغم ولري، کنه تر اروپا به مو خدایزده په څو نورو غمو واړوي.

زه هغه ته ورغلم چې بیا دداسې پېښو د نه تکرار زغم ته یې راوبولم، ځوان مې هېر شو، ورور ته مې وویل:

دلته نه څوک زموږ تروبور دي چې پیغور درکړي نه دوښمن ښه پوهیږي چې څوک قاچاقبري کوي هغه د کوم نسل څخه وي، له دوی سره ځان برابرول، موږ ته هیڅ حیثیت نه راپربېږدي او د وژلو د قرباني په بیه هم راته تمامېدی شي، نو دوی سره ځان تمبه کول بې ګټې وي.

د هو په دود مې ورور د سر په خوځوولو راسره د خبرو موافقه په ډېره سختۍ ومنله بېرته مې د خپلو بکسونو خواته لاړم، په تلو کې د هغه ځوان موټی لاس چې په وینو سور او څاڅکی، څاڅکی وینه ترې تویېده رایاد، شو ځان راته بیخي خجالت مالوم شو ځان سره مې ویل یوه مننه باید

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترې وشي، یوه او بل لور ته مې پسې سترګې وغړولې، له تور جامپره مې وپېژانده، بیا یې هم ماته شاه وه ورنېږدې شوم، بکس یې خلاص پاتې ؤ سپین بنداژ یې له خوږ لاس تاواؤ، غوټه یې نشوه تړلی ځکه یو لاس یې ټپي ؤ، په یوه روغ لاس یې غوټه نه شوه تړلی، د غوټې کولو په وخت کې هم هڅه کوله خپله یې وتړي له کوم بل چانه مرسته یې نه پوهېږم ولې نه غوښته، رغوي ته مې پام شو، د تاو شوي بنداژه له منځه هم غوټې، غوټې وینه راوتله، د هغې په لېدو مې نور صبر ونه شو، مخې ته یې ودرېدم، چې سترګې مې پرې ولګېدې، ومې پېژاند هماغه ځوان ؤ چا چې زموږ په موټر کې هم ملتیا کړې وه، پرته له کومې تمې او اړیکو یې زما د مور خوندي توب لپاره د یوه بې حیا په سر سوکان ورکړي ؤ، دا یې دوهم ځل ؤ چې زموږ لپاره یې ځان په خطر کې واچاؤ، نو پرته له ځنډه مې د هغه له بکسې نور پاتې بنداژ راواخیست، مکتب کې مې د لومړنیو مرستو عملي درس ویلی ؤ.

کلک، کلک مې د هغه له لاسه تاؤ کړ، غوټه مې ورکړه، زه په شنه چادري کې وم هغه نه پوهېده چې زه څوک یم، ښکته او پورته یې راته وکتل خو هېڅ یې هم ونه ویل،

ما ورته کړه ډېر یې خوږ کړې ؟

ـ نه ډېر خوږ نه یم.

ـ په چاقو ولګېدې ؟

ـ نه، ما هم په لومړي سر کې فکر کاؤ چې هغه کس سره چاقو ده، خو دواړه خواوې یې تېرې وې، په اصل کې خنجر ؤ غوښتل مې خنجر ترې واخلم، ګوتو کې مې ونیو، هغه شاته لاس ځنډ واهه خنجر مې له ګوتو تېر شو راټېې یې کړ، زه یې اړ کړم له لغتې کار واخلم او خنجر ترلاسه کړم، وېرېدم هغه ځوان ته څه زیان ونه رسوي.

ـ مننه کوم، موږ د احسان مند یو

ـ نو ته د څه شی مننه کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هغه چې د قاچاقبر ورسره جنګ ؤ هغه مې ورور دی، که ته نه وایې اوس به خدای زده زما په ورور څه شوي ؤ.
ـ که زه نه وای هم هيڅ نه پرې کېدل، خدای ج د مظلومانو دفاع لپاره يو نه يو څوک وسيله کوي.
ـ سره ددې چې تاسې يو زړه ور او خواخوږی انسان ياست او زموږ د اوږد مزل هملاری هم يي، کولی شم وپوښتم چې له دې مو نور هم زيات وپيژنم ؟

ـ ولې نه زه بلال نومېږم پکتين تخلص کوم د پکتيا د هسکو غرونو،ښترونو او د سرشاره سيمې شډل سړی يم.

ـ لا خو سړی نه يې !
ـ ولې څناور يم؟
ـ اه، نه، داسې مه وايه،زما مطلب دا نه ؤ، لا تر اوسه خو هلک ياست.
ـ هغه لنډه مسکا وکړه ويې ويل، پوهېدم چې ستا مطلب څه دی، غوښتل مې لږ ټوکه جوړه کړم او د پېښې ياد ته مو په ذهن کې بدلون ورکړم، په ربښتيا سږ کال مې اتلس کلنی پوره کيږي، ستا په خبره لا هلک يم.
ـ يوه غوښتنه مې منې ؟
ـ هو ولې نه، چې په وس کې مې وي.
ـ دا اوږدې او له خطرونو ډکې لارې ستا غوندې يوه زړه ور ځوان ته اړتيا لري، زما پلار، مور او ورور خو په خوب هم دا لارې ندي ليدلې، که په دې مزل کې راسره مرسته وکړې او يوازې مو پرې نه ږدې سخته احسان منده به دې يم.
ـ د بلال پکتين نري بريتونه سره ډډ شول شونډې يې وغوړېدې، د زړه په زور يې وخندل، ويې ويل، چېرې چې زه وم او د چا اړتيا وي نو د چا ويلو او احسان ته اړتيا نه پرېږدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پوهېږم ستاسې په دغه دروني خواخوږي زه باور لرم، موخه مې داده چې له موږ سره یوځای اوسه که ته راته نیږدې نه وې او موږ په ستونزه کې ؤ بیا خو به ستونزه موږ له منځه ویسي.
- سر یې د هو په دود وخوځاؤ، خو الفاظ یې ونه ویل
په پنډغالي کې یوه غږ کړ ځانونه چمتو کوئ د تګ وخت دی ژر، ژر مو بکسونه راواخیستل، موټرو کې کېناستو یو نیم ساعت مو نور هم مزل وکړ یوه ډاګ کې موټر ودرېدل.

موږ ترې ښکته شو، قاچاقبر وویل دلته شل دقیقې لرې، عینکي، کتره (یو لوی دوسمال ته ورته ټوکر ؤ چې باید له سره تاو شوی وای) او اوبه در سره واخلئ، دلته دوکانونه نه ؤ خو کسان ولاړ ؤ همدا توکي یې خرڅول، له ټاکل شوي وخت مخکې مو دغه توکي واخیستل، ځانونه مو چمتو کړل په بلال پسې مې سترګې یوه او بل لور ته واړولې، ومې لیده، له موږ نه په لږ لرې فاصله کې ولاړ ؤ، هغه د حیا یوه بېلګه وه انساني غرور یې اجازه نه ورکوله چې زموږ سره نیږدې و اوسي، ساعت تېر کړي ټوکې ټکالې وکړي، ما ولیده چې موږ یې د سترګو له کونجو څارولو.

پوهېدم، دا کار ددې لپاره کوي چې ما سره یې د هو په دود سر خوځولی ؤ، ما د پکتیا تاریخ لوستی ؤ، کیسې او تاریخي جګړې د انګریزانو د ماتولو لومړي سنګر په توګه د پکتیاوالو تاریخ راته مالوم ؤ، یوازې تش افسانې راته ښکارېدې، خو په پکتین کې مې په ریښتوني مانا د خپلو پلارونو غیرت، همت او زړورتیا حس کوله .

له پکتین نه مې نور ډار نه کېده لکه د کور غړی په صفت مې احساسؤ د ببرک خان ځدراڼ، سنک، نایب سالار زلمي، مولوي منصور، عبدالحی ګردېزي، ملک عصمت الله خان د عفت سازي، وطن دوستي، ایسار د ارثیت لیږد مې پکې وموند، ډاډه وم چې نه به مې خپله بې عزتي ته زړه ښه کړي او نه به بل چا ته اجازه ورکړي چې زما عزت لوټ کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دغو لارو کې د مېرمنو د عزت لوټ کېدل د سهار او ماښام ډوډۍ خوړلو په څېر ؤ.

د انسانی قاچاق په څنگ کې جنسي قاچاق هم یوه عادي خبره وه .

زموږ د ازمایښتونو لړۍ، له سختو لارو تېرېدنه، له مرگ سره لوبې، خطرونه، او له ځان سره وحشت له همدې ځایه پیل کېده، خو موږ نه پوهېدو چې څه وخت ور سره مخ کېدونکي یو.

له لرې مو څو ډاډسنې ولیدې، زموږ په لور رارواني وې، د دوړو اوږده لیکه یې په ځان پسې پرېښوده، له لږ ځنډ وروسته ډاډسنې راورسېدې.

غږ یې وکړ، د ستوري نفر یو څنگ ته شئ، دغه نوم زموږ د ډلې د مشر نوم ؤ، موږ یوې گوښې ته ودرېدو، اوزبکه پېغله مې خواکې ولاړه وه غاړه یې زما غوږ ته را اوږده کړه ویې ویل دا خلک پېژنې ؟

ـ نه

ـ افغان بلوڅان دي، بیخي بل ډول خلک دي، همدا یې کار اوبار او د ژوند روزي گرځېدلې بلوڅانو غږ وکړ، سیټونو کې د نفر په سر یو لک تومن کیږي، باډۍ پیسې نلري، دغو خلکو دغه پیسې اضافه اخیستې ځکه زموږ پیسې یې مخکې له مخکې زموږ له قاچاقبره اخیستې وې، غږ یې وکړ کترې مو له سره ووهی، عینکې په سترگو کړئ، زه د عینکو په سترگو کولو په راز نه پوهېدم، خو کله مو چې حرکت وکړ پوه شوم چې عینکې نه وې سړی د گردو له لاسه ړندیږي، موږ هم عینکې په سترگو کړې عینکو ځانگړې ربړونه لرل چې له سترگو گرچاپیره به له پوستکي سره پیوند شول، پلار مې ما او مور ته اشاره وکړه، ور پسې شو د یوې ډاډسنې مخته سیټ ته د ختو یې وویل، ډاډسن ته پورته شو زه د موټر وان لور ته شوم او مور مې د ښیښې خواکې کیناسته، ما کلکه چادري په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر کړې وه، له سره مې نه لرې کوله، شاته سیټ د دریو نفرو ؤ، هلته مې یو ناممکن کار ته پام شو، دوی د شاه سیټ څوکۍ کې پنځه نفره کېنول، زما پلار او پکتین په سیټ کې ؤ ورور مې د پلار د پښو په منځ کې لاندې په فرش ولیده دوه نفره د نورو پښو په منځو کې ناست ؤ شاه سیټ کې اته تنه ځای پر ځای شول، د شاه سیټ کې د اته کسانو ځایول په یوه موزه کې د دوه پښو ځایول ؤ، د ډاټسن له شاه غږ راوشو موټروان ته یې وویل دوه ویشت نفره دې باډۍ ته وختل، ورته وویل شول، ستا موټر حرکت ته چمتو شو، ددې غږ په اورېدو حق حیرانه شوم، ځان سره مې وویل، دوه ویشت نفره څرنګه د یوې ډاټسن په باډۍ کې ځایږي، بیا مې ځان ته قناعت ورکړ چې دغه خلک په درې نفري سیټ کې اته نفره ځایولی شي نو باډۍ کې خو بیا دومره نفر اوس هم کم دي.

ډرایور موټر ته راوخوت غټو برېټونو یې پاسنی شونډه پټه کړې وه یو ځنځیر یې په غاړه کې زنګېده، د زنې لاندې غاړه یې ببره وه، ډارونکې څېره یې درلوده لاسونه یې پر سټرینګ کېښول، ویښته لرونکې ګوتې یې له غټ غمي لرونکو ګوتمیو ډکې وې، موټر کې یې کیلي تاؤ کړه، بیا یې غړۍ له ښیښې وباسله د باډۍ کسانو ته یې وویل ځانونه مو ښه کلک کړی یو بل ونېسی، که بې پروایي مو وکړه د هرڅه پېښېدو امکان شته او مسولیت مو هم په خپله غاړه ده.

حرکت مو پیل کړ، موټر ژر، ژر سرعت اخیست سړک خامه وه خو هوار ؤ له لږ مزل وروسته مې د موټر د کیلومتر ښیښې ته پام شو یو سل او شلو ته یې عقربه ختلې وه شاته مې وکتل موټر د یوې څواکمنې برېښکۍ په څېر اسمان ته ګردونه پورته کول د عقب نما له ښیښکې مې شاته وکتل د ډاټسن د باډۍ کسانو مخونه له ګردو سم نه ښکارېدل یوازې ښیښې عینکې به یې څرګندې شوې، یوه نیم خو به د ګردو له لاسه د عینګو په ښیښوهم لاس تېر کړ، ځکه دید به ترې نه کېده کله، کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

به چې کوم چمپ راغی، موټر به سرعت کم کړ گردونه به له موړ مخکې شول، د موټر په ښیښې به دومره گردونه ولوېدل چې برف پاک به نه شوای پاکولی، شاته سېټ کې مې ورور چې لږ عصبي ستونزه یې هم درلوده غږ وکړ، زما پښې خو کار نه کوي نه پوهېږم چې پښې زما دي او که د بل کس دي.

زه پرې پوه شوم چې د تنگوالي له امله یې پښو کې د وینې چلښت بند شوی او ویدې شوې دي، پلار مې موټروان ته وویل زموږ ټولو پښې کار نه کوي، لږ موټر ودروه، دمه به وکړو، موټروان نور هم ریز ته پونده ورکړه، زما د پلار په خبره یې ځان ناگاره واچاؤ لږ وروسته یې وویل ځانونه عادت کړی، دا یې پیل دی، له دې سختو پېښو سره به مخ شئ، موټر روان ؤ موټروان د چا فریاد او سپارښتنو ته غوږ نه نیوه، په دغه، منظره کې مو ساعت ته پام نه ؤ خو خدایزده څو ساعته مزل مو وکړ د شپې یوه نیمه بجه د افغانستان، ایران او د پاکستان بلوچستان گډ سرحد ته ورسېدو، په وچ ډاگ یې ښکته کړو، له ما او مور مې پرته نورو په خپلو پښو واک نه درلوده، زموږ سیټ گذاره کوله دومره تنگ نه ؤ، نور کسان نه پوهېدل چې پښې یې خپلې دي که پردی، ځینې خو مې په ځمکه ناست ولیدل چې پښو ته به یې حرکات ورکول، تر څو یې پر پښو واک حاکم شي او د تگ جوگه شي، د پلار او ورور مې هم همدغه حال ؤ، بلال پکتین څو وارې جگ او کیناست بس ځان یې نورمال حس کړ، خپل روان شو، له موړ یو شل متره لرې یې خپل بکس ځان ته بالښت کړ او څملاست، په موږ هم سترگې پټې وې، سر ته مو خپل پیذار کېښود، پلار او ورور مې خواکې خپل بکسونه ځان ته تکیه کړل او نور نو لکه ډنډ ته چې تیگه واچوې، د خوب نړی ته لاړو او سهار لمر ختلی ؤ چې د خلکو په شور او ځوگ راوېښ شو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مني پیل ؤ، یخه هوا لګېده، د خپل کور توده بخارۍ، ارامه فضا او زما پوست موست چپرکټ را په یاد شو زړه مې پسې وخوګېده، دغه یاد له مړو اوښکو پرته بله ګټه راته ونه کړه اوږده ساه مې واخیسته څکه پوهېدم چې د هېواد هوا د وروستي ځل لپاره تنفس کوم، په ډېر غور مې مخامخ اوږده دښته او بیا له موږ چار چاپېره غرونه داسې په مینه ولیدل لکه څوک یې چې په لیدلو پیسې راکوي، سپیره غرونه راته ډېر ښه ایسېدل، سترګې مې ورسره ګنډلې وې، په دې فکر یې په ننداره نه مړېدم چې بیا به خدایزده چې د خپل وطن دا خاوره، غرونه او رغونه په ژوند وګورم، کنه، خدای ج خبر چې په مرګ به مو هم دلته څوک راوړي او کنه، زما دغو فکرونو او ننداره به مې کله کله له سترګو غټ غټ څاڅکي په لمن وورول، لمن مې راټوله کړه تر څو د اوښکو څاڅکي مې په ځمکه ولوېږي او د هېواد خاوره مې شاهده کړم چې ورپسې خپه یم د یوې ژمنې لور په څېر مې، د بې وسي ننداره وکړي او ونه وایي چې لیمه اولاد مې، د اروپا رڼاګانو لېونۍ کړې ده او ما په خوښۍ پرېږدي، ددې ثبوت لپاره مې د سترګو څاڅکي نور لکه باران یو په بل پسې لارې جوړې کړې.

دلته مې نوره چادري په دې هیله لرې کړه چې ګوندې د هېواد د یادونو په کمولو کې مې په راتلونکي سفر کې اساني راشي، یو تور حجاب راسره ؤ هغه کې مې ځان وپیچه، پوزې ته مې ماسک واچاؤ، ځان مې ښه وپوښه، ترڅو د لارې له وګو سترګو ځان وساتم، د کورنۍ نورو غړو هم ځانونه چمتو کړل، د قاچاقبرو نماینده راغی ویې ویل:

دلته افغاني پولیس د هر سړي په سر یو لک تومن اخلي، هغه راټول کړئ، وایي چې دا زموږ رول دی، که پیسې ورنه کړو بیا د تلو اجازه نه درکوي، پېسې مو ورته ټولې کړې ور ومو لېږلې یو موټر مو مخکې ودرېده، په هغه کې سپاره شو، د لومړي مزل په توپیر دا مزل بیا دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سخت نه ؤ، کسان دومره تنگ نه ؤ ناست، څه ناڅه راحته ؤ پنځه ساعت پرلپسې مزل مو وکړ.

یو ځای موټر یوې گوښې ته شو، موږ یې ښکته کړو، یو لوی هال ته یې ننه باسلو د هال چت یې په سپین ترپال پوښل شوی وو، لاندې پر غولي، وړې، وړې شگې پرتې وې، له موږ نه پرته هلته نیږدې پنځه سوه کسان نور هم د یوه نامالوم انتظار په پار یوې او بلې خواته ناست ؤ او زموږ په څېر یې له هېواده د تیښتې اراده درلوده، یوې گوښې ته اوبه او بیسکیټ خرڅېدل، سړیو په لاسوکې نیولي ؤ، دلته له دمې او اوبو څکلو وروسته بیا بل ډاډسن ته وختو، لکه چې ټول قاچاقبر موټروانان په تېز رفتاري کې روزل شوي وي، دوی هم په خامه کې له یو سل او شل کیلو متره کم مزل نه کاو موټروان ښیښه ښکته کړه، غوښتل یې نسوار توپ کړي، موټر خورا ډېر تېز ؤ، زما له سره یې پړونی پورته کړ لږ وه چې سرتوره شم هڅه مې وکړه، په سر لاس کېږدم، ترڅو پړونی پرې تکیه شي او پړونی مې له سره ونه غورځي، خو زما له لاس مخې زما په سر یو بل لاس کېښول شو، زما لاس د هغه لاس په سر راغی، زما د لاس کېښودلو سره هغه لاس بېرته شاته کش شو ما مې لا په سر لاس ایښی ؤ چې شاته مې وکتل بلال خپل لاس ور ټول کړ، پوه شوم چې د ببرک خان ځدراڼ د سیمې زلمي هم د خپلو نېکونو د عفت ساتلو فکر په خپله کوپړۍ کې څومره روزلي دي.

د مننې په پار مې ورته سر وخوځاؤ، خو په ځواب کې یې په کوم حرکت پوه نه شوم هغه سر ښکته واچاؤ.

له پرلپسې څو ساعته مزل وروسته د ایران سرحد ته ورسېدو، هلته یې یوې کلا ته ایسار کړو، له ښو نیښانو مالومېده چې دا د اوزو او مېږو د ساتنې ځای دی، د وزو له یوه شپول سره خواکې کیناستو د کلا ځمکه زیاتره د وزو له پچو ډکه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ماښامه يې دلته منتظر کړي ؤ، چې ښه تياره شوه نماينده راغى ويې ويل پنځلس نفر تيار شئ، که تاسې په مرز تېر شوئ، پنځلس نفره نور درلېږم.

موږ ځانونه چمتو کړل، لومړى ډله شو چې له مرز څخه بايد تېر شو حرکت مو وکړ، په شاه، شاه مې کتل چې بلال پکتين هم زموږ ډله کې راسره شي، نظير مې پرې ونه لګېده، له ما مخکې کسانو کې مې سترګې پسې وغړولې، هلته هم نه ؤ زړه مې ولوېد، ښه وارخطا شوم، ځکه ورور مې هم داسې د تورې بنګړى نه ؤ، ځنې وخت به له کنټروله ووت، پلار مې جسما پياوړى نه ؤ، ځکه د شکر ناروغۍ يې لرله، انسولين به يې زرق کاؤ کله، کله خو به په کور کې هم درب راولوېده، شکر به يې يا ډېر ټيټ او يا هم ډېر لوړ تللى و، زه او مور مې دواړه سياسرې ؤ، سياسرې به په مسافري او هغه هم په پردي وطن کې له ګوابښ سره څه وکړي ؟

مسول کس غږ وکړ، چې تاسې لس دقيقې لرى، موټرو ته وخيجئ، بيا که څوک پاتې شو، نو پاتې شو، موږ هم چې د پاتې کېدو واورېدل نو صرفه مو ونه کړه، موټر ته وختو موټر کې مې هم سترګې په بلال پسې ګرځېدې لکه د رادار سټالايټ کاسه د هغه پلټنه يې کوله.

پلار به مې تاريخ ويل چې د پکتياوالو قدونه جګ وي، ښکلي، سنګين وګړي لري، په ريښتيا هم دغسې ؤ بلال به مې په لويه ډله کې هم پيدا کاؤ، لوړ قد ښايسته ويښتان نوراني څهرې يې له نورو بېل کړى ؤ، خو په دغه وخت کې زما د سترګو پلټنې هغه نشو موندلى موټر روان شو، د هغه نه شتون ښه په وېره کې واچولم، له ښه مزل وروسته خلکو موټر کې يوه او بل ته وويل چې د ايران مرز راورسېده د داسې خبرو له اورېدو سره به زما وارخطايي نوره هم زياتېده، ځان سره به مې ويل چې زه به څرنګه په دې بېګانه لارو کې د هغه له مرستې پرته ځم او لاره به پيدا کوم، د هغې ازبکې خور کيسه به مې ذهن کې تاؤ شوه چې په څومره وحشت يې له عزت سره لوبې شوې وې، په ريښتيا هم موږ دلته له چا د کوم ترحم تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه لرله، ځکه دلته د تمې خلک نه ؤ، د قاچاق له خلکو، کار اوباریانو همدارنګه له قاچاقي لارې به څه د خیر تمه څوک وکړي، په دې فکري کش مکش کې د ایران سرحد ته بیخي نیږدې شو، موټرې ودرېدې، موږ ترې ښکته شو، تیاره وه پردی وطن ؤ ځان مې ډېر بې وسه احساساؤ د لومړي ځل لپاره په یوه ګواښوونکي سفر روانه وم، بې خوبي، لوږه او ناکسي هم زما د ځور تشدیدونکی فکتورونه ؤ، سره ددې چې د بلال ښځه مې نوره د راتګ او یو ځای کېدو تمه پرې شوه، خو بیا مې هم تشې، تشې سترګې پسې ګرځولې، لکه د کور کوم غړی مې چې رانه ورک وي همداسې احساس مې درلوده، پلار مې وویل خوله مې ډېره وچه ده ، ډېر تګی کیږم، په اوبو نه مړېږم، مور مې خبره ورغوڅه کړه ورته یې کړه خو شکر دې پورته شوی وي، تا په سفر کې ځان ته هېڅ پام ندی، د شکر پېچکاري دې نه ده کړې ؟

ـ نه

ـ ګوره د لیمې پلاره، موږ په یوه خطرناک سفر روان یو، خدای مه کړه که کوم ځای د شکر راوغورځوي بیا به څه کوو، په دې لویو، لویو ډاګو کې د چېرې ویسو او دلته کله دومره چانس او وخت وي چې، د یو چا درملنه پکې په ارامی وشي.

له مور سره مې وړوکی بکس ؤ ځنځیر یې خلاص کړ د انسولین پېچکاری یې ترې راوباسله، د ګېډې په پوستکي کې یې پلار جان ته تطبیق کړه، یو ساعت وروسته مې د پلار رنګ خپل ځای ته ورغی، مسول کس راغی ویلې د نفر په سر درې لکه تومن راټول کړی دلته ځای ټوپک لرونکي ډله واکمنه ده هغه یې غواړي، کنه مخکې د تلو اجازه نه راکوي، موږ پیسې ورکړې لږ وروسته ازبکه پیغله چې شاکره نومېده راغله زما خواکې کیناسته ویې ویل ښه ده چې پیسې مو ورکړې دلته چې څوک له دغو خلکو سره چنې وهي او یا هم پیسې نه ورکړي دلیل وایي، هغه د پاکستان فوځ ته په لاس ورکوي، هغوی دغه کس یرغمل کوي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه میاشت کار پرې کوي د غرو تېرې پرې ماتوي دوی یې د مزدورانو په صفت خپلو مشرانو ته ورپېژني پیسې یې بیا هم دغه ځای واړه قومندانان په خپل جیب کې اچوي دوی تش لاس راخوشې کوي، که کومه بله سودا پرې کېدله هم صرفه پرې نه کوي، زما وېره نوره هم زیاته شوه، مور ته مې وکتل، د پخوا په څېر یې بشاشه څهره نه درلوده، مړاوې څهره کې یې تکې تورې غتې، غتې سترگې ځمبولې، ورور ته خو مې هسې هم غم او ښادي یو ډول ؤ .

د عینکو واله یو سړی چې سیگریټ یې په گوتو کې نیولی ؤ مخې ته راته ودرېده، وې ویل پنځلس کسان چمتو شئ، د خپلوانو له ډلې یې وټاکی، چې په لاره کې یو بل ته کمک شئ دلته به ډېر پام کوئ دا مو ډېر له خطره ډک گیم دی، ازبکه پېغله راڅنگ ته شوه ویې ویل گیم دوی هغې ډلې ته وایي، چې له مرز څخه یې تیروي، له دې وروسته گیم یوه اصطلاح شوه چې موږ هم ورسره اشنا شو له یوه ځایه به چې بل ځای ته تلو نو دوی به غږ کړ چې د شپې په اتو بجو گیم دی، نو موږ به پوه شوو، چې زموږ د ډلې تلل یادوي، عینکو واله نوره هم تشریح ورکړه، ویې ویل:

موږ له پنځلسو ډېر کسان نه لېږو، ځکه ډېر کسان د شپې تگ کې په ایرانۍ سرحد کې مالومېږي، ایرانیان چې لږ هم شور واوري له پوستو بې دریغه ډزې کوي، د ډزو خبر زما هم زنگنونه ولړزول، لږ وارخطا غوندې شوم، خو چاره نه وه یو طرفه جاده وه واپس کېدل ناممکن ؤ، حرکت مو وکړ، یو وخت ؤ چې د ایران او پاکستان سرحد ته ورسېدو ایران د خپل سرحد په اوږدو کې ډېره ژوره کنده کیندلې وه خاوره یې د پاکستان خواته اچولې وه له یوې خوا د خاورې لوړوالی د بلې خوا د کندې ژوروالی له مرز نه اوښتنه بیخي ستونزمنه کړې وه چې ټوپ دې واهه راساً په کنده کې غورځېدې او لاس پښه دې ماتېدل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هر قاچاقبر لاره مالومه وه یو د بل په لاره نشو تللی له ښه بخته، زموږ لاره یو څه اسانه وه، له ژورې کندې د اوښتو هڅه مو پیل کړه ډېره تیاره وه، د لوړې پولې په سر روان شو پلټنه مو پیل کړه چې کوم اسان ځای پیدا کړو ترې تېر شو او د ایران په خاوره قدم کېږدو، لاره هم سمه نه مالومېده یو ځای مې قدم کېښود او پښه مې خطا شوه لکه کوهي ته چې غورځم داسې احساس مې وکړ، د سترګو په رف کې د یو چا لاس راورسېده زما د اوږې برخې کمیس په ګوتو ورغی، ښکته حرکت مې ودرېده خو په هوا ځنګېدم، راته وویل شول، خو سړی احتیاط کوي، پوه شوم چې ژورې کندې ته خطا شوې یم لاندې مې وکتل دوه متره فاصلې په انداز به مې د کندې ځمکه له پښو لرې وه ورته مې کړه ما خوشې کړه پورته ختل مې ناشوني دي اوس که لاندې ولوېږم هم فکر نه کوم دومره خوږ شم، خو هغه زما خبره ونه منله زما د پورته جګولو هڅه یې وکړه له همدې کار سره زه د هغه له ګوتو خطا شوم، پښې مې لاندې په ځمکه په یوه پوست شي ولګېدې، ونه غورځېدم، خو تیندک مې وخوړ، چې چپه کېدم د کندې په دېوال مې ځان تکیه کړ، په پښو نېغه ودرېدم، خوشبختی مې په دې کې وه چې تر ما مخکې مې بکس لوېدلی ؤ په هغه زه راولېدم، ډېره خوږ نه شوم، په خوا کې مې یو ښه درز او بیا زګیروی واورېده، پوه شوم چې زما لاس نیوونکي ته هم غم جوړ شو ما سره د نیکې له امله خپله په بلا کې ولوېد، دومره درز شو چې ما ویل اوس به د هغه لاس او پښې دواړه مات وي خو سړی په بیړې سره ودرېده، ځان یې ټک واهه، په شاته لمنې باندې یې لاس تېر کړ خپلې شونډې یې لمس کړې، بیا یې لاړې تو کړې راته مالومه شوه چې خولې یې هم ضربه خوړلې ده، پرته له دې چې د خپلو ټپونو حال ووایي، ماته یې وویل:

خوږ شوې؟

کوم ځای خو به دې مات شوی نه وي ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو سړی احتیاط کوي!
له غږه مې وپېژانده بلال ؤ، ورته مې کړه بلاله زه ښه یم، تاسې زما له امله خوږ شوې لاس او پښې خو د ژوبل او مات نه دي؟!
ـ نه زه ښه یم، د پکتیاوالو هډونه په اساني نه ماتیږي .
ـ ته چېرې وې سترګو مې ته څومره وپلټلې،

اه ...

ډېر یوازې ؤ، څومره وارخطا شوې ؤم، خو شکر اوس هم ناوخته ندی چې پیدا شوې .
اخېر مې وویل چې کېدای شي له موږ سره ژمنه دې هېره شوې ده!
هغه په لنډو وویل:
پکتیا وال، ژمنې ته د ژمنې په ارزښت ګوري !
ـ ډېره مننه پکتین صیب
ـ ښه دا د ډیالوګ ځای نه دی او نه دې خبرو ته اړتیا ده مخکې ځو.
ـ اوس به له دې ژور ځایه څنګه خیجو؟
بلال په ژوره کنده کې یوه او بل لور ته منډه کړه، ترڅو د ختو لپاره کوم اسانه ځای پیدا کړي، له ښه بخته یوه ځای د سیلاب اوبو راښویولی ؤ، ختل پرې ډېر سخت نه ؤ، بلال په داسې حال کې پرې وختو چې له پښو او لاسونو دواړو یې کار اخیسته په کلیواله لهجه په څلورو له کندې وخوت، ماته پرې ختل د قوه قاب له ختو کم نه ؤ هغه بیچاره د ژۍ په سر ودرېده خپله څادر یې را اوږد کړ ویلې د څادر پیڅکه ونیسه زه دې پورته راکشوم، په څادر پسې زما لاس ونه رسېده، هغه د کندې په ژۍ په ګونډو شو، لاس یې هم را اوږد کړ ایلا مې د ګوتو سرونه د څادره تر پیڅکې ورسېدل، بلال لږ نور هم راخولم شو، د څادره پیڅکه مې ونیوله خو د یوه مهم شي په رایادېدو، مې بېرته پرېښوده، بلال راته کړه ژرکوه کنه . ما ورته وویل: یو مهم کار رانه پاتې دی.!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د څه کار وجلی؟ اوس مهال د ځان له ژغورلو او له دې کوهي راختلو هم بله مهم کار شته ؟
ـ هو شته
ـ د خدای ج لپاره وخت مه ضایع کوه!
ـ بس یوازې یوه دقیقه راکړه!
لاړم د خپل طرف په خاوره باندې مې شونډې کېښودې، ښکل مې کړه په لاسو مې خپله خاوره لمس کړه، ان مخ مې هم بې واکه پرې کېښود، بېرته راتاؤ شوم څادر مې ونیو بلال راغبږ کړ:
ته څه کوې؟ژر کوه ؟
ورته مې کړه د وروستي ځل لپاره مې د خپلې خاورې ښکلول ارمان ؤ، د سرحد خپل طرف خاوره مې ښکل کړه، زړه ته یې قوت راکړ، ارامه شوم .
وه لیونی ! دا زموږ خاوره نده دا د پاکستان بلوچستان د صوبې خاوره ده، پردی خاوره دې ښکل کړې ده!
د هغه له دې خبرې اورېدو سره ،سخته خفه شوم هغه ته مې وویل:
خو دا زما ارمان ؤ چې د ورستي ځل لپاره مې خپله خاوره ښکل کړم
ـ دا ارمان د زه پوره کوم، خو ته اوس د څادره پیڅکه، کلکه ونیسه.
ـ بلاله د خدای لحاظ وکړه ما خو څادر کلک ونیو، خو ستا له لاسه د څادره پیڅکه خطا نشي، تېر ځل خو په پښو راولوېدم دا ځل مې مغزی ماتېږي، هغه زما په خبره نرمه مسکا وکړه، په تیاره کې یې سپین ښکلي غاښونه وځلېدل او دا مې لومړی ځل ؤ چې ددې حیاناک انسان لنډه خندا مې د ځان په وړاندې ولیده، د هغه مسکا همت راکړ خو بیا هم، په ریښتیا ډارېدم، ځکه د دغه ځای ژور والي په کتو کې سم نه مالومېده یوازې هغه کس ته مالومات کېده چې زما په څېر به یې پښې وروښوېدې هغه ته دا مالومات هم کېده چې ایرانیانو د خپل مرز ساتلو لپاره څومره ژور جر باسلی دی، څادر مې د ځان له ډاره هم ښه مظبوط ونیو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته کش کړم او وختم، کله چې په خپل ځای ودرېدم، بلال جیب ته لاس کړ، یوه کوچنۍ غوټه یې راته ونیوله په یوه ټوکر کې ګنډل شوې څه وه!

وېې ویل دا ښکل کړه!

ـ د څه لپاره ؟

ـ دا د وطن خاوره ده، ما د یادګار په ډول له ځان سره راوړې ده ارمان دې پرې پوره کړه!

ـ په بلال کې مې د امانت داري، استعداد، حیا، عفت ساتنې ترڅنګ یو بله ځانګړتیا هم وموندله، چې هغه له هېواد سره بې کچې مینه وه، ځان سره مې وویل ته خو هسې د وطن د دوستي تمثیل کوې د خاورې عاشق د بلال غوندې وي.

مننه مې ترې وکړه خاوره مې ښکل کړه او بیا مې په دې ژمنه ورته ونیوله چې ورسېږو نیمه به له ما سره هم شریکوې.

پلار مور او ورور مې د کندې په امبار خاورو له پاسه د مرز هغه خوا ولاړ ؤ په یوه اندېښمن نظر یې زموږ ننداره کوله پوهېدل له دې ځایه پورې وتل اسان ندي دوی هم زما په څېر د بلال په څهره کې هیله مندې سترګې نیولې وې چې، که ور سره په راوښتو کې مرسته وکړي، بلال غږ پرې وکړ دغه ځای دواړه اړخونه نسبتا ملایم دي پرې راوښوېږئ، ټوپ را وانه چوئ، کله چې تل ته ورسېدئ نو مقابل اړخ هم مایل دی، زه څادر در اچوم یو، یو مو پرې راخیجوم، ورور مې چې لږ روحي ستونزه یې لرله پرته له کوم ځنډه یې لخچک پرې راوواهه د ورنو د غوښو له درده سره تروش شو خو ښه ؤ، د بلال په څادره راپورته شو، مور او پلار سره هم بلال ورته مرسته وکړه، چې ټول وختو نور تم نه شو حرکت مو پیل کړ، اجینټ وویل په لاره به ډېر احتیاط کوئ د کوم کس غږ ونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وځي، ايراني سرحدي پوستې ډېرې لرې ندي، که شور واوري، هغوی بيا ډېرې بې زړه سويه ډزې کوي، ډېری خلک همدلته د ډزو له امله مړه کېږي، موږ هم چابک روان ؤ شاته مو نه کتل لږ شيبه وروسته د کجورو باغ ته ورسېدو، د ازبکې خور کيسه مې همداسې سترګو، سترګو ته کېده، سخته د وېرې لړزه راباندې لګېدلې وه، ځان سره مې وويل په دغه غرونو او ونو کې به د څومره خلکو هيلې برباد شوې وي، څومره خلکو سره به د هغوی د تمې خلاف ظلمونه تر سره شوي وي، اجينټ څو ځله زما خواته رانږدې شو ما سره هم د هماغې ازبکې په سرنوښت د اوښتو وېره پيدا شوه، د بلال لور ته مې ګرندي ګامونه واخيستل، هغه مې له لاسه ونيو، بلال په حيراني راته وکتل بيا يې وويل خيرت دی ؟

ـ بلاله له تاسره په تګ کې ډاډه کېږم.

بلال چې د ناموس ساتنې يو شاهکاره زلمی ؤ له مانه يې د خپل لاس د خلاصولو هڅه وکړه، پوه شوم چې د يوې پردی مېرمنې لاس نيونې سره هغه ځان راحته نه احساسوي هغه مې خوشې کړ خواکې يې روانه ؤم خو هغه تېز ؤ، زه نه شوم پسې رسېدلی لږ وروسته مې د شاه له لوري په جامپر کې ونيو، يو څو ګامه خو يې شاته نه راکتل فکر يې کاؤ زما ورور هغه له شا نيولی، بلال زما د ورور په ستونزه پوه ؤ، له څو قدمه وروسته يې مخ راواړاو باد يې د تندې وېښتان په هوا کړل، تياره وه خو سپين مخ په تيارو کې هم ځان ښی، څهره يې رڼا راته برېښېده، هغه زما په ليدو وارخطا شو راته يې کړه له شاه مې مه نيسه ماته ځان ښه نه ښکاري.

ما هغه درک کاؤ، پښتانه له پرديو مېرمنو د جسم په لحاظ ځان لرې ساتي، د پکتيا خلک خو بيا ددغه دود پيلي کولو په سر کې ځان بولي، غيرت يې اجازه نه ورکوي، خو زه ډېره ډارېدم، له يوې خوا د شپې تيارې له بلې خوا د سپېرو غرونو سخت باد چې کله، کله به يې سترګو ته هم خاورې را باد کړې، د ازبکې جلۍ کيسې دا ټولو ځان راته يو کړی ؤ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر خپله وسه یې زما وېره تر لوړ برېده رسولې وه، ما د بلال له سپارښتنې سره سره، هغه کلک په جامپر کې نیولی ؤ، هغه پوه شو چې زما خبره یې بابیزه وګڼله، نو ودرېده راته یې کړه، که ما پرې نه ږدې زه خفه کېږم، مور او پلار به دې بدګماني وکړي، د هغه د خپګان مې واورېدل، ورو، رور مې د هغه له جامپره ګوتې سستې کړې، خدابزده ولې د هغه د خپګان ارزښت له خپله ځانه هم راته مهم شو، بلال وویل پوهېږم له وېرې دا کار کوې او بله موخه نه لرې، خو مه خفه کېږه تاسې ټوله کورنۍ زما زیمه واري یاست، لومړی به زه بیا به تاسې خطر ته ورکوم.

هغه لکه اسماني فرښته چې خدای ج زموږ د مرستې لپاره رالېږلې وي، پرته له کومې تمې زموږ لاس نیوونکی جوړ شو او حیرانه په دې وم چې د بلال د شناخت سره مې یوه اونۍ هم نه وه تېره شوې، داسې مې احساسوله لکه د کلونو پېژندګلوي چې سره لرو، دومره مې د باور وړ شو لکه چې ټول ژوند ماته د باور په ازمایښتونو کې بریالی راوتلی وي، د بلال لپاره مې په زړه کې د پکتیاوالو درنښت زړه ته ولوېده، بلال د اتلس کالو په منګ مالومېده غلی ارامه طبیعت یې درلوده،ؤهلک خو د مشرانو خویونه پکې ؤ.

کتار غلي، غلي روان ؤ، هځه مو کوله د پښو ښکالو مو هم څوک وانه وري ایرانۍ پوستې هم راته نېږدې وې ورور مې له کتاره ووت زموږ سره په خوا درې متري کې روان ؤ شغال یې له پښو ووت چغه یې کړه د شغال له چغې سره زما د ورور کوکه هم غبرګه شوه، اجینټ په بېړه ورغی زما د ورور په خوله یې لاس کېښود، خو ناوخته شوی ؤ غږ د ایرانیانو پوستې واورېد، هغوی زموږ په لوري پیرونه پیل کړل د مرمیو باران شو، له څنګ او سر د پاسه مو د مرمیو چنګا اورېدل کېده، موږ د غونډۍ په سر ؤ چانس مو درلوده چې په لاندې ښکته کېدو د دوی له مرمیو بچ شو، لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو مو له غونډې سرونه نه ؤ فنا کړي چې یوه مرمۍ راسا راغله زما د ورور په اوږه ولګېده، ورور مې وویل:

 لیمې ولې مې وسوځېده ګرم شو، ځای پر ځای کېناست، پوه شوم چې ورور مې ټپي شو، په بیړه ورتاؤ شوم له خوږ مټه مې ونیؤ لاس مې لونګه شو ورور مې راته کړه، لاس د لرې کړه درد کوي.

ـ وروره دوه ګامه ځای پاتې ده ذاتي له خطر وځو، همت وکړه چې له غونډې فنا شو، هر څه به سم شي، په هغه ضعف راته، د جګېدو وس یې نه لاره، د مرمیو باران لا هماغسې روان ؤ، بلال لږ مخکې تللی ؤ زموږ په پاتې کېدو بېرته راستون شو، ورور ته مې اوږه ورکړه په شا یې کړ دوه دقیقې وروسته د غونډې تنې له موږه مرمۍ ونیولې بلې ډډې ته یې ښکته شو.

بلال زما ورور جلیل له اوږې ښکته کړ، له خپل بکس نه یې اوبه را وباسلې دوه درې غوړپه یې ورکړې جلیل لږ را رینګی شو، مور مې غېږ ترې تاو کړه په ټیټ غږ په سلګیو کې ورکه شوه بیا یې خپلې بکسې ته منډه کړه لوی بنداژ(سپین طبي ټوکر) یې ترې راوباسه، د بلال لستوڼی یې وڅېره د هغه د مټ په پوستکي تورې وینې لیکه کړې وه، ژر، ژر یې بنداژ ترې تاؤ کړ، وینه یې ودروله، زما سره یو جوس ؤ هغه مې هم جلیل ته ورکړ، په سترګو یې رڼا شوه ډزې، غلې شوې، موږ هم حرکت وکړ...

دوه ساعت نور مو هم پیاده مزل وکړ د غرونو په لمن کې اجینټ د دمې راته وویل، موږ هم سره راغونډ شولو، په پښو کې مو شیمه نه وه، نه پوهېدو چې موږ د کومې نړۍ انسانان یو، لوږه رانه هېره وه یوازې اوبو مو د ژوند چاره اسانه کړې وه، اجینټ وویل تر سهاره به دلته یاست دغه ځای له خطره بچ دی، سهار وختي موټر راځي .

 هغه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور د پښتو له مزل خلاص شوئ، د غره په لمن کې د يوه پراخه ډاګ د پيل څمکه وه دلته د يو متر په اندازه لوړ ازغي لرونکي بوټي شنه ؤ باد يوه او بل لوري ته په حرکت راوستل د غره لمنو ته وړې قد لرونکې شنې ونې هم زرغونې وې د دوو غرو منځ کې شنې اوبه راوتلې وې، له موږ لږ لاندې رنې روانې وي، له تېرو سره د لګېدو شنهارى يې خوند کاؤ، څنډه کې يې تازه د غرنيزو موټرو د ټايرونو رخې ليدل کېدې، څرګندېده چې د عامو موټرو لاره نده ځانګړې په غرو او دښتو کې د تګ قابل موټر پکې تللي راغلي دي. دلته مو لږ سترګه پټه کړه، د کوم غرني ځناور ونګارې راوېښه کړم، سترګې مې خلاصې کړې سپيده چاود ؤ، لږ وروسته مې لمونځ او اودس وکړ. په نورو مې هم غږ وکړ، ختيځ کې ورو، ورو د غرونو تر شاه د سرخى ځاى سپين والي نيوه، ښه شيبه تېره شوه ، يو موټر رامالوم شو، د ماشين شور يې ورو، ورو زموږ خواته زياتېده، بلاخره زموږ په خوا کې ودرېده، موټروان راغى موټر ته د ختو يې وويل، پلار مې ما او مور ته بيا مخې سيټ ونيو نورو افغانانو هم کوم اعتراض نه درلوده ځکه چې افغانان مېرمنو ته درناوى لري.
دوهم سيټ کې دغه موټروان هم شپږ نفره ځاى کړل، پنځه ويشت نفره يې شاته باډى ته واچول، ډنګر موټروان سيټ ته راوخوت له خولې يې د سيګريټو بوى حس کېده له تورو غاښونو يې مالومېده چې نشه يي دى، موږ سخت ستړي شوي ؤ، درې ورځې مو رښې تېرې کړې وې، د شپې په يوه دوه ساعته خوب مو هيڅ ګذاره نه وه شوې .

موټروان بېرته له سيټه ښکته شو، باډى سره ودرېده خلکو ته يې وويل له باډى ښکته پښې مه ځوړندوئ، د ډېرو خلکو پښې، د لارې له تېرو د ونو خاښونو سره ولګېږي، هډوکي يې مات شي کله، کله خو پښې ترې کټ هم شي، نو ځان سره پام کوئ، يو بل ونيسئ پوهېږم چې بې خوبه به وئ خو په موټر کې وېده نه شئ، کله، کله موټر داسې چمپ وهي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدای شي ستاسې د لوبډو لامل شي، که تاسې ولوېږئ نو يو نه يو اړ خو به مو خامخا ماتېږي نو ښه به دا وي چې زموږ سپارښتنې عملي کړئ.

موټروان د خپل سيټ دروازه خلاصه کړه لا را ختلی نه ؤ چې بېرته د باډی کسانو ته بيا مخاطب شو:

ورته يې کړه، گورئ چې ويده نه شئ، د لوبډو خطر مو زياتوي که په کوم ملگري مو سترگې پټې هم شي راويښوئ يې.

موټروان په جلب کيناست، ټليفون يې وشرنگېده له مقابل کس سره وغږېده له ژبې يې پوه شوم چې ايرانی بلوچ دی.

موټر حرکت وکړ، لږ وروسته موټر په ځان پسې د شنو دوړو ليکه پرېښوده، کله به چې لاره هواره وه نو د پاخه سړک په څير به يې د ريز ستن ۱۲۰ کيلومتره ته ورسېدله، ځينې وخت خو به موټر دومره جمف وخوړ چې د شاه او يا هم د مخې کوم ټاير به يې په هوا کړ، لنډه دا چې دا ډول حالات مې په تلويزيون کې د سپورتي موټرو ليدلي ؤ دلته مې عملاً د سترگو له مخې تېرېدل.

مور مې د ښيښې لوري ته ناسته وه او زه د موټروان اړخ ته ناسته ؤم سيټ يو نفري ؤ خو موږ دوه نفره پکې ناست ؤ خو داسې حالات ؤ چې موږ بيا هم دا سيټ غنيمت گاڼه، وېرېدو چې دربيم کس را ځای نه کړي، ځکه شاته سيټ کې يې بيا اته نفره ځای پرځای کړی ؤ، زه حيرانه ؤم چې ولې د موټر جمپينونه او کمانی نه ماتيږي، دغه پوښتنه مې په زړه کې وه چې له موټروانه يې وکړم، د موټروان څهره خچنه ټنډه يې تروه وه، داسې مالومېده چې يوه مياشت خو يې د وېښتانو، برېتو او ږېرې د اصلاح لپاره وخت ندی موندلی، نو پوښتنه کول هم ترې اسان نه ؤ، زړه مې نه شو کولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسک مې اچولی ؤ یوازې سترګې مې ښکارېدې، څو زړونه مې سره یو ځای کړل، موټروان ته مې وویل:

تاسې خو د موټر د توان څو چنده کسان موټر ته خیجوئ، موټر یې څنګه تاب راوړی، موټروان یوازې د سترګو له ګنجو په نه زړه راوکتل، بېرته یې مخ واړاؤ، خو چې زما څېره یې په ذهن کې ترسیم شوه، د هغه په مخ کې عجیب او غریب بدلون راغی د ټنډې کوتونه یې وېړ شول، ترشه څېره یې وغوړېده، خنده رویه شو، شونډې یې سره بېرته شوې زنګ وهلي تور غاښونه ترې رابهر شول، مخ یې راواړاؤ، ویې ویلې:

لاندې دوه چنده او درې چنده وسایل ورته قوي کوو، کمانۍ او جمپینونه ورته دوه او درې چنده کوو، ځکه یې تاب راوړلی شي.

د هو په دود مې ورته سر وخوځاؤ، نه پوهېدم د کومې انګېزې له مخې د سړي ټول حواس را ژوندي شول په خبرو یې پیل وکړ، د ځان د مردانګي کیسې یې پېل کړې، ویې ویل زه شل کاله دا کار کوم، د ایران په اخوندی ریژیم زما سترګې نه ډکیږي، دا او هغه، یو غر یې په بل او بل غر یې په بل وویشتل، ویې ویل:

زه سني یم،ځواکمن یم،غښتلی یم، په خبرو کې به یې هره دقیقه زما طرف ته مخ راواړاؤ، زما دیدن به یې وکړ، او بیابه خبرو ته تمبه شو.

اخر کې یې پوښتنې پیل کړې ویې ویل تاسې هم سنیان یاست کنه؟

هغه هڅه کوله د خبرو په جریان کې ما اړه کړي ترڅو مخ ورواړوم او زما د سترګو ننداره وکړي، خو پوه شوم چې سړی جنسي ناروغ دی، ما به یې په خبرو کې ښکته سترګې اچولې وې او یوازې سر به مې ورته خوځاؤ، چې کله پوه شو چې زما پاملرنه نشي جذبولی نو د موټر بې وخته ګیر بدلولو ته یې ځان اړم کړ، په موټر یې لوبې پیل کړې دوه ځله خو یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

قصداً زما ورُن سره لاس ولګاؤ، ما دا کار وزغامه ویل مې که کوم عکس العمل وښایم پردی وطن دی، کورنۍ به مې په غم کې واچوم، په دریېم ځل یې چې دا عمل تکرار کړ، نو په دې سوچ کې شوم چې سړی په رمز کې باید داسې وپوهوم چې زما کورنۍ هم زما له خبرو کوم شک وانه خلي، ورته مې کړه استاده!

ویې ویل ها!

ـ تاسې لور لرئ ؟

موټروان مې په خبره پوه شو، پیغام یې واخیست، سخت خجالت شو، زما کورنۍ هیڅ څوک هم په دې راز پوه نشول، یوازې بلال له شا سیټ نه غوږونه راڅک کړل، د عقب نما نه مې کوت د سترګو او ټنډې په حرکاتو یې پوه کړم راته ویې ویل، څه کیسه ده ؟

د نه په دود مې سر ورته وخوځاؤ، هغه مې ډاډه کړ او شکر چې دغه لوبه مې همدلته ختمه کړه.

د موټروان مرداري خولې ته هم قلف ور ولوېده، چوپه چوپتیا شوه، موټر په تېزي خپله لاره لنډوله، تېز باد له دوړو غبړ تاووله او هوا ته یې پورته کوله، یوه لوی ډاګ ته ورسېدو بل سر ته یې نظیر کار پرېښوده، موټر هم په تېزي د خړ ډاک ځمکه له سینې لاندې کوله، صحرا ته ورته خړو مرغیو به زموږ په ورنېږدې کېدا هوا ته الوت کاؤ یوه نیمه ببره سیوری لرونکې ونه به مو هم مخې ته راغله زموږ په تېرېدو لکه چې نڅا کوي نورو اړخونو به یې راته ځان څرګنداؤ، عقب نما کې به مې د ډاډسن د باډۍ ځوانانو ته وکتل، سپین ته نږدې خړ رقمه ګردو کې یې یوازې سترګې برېښېدې چې په عینکو پوښتل شوې وې لکه له ختو جوړ انسانانو ته چې یوازې تورې عینکې ور په سترګو کړې، دوی هم له ختو جوړ بوتانو ته ورته منظره لرله، په دې توپیر چې دوی خوځښت ساتلی ؤ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې ډېر درد وکړ، د خپلو ځوانانو په حال مې بې واکه سترګې لمدې شوې بیا مې غیر ارادي خپلو مشرانو ته په ښېراؤ شونډې وخوځېدې.

پوره دوه ساعته مزل مو وکړ، بلاخره پاخه سړک ته وختو، پاخه سړک کې موږ هم لکه په پالنګ کې خوب یو څه د ارامتیا احساس وکړ، خبره سرچپه شوه مخکې به ګردونه راتلل د ځوانانو په مخونو او د موټر په باډۍ به نېښلېدل اوس تېز باد له دوی ګردونه تراشل، ورو، ورو یې څهرو پېژندګلوی پیدا کوله.

نیم ساعت مزل مو نور هم وکړ بیا موټر خامې ته ولوېده دې یوې بلې دښتې په لور یې خامه لاره کې ټایرونو په خپل چورلښت لاره لنډوله له لږ مزل وروسته دوه درې پیوسته کورونه مخې ته راغلل، د یوه دروازه خلاصه شوه ور دننه شو، درې اطاقه پکې ودان شوي ؤ، پراخه حویلي یې درلوده تر څنګ یې بل کور هم ؤ، دلته کونګه ګونګیا وه، خو د څنګ له کوره د خبرو څوګ راته، د حویلۍ دېوال سره جوخت د درې منزله یوه کور دانچه ولاړه وه ددې کور چتونه اچول شوي ؤ خو دېوالونه او کړکي یې پکې نه ؤ جوړ کړي، اورېدلی مې ؤ، چې ایرانیان د کورونو ډانچې له اوسپنیزو قوي ګاډرو جوړوي، خو لیدلي مې نه ؤ، اول ځل مې د اوسپنو ډانچې ولیدې، تعمیر ته زینې هم ورپورته شوې وې، د تازه کارکوونکو نښې پکې نه ښکارېدې داسې مالومېده چې تر ډېره وخته راهسې پکې کار نه دی شوی.

د ورور ټپ ته مې وکتل شکېدلی لستونی یې په لاس پسې زنګېده، مخ او شاته یې له ټپ ته په تاو شوي ټوکر باندې سرې وینې وچې شوې وې، د سترګیا په شمول مې د هغه په مخ کې ښې د روحي فشار نښې هم ولیدې بیخي مړاوې او زنګېدلی یوې کوټې ته ننه وت زه، مور مې او د ازبکې په شمول د هغې مور هم یوې بلې کوټې ته ننه ؤتو،دغې کوټې کې راسره یوه بله تاجک توکمه مېرمن هم یو ځای شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نارینه ؤ، له سرونو کترې لرې کولې، لومړی به یې هغه له ګردو ټک وهلې بیا به یې له کالیو پرې ګردونه څنډ وهل .

د حویلی یو کونج کې یو له اوبو ډک بېلر ایښی ؤ، هر یو به په نوبت بېلر ته ځان رساؤ، مخ، لاس او پښې به یې مېنځلې، سرې خلاص شول، زموږ نوبت راغئ بېلر ته چې ودرېدم اوبه یې خلاصې شوې وې، بېرته راغلم د ګاونډ کور یوه دروازه هم زموږ حویلی ته راپرې وه لږ مې ور چوله کړه د ننه مې په کوهي نظر ولګېده د لاس بنبه هم پرې نسب وه، یوازې مې زړه ونه شو کولی چې ور د ننه شم مور او ازبکه مې هم ځان سره کړل، د کوهي خواکې ودرېدو ددې حویلی هم بر سر کې درې اوطاقه اباد ؤ غګېدا مو اورېده، ازبکې د بنبې لاستی په حرکت راوست رښې اوبه راتوی شوې مخ پورې مې ګردونه سم سرېښ شوي ؤ ؛

ما او مور مې مخ او لاس ومینځل هلته لرې اباد شویو اطاقو کې غږونه اوچت شول د یوه کس د شیکنجې اواز مې تر غوږو شو، چغې یې وهلې، وروسته یې زارۍ پیل کړې، مه مې وهې پیسې مو راوړم،الفاظ مې واورېدل، د پټې وهلو شړکا زموږ غوږو ته راتله، د کس چغې لا پسې لوړېدې موږ هم وډار شو ازبکې مخ ته اوبه اچولې وې پښې یې پاتې وې ورته مې کړه، راځۍ بېرته خپل ځای ته ځو، دغه ځای راته سم نه ښکاري، چې څو قدمه مو اخیستل یو پلن پوخ سړی چې لوړه هډوکینه پوزه یې لرله زموږ خوا کې ودرېده په قهرجنه لهجه یې وویل تاسې ته چا دلته د راتلو اجازه درکړې ده، بې تمیزه خلکو!

موږ ورته وویل هلته اوبه خلاصې وې مخونه مو له ګردو نه مالومېدل مجبور شو دلته راغلو کوم جرم خو مو نه دی کړی،

ویې ویل تاسې افغانان هم جرم پېژنی، تاسې ټول وحشیان یې، له ځناورو هم بدتر یاست.!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مور باندې مې دغه خبره بده ولګېده د حویلی دروازې ته نېږدې شوی ؤ، مور مې ورته وویل ځناور خپله یې!!ځناور ستاسې سرکرده دي، ستاسي وحشي خلک دي، موږ نه یو!!

مور مې نوره له حویلی په وتو شوه ایراني ته یې شاه شوه، ایرانی په قهر شو زما د مور په لورې یې ګامونه ګړندي کړل، موږ د حویلی د دروازي په خوله کې ؤ، هغه غټ بوټونه پښو ؤ زما مور یې په ملا کې په یوه مظبوطه لغته ووهله، لغته یې ډېره ځواکمنه وه، مور مې دروازې له وره ووته دا بله حویلی کې ولوېده، ټېکری یې له سره وغورځېده، لږ ساعت خو یې ساه هم سمه نه شوه اخیستی، خو چې حالت یې لږ،سم شوه ژر یې خپل پړوني ته نازکې ګوتې ورتېرې کړې هغه یې په سر کړ، بیا یې سپین لاسونه په خاورو کې کېښودل، د راجګېدو هڅه یې وکړه، قاچاقبر لا هم ینه نه وه یخه شوې، د بیا وهلو هڅه یې کوله، ما او ازبکې چغې کړې، چې که بل ځل مې مور ووهي مړه به شي، زموږ له چغو سره مې پلار او ورور راورسېدل، نور خلک هم راټول شول، ورور مې په داسې حال کې چې ښي لاس یې په غاړه کې ؤ، په چپ لاس یې د ایراني ګرېوان ته لاس وروچاؤ، ورته یې کړه، دا نو کومه ځواني ده چې په یوه مېرمن لاس پورته کوې؟ دا کوم انسانیت ده چې یوه تورسرې په لغته وهې؟ او په ځمکه یې غورځوې ! ایراني هڅه کوله خپل ګرېوان مې له وروره خلاص کړي خو نه پوهېدم چې د مور غورځېدلو او سرتورېدو څومره په قهرکړی ؤ، ایرانی په ځواکمنو متو او زور بیا هم خپل ګرېوان زما له ورور نشو خلاصولی، د ایراني بل ملګری را ورسېده هغه سره یو لوی د لرګي کوتک ؤ لومړي ایرانی ورته کړه ویې وهه،مه پرې ګوره ! هغه په متو کې چې څومره زور ؤ کوتک یې پورته کړ او زما د ورور ماتې اوږې ته برابر شو د ورور هډوکی خو یو ځل مرمۍ مات کړئ ؤ دویم ځل د ماتېدو خرس مې په غوږو په خپله واورېده د ورور سترګو ته مې کتل ورو، ورو مړاوې کېدې رنګ یې زیړېده د ایراني له ګرېوانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ګوتې سستېدې سترګې پرې پټې شوې، پر ځمکه راولوېده، د ورور په ليدو ځمکې ته ټيټه شوم، يوه ښه درنه تيګه لاس ته راغله د لرګي واله باندې مې ورخوشې کړه، په څپڼ غوږي مې وويشت، سر پرې تاؤ شو ځان يې تکيه نشو کړای چپه شو د ورور پښو ته مې ولوېده،کوتک هم لرې ترې وغورځېده ، پلار مې له هغه لوېدلی لرګی راواخيست د دويم ايراني ډډو ته يې ونيو، خو چې دوهم لرګی د هغه په تنه لګېده ترې وايې خيست، زما پلار يې دوه لرګيه پښتيو ته وواهه، غوښتل يې درېيم لرګی يې سرته ووهي او د خپل ملګري غچ واخلي خو چې کوتک يې پورته کاؤ د بلال سوک يې د خولې او پوزې سره پيوند شو، بلال په چټکې وڅرخېده ويښتان يې لامده ؤ څاڅکي يې تر موږ راورسېدل، سپورتي حالت يې غوره کړ، ايرانی يې په سينه کې په دومره ځواکمنه لغته وواهه چې ما فکر کاؤ د مخې پوښتی به يوه هم جوړه نه وي پاتې شوې!

ټولې به ماتې وي!

نور نو دويم ايرانی هم د کوتک وهلو له ارمان نه ووت، سر پرې ګنګس شو پر خپل ځای کيناست.

په دې وخت کې ايجنټ راغی زموږ په شور ماشور يی څنګ ته لاس کړ تومانچه يې راوباسله، غږ يې وکړ، چې هر څوک غږ پورته کړي يا هم ګذار وکړي په مرمۍ يې ولم، ټول غلي شول، اجينټ وويل تاسې غواړئ غوغا مو بهر ووځي او زموږ د ميلونونو کار او بار له منځه ويسئ، موږ په حکومت ونيسئ، په لاس کې يې د اوبو بوتل ؤ سر يې پرې تاؤ کړ، زما د ورور په مخ يې اوبه واچولې هغه ژوره ساه واخيسته، سترګې يې ورپولې، زما تېرې خوړلی ايرانی خو لا هماغسې په بې هوښه پروت ؤ لږ وروسته هغه هم په هوش شو، اوچت جګ شو.

له ايجنټ نه دغه ايراني هم ښه ډارېدل ځکه دوی يې هم د مامورينو برخه وه، غلي، غلي خپلې حويلۍ ته واپس شول، اجينټ وويل:

له دې وروسته داسې ګډوډي ونه وينم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې یوولس بجې ګېم دی، خوبونه مو پوره کړئ، ټوله شپه بیا خوب نشته، وروور مې راغګ شو لاس پسې ځړېده پیکه څهرې یې زما زړه اره، اره کاؤ، ایراني اجینټ او بلال له لاسونو نیولی ؤ، کوټې ته یې نه باسه، پلار مې اجینټ ته وویل زما د زوی لاس مات دی پسې ځړېږي ،دلته کوم نیږدې کلینک ته یې بوزه، درملنه یې وکړه، پیسې یې موږ درکوو.
هغه بل شوی سیګریټ له شونډو لرې، ویې ویل:
په زوره ځان د پولیسو په واک کې ورکوئ، موږ چا ته د درملنې اجازه نلرو، کله چې د ترکیې سرحد ته نیږدې کیږو هلته خپل خلک لرو درملنه به یې وکړي، تر هغو باید هر څه چې وي وزغمئ، مور مې هم ډاډه شوه چې دوی یې غم نه خوري، یوه کلک کارتن یې پیدا کړ د هډوکي دواړو اړخونو ته یې ورته برابر کړ ټوکر یې ترې تاؤ کړ بیا یې لاس غاړې ته ور واچاؤ وروسته مو په روغ طرف په یوه بالښت څملاؤ، هغه په یوه ژور سوچ کې لاړ، وروور به مې چې کله هم دغه چوپتیا غوره کړه نو بیا به یې څه وخت وروسته دماغي حالت له کنټروله ووت، زه مور، پلار او بلال یې خواکې کیناستو پنځه دقیقې به نه وې وتلې چې وروور مې غیر ارادي وخندل بیا یې ماته وکتل د ګوتو په اشاره یې راته وویل:
چې ورنیږدې شم، زه یې هم خواکې وم خو نوره هم وروښویدم.
ورو یې راته وویل:

زما خوله ماته کړې خورې!
ـ ولې خدای ج دې نه کوي!
ستا د نه راتلو مشورې ننګه مې ونه کړه، د پلار پلوی شوم ! زه مې پلار نه ښنم !!!
زه خو نه پوهېدم چې دغه لاره به له داسې ستونزو ډکه وي که پوهېدای بیا مې ستا ننګه کوله.
ـ خیر، اوس خو شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ پلار مې ستا هره خبره منله، خو دلته د نه راتلو مشوره دې چې ورکړه ویې نه منله، که ستا یې منلې وای اوس به مې د مور سر نه سرتورېده، زه مې د مور زوی یم هغه مې په ټول ژوند سر توره نه ده لیدلې، خو نن هر بې حیا خپل او پردي سرتوره ولیده، نن هغه دومره بې عزته شوه چې د یوه ایراني پښو کې ولوغړېده، دا د مور بې عزتي، به مې په ځنګدن کې هم هېره نشي زما د مور بې وسه سترګې، سرتوري او چوپتیا ماته دومره درد راکړی چې یو هډوکی خو مې ایراني مات کړ نور د بدن ټول هډونه مې چې مات مات شي هم دومره درد به ونه کړي.
بیا مې پلار سره سترګې وګنډلې ورته یې کړه پلاره، تا تېروتنه نه کوله خو چې سر یې درنه وخوړ دومره لویه تېروتنه دې وکړه چې نن یې ثمره په خپلو سترګو ګورې .
د ورور خبرو زموږ هر یوه په زړه کې چاړه وهله او ورور مې درک کاؤ چې هغه مې د مور په بې عزتي باندې څومره روحي صدمه لیدلې ده،بلال هم دا هر څه اورېدل او هر ځل به یې چې زما د ورور دردناکې خبرې اورېدې مخ به یې سور کېده او شونډې به یې له غاښونو لاندې کولې.
بلال مې مور ته وویل:
ډاکترې مورکۍ، ستا په ځمکه لوېدل به ایراني ته ډېر په قیمت پریوځي، ته یې په ځمکه غورځولې یې ان شاءالله هغه به د ځمکې تل ته غورځي، ایرانۍ تر ماښامه والله که ژوند رانه وکړي، یو ځل زه په خپلو لاسونو د هغه مرۍ ورتاووم ، بیا که هرڅه کېدل پروا یې نه لرم.

د مور غتې بڼه ورې سترګې مې سرې شوې بیا لکه باران څو څاڅکي یې له غومبرو لاندې راولوېدل، د پړوني پېڅکه یې د سترګو کونجو ته وې وړه، په پرې، پرې غږ او له ژړا ډکو سترګو یې وویل:

اوس که هغه مړ هم شي، زما عزت ته به یې څه ګټه ورسیږي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه خو اوس هر چا سرتوره ولیدم، بې ګټې کار ته اړتیا نه شته.

موږ په پردي وطن کې څه کولی شو، دا اوس مو هم چې کوم لاس ویوړ ناپوهي مو وکړه، موږ له دغو خلکو سره لکه اسیران داسې یو، که کومه بله تېروتنه وکړو، له دې به هم له بدترو پېښو سره مخ شو، ښه داده چې نوره په هرڅه لویه تېره ږدو.

وروور مې سترګې پټې کړې خاموشه شو، موږ هم سخت بې خوبه ؤ د خوب اغېزې په هره یوه کې مالومېدې، موږ فکر وکړ وروور مې ویده شو په دې هیله مندي ترې ووتو چې څه له خوب کولو سره به یې دماغ هم ارام شي او شته خپګان به یې هم کم شي، خو خبر نه ؤ چې هغه یو پټ طوفان په زړه کې ساتلی دی او غواړي په یوه خطرناکه کار لاس پورې کړي، که موږ پوهېدای چې هغه په داسې یو ناخوښه کار لاس پورې کوي، که درې ورځې بې خوبه وائ هم له څنګه به یې نه ؤ لرې شوي، موږ بلې کوټې ته لاړو، هلته مو ددې پېښې له امله د خفګان اظهار کاؤ، مور مې وویل:

دغه ځای ته له راتګه مخکې مو په لاره کې ویل دا ځل دمه کې به ښه خوراک او څکاک کوو څکه تېرو درېیو ورځو کې مو داسې خواړه نه ؤ خوړلي، چې انرژي یې راکړې وایي، یوازې یو دانه بیسکټ او یو بوتل اوبه به مو څکلې او لوږه به مو پرې کموله، ښه خوراک ته ترکېدو، څکه چې تل په ښو خوراکونو عادت ؤ، خو دلته مو هم شته اشتها پېښې واخیسته داسې ماړه ؤ لکه چې د ټولې نړۍ خوراکونه موږ خوړلي وي. مور ته مې وویل خوراکونه مو زهر کړې، قیسمت به یې نلرو، لږ سترګه به پټه کړو، ترڅو په ارامه د راتلونکي سفرونو تیاری ونیسو، هغې هم راسره ومنله اوزبکې جلۍ ما او مور ته تکیه سمه کړه هڅه یې کوله چې موږ سره دې پېښې په غم کې ځان شریک وښیي، ما او مور مې سر کېښوده، هغه زما په خوا کې وه له پورته کېدو مخکې یې زما په مخ سر راټیټ کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکل یې کړم بیا یې د ترحم لاس راباندې راکش کړ، نوره خپل ځای ته لاړه بالښت باندې هغې هم سر کېښود، په وروستی ورځ د یوې تاجکې کورنۍ یوه مېرمن هم زمونږ سره په اطاق کې یوځای شوه، هغه له خپل ځایه پورته شوه او د مور خواکې مې کیناسته، د مور د سر په کیکاږلو یې پیل کړ، هلته راته ثابته شوه چې د هېواد قومونه (پښتون، تاجک، ازبک، هذاره، پشیي....) څرنګه یو له بل سره خواخوږي دي، څرنګه یو بل سره په ستونزو کې ځان شریک ګڼي ورک د سیاست وال شي چې دغه وروڼه قومونه یې د خپلو ګټو لپاره سره وېشلي دي.

ښه شیبه ووته نېمه ویښه او نېمه وېده وم بهر چغې شوې، غږ مې واورېده هلې، هلک وژغورئ، کنه مړ به شي!

زمونږ دروازه یو چا په زوره، زوره راووهله، ویلې ژر، راووځئ، هغه ته قناعت ورکړئ.

زه او مور مې بهر ور ووتو حویلۍ کې ډله کسان ولاړ دي پورته اسمان ته ګوري د بلال غږ مې واورېده ویې ویل؛ خیر ده ورور مې شه، راښکته شه، داسې تېروتنه ونه کړې.

ما هم پورته وکتل ومې لیدل چې ورور مې د درې منزله کور د ډانچې د اخري چت پر ژۍ ولاړ ده او ښکته راګوري، غږ یې وکړ چې پلار ته مې قناعت ورکړئ، چې بېرته خپل هېواد ته ستانه شو، مورږ له دغه سفره تېر یو.

ما غږ ور وکړ ورته مې کړه وروره دا ته څه کوې ځانته دې پام دی؟
ـ که یې راسره ونه مني زه له دې ځایه ځان اچوم، مور مې ورغږ کړ زویه دا کار زما لپاره مه کوه، راښکته شه نورې ستونزې مو هم ډېرې دي.
ځواب یې ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري ستا سر سرتورېدل مې سخت ځوروي، که بل ځل در سره داسې کار وشي نو زه يې ونشم زغملی، بیرته ځو خپل وطن ته ځو، پلار مې هم له کوټې راووت زموږ په شور راویښ شوی ؤ، په یوه لاس یې په سترګو سیوری راوست، پورته يې وکتل ویې لیدل چې زوی یې د دریېم منزل د چت په یوه ژۍ ولاړ ده.

ماته يې مخ راواړاؤ ویې ویل څه چل ده ؟

ـ د ورور مې بیا عصاب خراب شوي دي، وايي بېرته خپل هېواد ته ځو کنه زه له دې درې منزله ځان غورځوم، هغه پرته له دې چې فکر وکړي او تسلا یې کړي، ور غږ یې کړ، زویه راښکته شه، وطن ته نور نشو تلی ځکه تا ولیدل کور مو هم خرڅ کړ، د اوسېدو ځای په وطن کې نه لرو.

هغه له دې خبرې سره یو ګام نور هم راواخیست ویې ویل بېرته نه ستنیږې؟

مور مې ور غږ کړ زویه ستنېږو، د خدای ج لپاره کومه تېروتنه ونه کړې، پر ما زړه وسوځوه، د مور خبرې مې په ژړا بدلې شوې، ورته يې کړه که زما زړه چوې بیا ځان راوغورځوه، زما له تا پرته څوک دي؟

پوه شوم چې د ورور په راښکته کولو کې مو خبرې پایله نه لري، بلال ته ورنېږدې شوم پټ مې ورته وویل بهر ووځه، زما ورور د ونه ویني، د شاه له لوري ور وخیځه له لوېدو یې وژغوره، پوهېدم چې ورور مې په خپل حال نه دی د کنټرول له برېده يې دماغ وتلي دي هغه هر څه کولی شي .

بلال منډه کړه، بدبختي دا شوه چې ورور مې هغه ولیده پوه شو چې په ما پسې راخیجي، مخکې له دې بلال ور ورسېږي، له پاسه يې ځان راخطا کړ، کمیس یې په دویم منزل کې په یوه اغزن تېر شوي سیم کې ونیښت څو ثانیې تم شو، یوه او بل طرف ته وزنګېده د کمیس یو لستونی یې په سیم کې پاتې شو، نور لاندې راخوشی شو، زموږ مخې ته له یوه دروند درب سره د خاورو دوړې پورته شوې، یوه لوېشت د هغه تنه له ځمکې پورته شوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور داسې صحنې د تلوېزیون په پرده لیدلې وې هلته به مې هم ډار ترې کېده، خو تقدیر په یوه ستونزمن سفر روان کړي ؤ اوس مو دا ډول صحنې، په سترگو لیدې هغه هم د خپلې کورنۍ د غړو!

ولاړ خلک ټول زمور په شمول یوه لحظه چوپ ؤ د ویلو حروف مو نه درلودل خولې مو ښکم شوې وې، د څو لحظو لپاره خو زه هم په ځان کې ورکه وم، ما ځان په دې ډاډه کاؤ چې یو خیال به وي، خوب به وي او کومه د فلم صحنه به وي، خو کله دومره نېکمرغه وم د مور د سویو، سویو چغو په اورېدو مې دا حقیقت ومانه چې ورور مې په ریښتیا ځان راغورځولی دی، ورنېږدې شوم له غوږو او پوزې یې وینې تللې د سر کاسه یې گرد نه وه پاتې، وتلې او راننوتي جوړښتونه یې درلودل مور مې د هغه سر په خپل زنگون اېښی ؤ،سر یې چیت مالومېده ،مور مې اسمان ته په کتو د خپلې بدبختي فریاد کاؤ، ولاړو ټولو خلکو زما د مور فریاد سره اوښکې بدرگه کولې، د تسلي هیڅوک هم نه ؤ، شاته مې وکتل د گاونډ ایرانیانو هم له لنډ دېوال نه سرونه رابوخ کړي ؤ زمور ننداره یې کوله بې واکه مې ورکریغه کړه، ظالیمانو زما د ورور ژوند خو مو واخیست، اوس یې ننداره هم کوئ؟

سرونه یې له خجالته ټیټ کړل.

دروازه خلاصه شوه موټر راننه وت، درېیو کسانو زما ورور په لاسو کې واخیست ویل یې:

مور ټېپي روغتون ته وړو، بلال هم موټر ته وروخوت، هغه یې بېرته راښکته کړ ویلي تاسې ته اجازه نشته مور هر څه سمبالوو.

مور مې حیرانه دریانه په هغه ځای ناسته وه په کوم ځای یې چې ځواني مرگ زوی رالوېدلی ؤ، پرنډ وینې یې د زنگون پر کمیس پرتې وې.

اولاد په ریښتیا د مور له وجوده جوړ وي، مور مې له خبرو لوېدلې وه، دومره بې شېمې وه لکه دا پیښه چې ددې په وجود تېره شوې وي، له هغې ځمکې سره یې سترگې گنډلې وې چې د زوی وینې یې پکې لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلابونه ځای ځای پرتې وې، په ریښتیا چې د اولاد وینه د مور له وینې سرچینه اخلي، لکه خپلې وینې یې چې توی شوې وي، ترې راپورته کېدلو خوند نه ورکاؤ.
زما په ذهن کې هم زما د ورور د مینې راکولو یادونه لکه سریال یو په بل پسې مخې ته راتلل، زما سره یې د کوچنیوالي لوبې او بیا په ننني پېښنه کې د هغه رالوېدل سترګو ته ودرېدل، په وینو لړلې څهره یې راته مخې ته شوه لویو، لویو کوکو ته مې د زړه تشولو لپاره زړه ښه کړ، خو چې د مور حالت مې ولیده، وډاره شوم چې مور به مې د زړه سکته وکړي، پلار مې هم د کوټو مخې ته د صوپې په ژۍ سر په زنګنو اېښی ؤ، د خپلې بې وسي فکرونو کې غرق ؤ، د خپل زوی په دې سرنوېشت اخته کېدو کې یې ځان خجالته باله، هغه شکر هم لاره نو له ځان سره مې وویل:
لیمې همت وکړه، ورور خو دې وبایلود، اوس د مور او پلار ساتنه وکړه، کنه دا دواړه هم له لاسه ورکولی شې.
د خپل زړه په سپکولو مې خاورې واړولي، د مور خواکې کېناستم د پړوني یوه پیڅکه یې په سر وه، پړونی نور په ځمکه پروت ؤ، هغه مې ور سیخ کړ، بیا مې په اوږو لاسونه ور واچول، ښکل مې کړه ورته ومې ویل مورې!:
څه چې کېدل هغه خو وشول، ورور به مې ښه شي و دې لیدل چې روغتون ته یې وېوړ، هغې ترخه مسکا وکړه!
اه... دغم له لاسه خندی هم سړی وژني ویې ویل سر یې ریز مریز و، کله به جوړ شي.
ورته مې کړه!

بس هر څه رب ته سپارو، څه چې په تقدیر کې لیکل شوي وي هغه خو هسې هم نه بدلیږي بلا په مخ وهل کیږي، نه په څټ.
اوس مې د پلار جان، زما او د خپل سرخیر غواړه، که زړه ماتي شو نو هر څه به وبایلو د ټولو په ژوند به لوبې وشي، پلار مې وګوره نه مړ ده او نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوندی، هغه شکر هم لري، که موږ خوله خلاصه کړو او وژاړو د هغه زړه به هم ودرېږي، نو نور چغې نه وهو، پریاد نه کوو، کمزوري کېږو نه، همت کوو او بس...

زما په خبرو مې د مور په مخ کې ولاړې سترګې په حرکت راغلې، سترګو ته یې د پړوني پیڅکه پورته کړه مړې اوښکې یې پاکې کړې، د خبرو کولو لپاره بې وسه وه، د سر په خوځولو یې له ماسره زما د خبرو موافقه وکړه.

کوټې ته مې دننه کړه د ورور په وینو ککړ لاسونه مې ور ومینځل، کالي مې ورته بدل کړل په وینو ککړ کالي مې واخیستل بهر وباسل ،د دېوال له سره مې بېرون وغورځول، چې مور مې دوباره ونه ویني.

بېرون مې په بلال هم سترګې ولګېدې چې زما د ورور وچې شوې وینې او خاوره ، په یوه چارې کې اخلي او بهر یې له دېواله اړوي .

له دې کاره یې ډېره خوښه شوم، له زړه مې دعاوې ورته وکړې او د ځان لپاره مې د خدای ج له لوري لکه د یوې رالېږل شوې فرېښتې په ډول حس کړ.

شکر مې وویست.

د ورور غم مې راته دروند ؤ، زما په درد یوازې هغه خور پوهېده چې ورور یې ځواني مرګ ترې باسلی وي.

ماښام تیاره موټر راننه وت مور خو مې پوهېده چې ورور مې ژوندی نشي پاتې کېدای، خو پلار مې د موټر په لیدو په یوه هیله ور پورته شو، ترې ویې پوښتل زوی مې ښه دی؟

لنډ ځواب مو ترې واورېده، هغه په لاره کې مړ شو، بیا مو یو ځای خښ کړ او دا کار مو د ځان د افشا د مخنیوي لپاره له مجبوري وکړ، پلار مې سلګیو واخیست، یوه دېوال ته یې ځان تکیه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ له زړه هم ویني څڅېدې، خو بس له زغملو پرته مو بله لاره نه درلوده.

اجينټ وويل د شپې يولس بجې گيم دی تاسې بل ځای ته لېږده ؤ، بايد چمتو وئ.

پلار مې له لاسه ونيو اطاق ته مې د ننه کړ ډېرې د ډاډ خبرې مې ورته وکړې، يو څه مې تسلا کړ، مور خو مې لا پخوا يو څه ډاډه کړې وه، زما زړه نېږدې ؤ پړق وچوي، ځکه انسان ؤم کم تر کمه مې تسلي او ډاډ ته اړتيا درلوده، خو زما د تسلي لپاره څوک نه ؤ چې غېږ مې ورکړې وای او ښه ډېر مې ورته ژړلي وای.

بهر راووتم په بلال مې سترگې ولگېدې خپل بکس يې چمتو کاؤ، زړه مې وشو چې ورشم لاس ترې را چارپيره کړم سر مې د هغه په اوږه کېږدم او ښې ډېرې سلگۍ يې په خواکې وکړم، خو پښتو وه، دا کار ناشونی ؤ د ځان دومره کمزوري معريفي کول هم راته اسان کار نه برېښېده.

خو له دې مې ځان کنټرول نه شو کړای چې نېږدې ورشم، زړه نا زړه مې د هغه په لورې قدمونه واخيستل، ورغلم خواکې يې په چوپه خوله کيناستم، هغه د بکس يوه طرف ته او زه يې بل طرف ته وم.

بلال ډېر ځيرگ زلمی ؤ، د هغه هم ايلا خط او بريت راغلي ؤ، پرته له ويلو يې هم ډېر څه احساسول، په چوپه خوله يې زما پيغام د شپېږم حس له رويه واخيست راته يې کړه.

ژوند چې څومره موږ فکر کوو دومره اسانه ندی، زه پوهېږم نن تاسې د يوه سخت حالت څخه تيرېږئ، پوهېږم يو خوږ ورور دې له لاسه ورکړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورور له لاسه ورکولو زور له بل هرچا ماته ډېر ښه مالوم دی له ما هم د هېواد ناسور جگړې درې ورونه واخیستل، د ورور مړینه د سړي ملا ماتوي، تا هم نن د ملا د ماتېدو درد ولیده، ته به دا هم په زړه کې راته وایې چې له تا مې بیا هم درد ډېر دی، ځکه چې تا خو د ورونو غسل او کفن ورکړ، جنازه دې وکړه په ډېر عزت د خاورو ته وسپارل، قبر یې هم مالوم دی.

له مانه خو مې ورور ډېر ارمانجن لاړ، مسافر ؤ، ډېر بې عزته لاړ، بې جنازې او کفنه خښ شو، د قبر نښان یې هم مورِ ته مالوم نشو .

هو، تاسې په ریښتیا نن ډېر دروند غم لرئ.

هو ته په حقه یې!

نن دې په ریښتیا له ما غم زورور دی!

خو تا نن دا هم ثابته کړه چې همت دې هم له ما زیات دی .

د ستونزو په وړاندې مقاومت دې له ډېرو نارینه ؤ لوړ دی.

هسې خلک واي مېرمنې ظریف او نازک جسمونه لري، ستونزې نشي زغملای، دا نظریې زړې شوې دي، دا د هغو خلکو فکرونه ؤ چې دنیا یې د غوایي د ښکر په سر ولاړه گڼله.

نن، تا د یوې زړه ورې پیغلې رول ادا کړ، تا د ملالې په څېر د خپل ټولي روحیه ځواکمنه کړه، د خپل ځان غم دې هېر کړ، خو خپل پلار او مور دې مایوسي ته پرینه ښودل، ته یوه اتله یې همداسې غښتلې اوسه، همت دې همداسې ځواکمن وساته، تر څو هیڅوک احساس نه کړي چې تاسې د ژوند په وړاندې مبارزه نشئ کولی.

مبارزه اوسه، ژوند اسانه نه دی، ژوند کول سخت دي.

د بلال خبرې لکه چې تېپ ته ټکور ورکوي داسې راباندې لگېدې، وجود مې ور سره وغوړېده او قوت یې واخیست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پردي وطن کې داسې یوه خواخوږي پیدا کول هم له روژې بغیر د لیلت القدر شپې لیدو په څیر ؤ، د بلال هرې خبرې مې زړه ته لاره کوله او زما د هغه غم چې وړل یې راته اسانه نه ؤ، ورو، ورو یې را کماوو.

د بلال خبرې نورې هم جذباتي شوې، هغه زما ډېرې نورې ځانګړتیاوې هم په ژبه راوړې خدای خبر په ما کې به وي یانه خو خبرو یې یوه انګیزه راکړه په ځان یې باور را په برخه کړ، ځان ته مې تمه پیدا شوه، ومې ویل لکه چې یو څوک یې لیمې!

مخامخ مې وکتل د بدمرغه درې منزله تعمیر ډانچه هماغسې ولاړه وه، ورور مې سترګو ته ودرېده د رالوېدو صحنه یې سترګو ته راته مخې ته شوه، بیا مې د هڼوکو هغه خرس چې مات لاس ته ایراني په لرګي وواهه رایاد شو!

اوښکې مې کابو نه شوې کړای.

سر مې په زنګنو کېښوده هڅه مې وکړه له بلاله اوښکې پټې کړم ترڅو هغه حس نه کړې چې زما خبرې هوایي وې کوم اغېز یې نه درلوده، خو ژړا هم د لمر په دوو ګوتو پټېدل دي له سلګیو سره مې بدن لړزېده، د بلال غږ مې واورېده راته یې کړه:!

اووو، هو !! لکه چې زما خبرې، په یخ لیکل ؤ، بې ارزښته وې، هیڅ ځای یې ونه نیو، همداسې ده ؟

ورته مې کړه نه!

داسې مه وایه، ستا خبرو خو په ما کې نوې ساه وچلوله، زما کالبوت بدن یې په حرکت راوست .
ـ ښه نو بیا دا ژړا او اوښکې د څه لپاره ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د ورور مظلومیت مې راته یاد شو، څنګه ټوک، ټوک شو، اخیرنۍ غوښتنه یې هم موږ پوره نه شوه کړای ویلې چې بیرته هېواد ته ستنېږو.
ـ همدا یې تقدیر ؤ همدلته ورته له دغه درې منزله مرګ لیکل شوی ؤ، تقدیر په تدبیر سره نه بدلیږي، نور هر څه هېر کړه اوس د مور او پلار یوازې تاته هیله لري.
ـ ولې تاسې به نه یاست راسره ؟
ـ ما کله ویلي چې زه نه یم درسره! ترڅو مې چې تر خپل ځایه نه یاست رسولي درسره یم، ځکه زما هم همدغه لاره ده .
ـ چې ورسېږو بیا؟
- بیا نو د تقدیر کار دی چې چېرې به مو دانه او اوبه لیکل شوي وي.
ـ نه ته به له موږ ه نه جدا کیږې! لکه یوه کورنۍ یو ځای به اوسېږو.
ـ د یوه پکتیاوال په توګه ژمنه ترسره کوم او تاسې تر منزله رسوم
ـ د پکتیا د تاریخي عظمت او د مېړانې تخم یې په اولادونو کې له ورایه ښکاري، چې رازرغون دی، ویلو ته اړتیا نه لري، تاسې تل د خپل وجدان دنده په ډېره ریښتینولي سرته رسوئ نن سبا له تمې او شخصي ګټې، هیڅوک د چا لاس نیوی نه کوي.
زه په تظاهر باور نه لرم، له تظاهر پرته وایم، چې ستا له رویې دومره اغېزمنه شوې یم چې، ستا د پاک نیت او سپیڅلتیا له امله، د پکتیا خلک خو څه چې د پکتیا ځمکه، کانې، بوټې او دښتې هم راته ګران شوي دي.
دا مې هم په زړه کې راجوړه کړه، چې ورته ووایم ته هم راته مهم او ګران شوی یې، خو هغه حیاناک شخصیت مې جرئت را صلب کړ، ومې نه شوای ویلی، یو نغښتی پیغام مې ورکړ، ځکه چې بلال هم پکتیاوالو کې راته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ج هیڅ چېرې هم سړی ناهیلې نه پرېږدي، خپل مرسته کوونکي ورلېږي خو که موږ صبر وکړو او د پېښو په وړاندې وارخطایي مو د بې صبرۍ تر حده ونه رسوي.

****

د شپې یولس بجې شوې، یو کرولا ډوله موټرحویلۍ ته رادننه شو، پوه شو، چې نور له دغه ځایه د تګ وخت دی، مسول کس بلال ته وویل:
ته مخې سیټ کې کېنه، زه، مور مې او پلار مې هغه شاه سیټ ته رهبری کړو، فکر مو کړه چې، ځه نوره استودګي راځي، د پخوا په څېر په ژوندوني د تنګو قبرونو مسله پکې نوره ختمه شوه.
سیټو کې کېناستو، عقب نما کې مې وکتل د موټر ډیګۍ ته تنکي، تنکي ځوانان ولاړ ؤ، ټول د بلال په عمر خط او بریت ؤ، مسول کس هم یو، یو دغه ځوانان ډیګۍ ته ورخیجول او دوی هم په پټه خوله دغه تنګ قبر ته د ورتلو زړه نه کاؤ شاه طرف دروندوالي د موټر ماشین طرف ورو، ورو راپورته کاؤ، یوه مسول کس د موټر ډیګۍ پورې کړه موټروان ته یې وویل:

نور حرکت کوه شپږ کسان مې پکې ځای کړل، ددې خبرې په اورېدو، حق حیرانه شوم، ځان سره مې وویل:

دوی خو اوس هم د پخوا په څېر مسافرو ته له تنګو قبرونو نه دې تېر شوي، موټر حرکت وکړ او په لنډ وخت کې یې د خپلې تېزي سرعت خپل کړ، زما ټول فکر د دغو تنکیو ځوانانو سره شو، په فکر کې ډوبه شوم ځان سره مې وویل:

اخخخ اخېر دا هم انسانان دي په د صندقچې کې به څرنګه ګذاره کوي، دوی به څرنګه دغه تنګ ځای او تیاره وزغمي، زړه مې ورته ځورېده، خو په وس کې مې هیڅ هم نه ؤ د دوی په اړه فکر داسې کړم چې خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان مې هم د دوی سره یوځای حس کاؤ داسې مې په فکر کې انګېرله چې زه هم ورسره یم او دا هرڅه تحمل کوم.

خو مجبوری وه څه مې نه شوای ویلای، یوازې دروني په زړه کې ویلې کېدم، ددغه خامو ځوانانو معصومې څهرې مې له سترګو نه وتې، موټر لاره لنډوله، له اته ساعت مزل وروسته ښکلې ودانی په مخه راتلې د ایران سیمه په ریښتیا چې ښیرازه وه، شنو ونو، سمسور باغونو رنګینو کورنو یې ښکلا د پام وړ ګرځولې وه.

له ښه مزل وروسته د یو لوی ښار څنډو ته د ننه شو، په کوڅو کې یې تاو، راتاؤ کړو بلاخره موټروان خپل موټر د یوه کور مخې ته ودراؤ، ویلې ښکته نه شئ، موټر چې کور ته داخل شي دروازه وتړل شي بیا به ښکته کېږئ، دروازه خلاصه شو، موږ دننه شو، چې دروازه یې وتړله په حویلۍ کې ښکته شو، حویلۍ لنډ انګړ درلوده، د یوه دېوال مخې ته دوه، درې ونې زرغونې وې، د ونو منځ کې ګلان کرل شوي ؤ، کوچنۍ کور پکې ودان شوی ؤ، دوه کوټې لاندې یوه یې په سر درلوده، اطاقو ته د ننه شو راته وویل شول همدلته به درې ورځې یاست، تاسې اوس په کرمان ښار کې یاست، له ذاهدان نه په کږه لاره راغلو، بل ګیم به درې ورځې وروسته کوو.

زه پلار او مور مې یوې کوټې ته ننه وتو، بلال او نور کسان بلې کوټې ته ننه وتل، د کور مسول وویل دویم منزل ته څوک ونه خیجي، تاسې هلته د ختو اجازه نه لرئ.

مور مې یو بالښت ته ډډه ووهله، سترګو ته مې وکتل په مخ یې شل ځایه اوښکې را روانې وې، پوه شوم چې د ځواني مرګ زوی ناشودی مرګ یې ځوروي او د هغه تشه دلته محسوسوي، خواکې یې کېناستم، ما هم زړه ورسره تش کړ، مور او لور دواړو ښه سره وژړل، نه کېدله انسان چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څومره د همت هڅه هم وکړي، بیا هم کمزوري دی، خپله کمزوري، نشي پټولی، خو هغه وخت مې زړه تکیه شو چې مور دواړو ته مې پلار د تسلي خبرې پېل کړې، ومې ویل څه د پلار حالت دې یو څه ښه شوی.

لږ وروسته مې پلار له اطاقه ووت، غوښتل یې بهر لاړ شي او مور ته د خوراک څه راوړي، خو د کور ساتونکي بهر نه پرېښود ویلې یې چې اجازه نه لرئ، پیسې مور ته راکوئ هر څه چې فرمایش راکړئ دلته یې درته رارسوو .

پلار مې یو چرګ ترې راوغوښت، څو ورځې مو څه نه ؤ خوړلي د ورور مرګ خو مو بیخي اشتها له منځه وړې وه له لوږې مو ذاتي نس له ملا سره نیښت، د چرګ له نوم سره مې یو څه اشتها پیدا شوه، مور مې هم ورته احساس څرګند کړ، لږ وروسته پوخ چرګ او ګرمې ډوډۍ مې پلار په لاسو کې نیولې وې، د څو سختو ورځو لوږو او تندو وروسته لومړۍ ځل یوې مناسبې ډوډۍ ته کیناستو، څو ګولې مې چې وخوړې، چرګ یې ډېر خوندور پوخ کړی ؤ، بلال مې سترګو ته ودرېده، ډوډۍ مې په ستوني کې ونیښته، مور مې ژر اوبه راته ونیوې، خو پلار مې بیا په نصیحت پیل راته وکړ ویلې لورې، وړې، وړې ګولې کوه، دا ډېر وخت مو بیسکیټ او اوبه څښلي دي، ددې ډوډۍ سره مو ستونی سم ندی بلد شوی، خوحقیقت بل ډول ؤ، زه یې په اصلي لامل پوه شوم.

د بلال مېړانې به د ډېر بې غیرته سړي هېرېدې، ښځه ذات وم او زمور په ټولنه کې نارینه له مېرمنو خلک غیرتي بولي، خو مامې په ډېرو نارینه ؤ خپل غیرت نه ورکاؤ.

نه پوهېدم څرنګه له چرګ نه یوه برخه وشکوم او په ډوډۍ کې یې ونغاړم له مور او پلاره یې پټه بلال ته ویسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاید په ښکاره هم زما مور او پلار زما په دې کار کومه نیوکه نه وی کړې، خو ما مې چاته چېرې دومره په اسانی خپل برید ماتاؤ.
ډوډۍ مې بس کړه، مور مې وویل ولې یې نه خورې ورته مې کړه ستونی مې خوږ شو، یوه وچه ډوډۍ مې راواخسیته له چرګه مې یو ورون او وزر وشکاؤ په ډوډۍ کې مې نغښت، د الماری په سر مې کېښوده دوی ته مې وویل زه به یې لږ وروسته وخورم.
لا مړه نه ؤم وګې وم خو د بلال لپاره مې خوراک لپاره بله پلمه نه لرله، مور او پلار مې ډوډۍ وخوړه، ښه ستړي ؤ، سرونه یې ایلا تر بالښتو ورغلل او ویده شول .
ما ژر تاو شوې ډوډۍ او چرګ راواخېست بهر ووتلم دهلېز کې ودرېدم د بلال د کوټې ور پورې ؤ ټک، ټک مې کړ، یو بل مسافر ځوان سر راښکاره کړ، ورته مې کړه بلال ته ووایه، دروازه یې بنده کړه لږ شیبه وروسته له وره، بلال سر راښکار کړ، د لاس په اشاره مې ورته بهر د راوتو وویل، هغه بهر راووت، فکر یې کاؤ کومه بله پیښه شوې وارخطا، وارخطا یې زما سترګو ته کتل چې کوم ناسم خبر به راځخه اوري، مخې ته مې چرګ او ډوډۍ ونیول ورته کړه ستا د ټولو ملګرو نه کیږي، پاس وخیجه ژر، ژر یې وخوره سوړ شوی به وي خو چې نور سوړ نشي.
چرګ او ډوډۍ ته یې لاس راټیر کړ، سر یې وخوځاؤ بیا یې لنډه مسکا وکړه، زه مې هم نوره کوټې ته ننه وتم.
وګې وم، خو مړه شوم، د لومړي ځل لپاره په دې حقیقت هم پوه شوم چې دا هم شونې ده چې ډوډۍ یو کس وخوري او موړ بل کس شي.
لاړم د مور خواکې اوږده وغځېدم، یو وخت مې سترګې خلاصې کړې، مازدیګر سترګه لوېدو ته نیږدې وه، مور او پلار مې په ګډه څادره لمونځ کاؤ زه هم ژر پورته شوم مخ او لاس مې وکړه، په لمانځه مې زړه ارام کړ.
یو عادت مې لاره چې لمونځ مې نه قضا کاؤ، ډوډۍ مې قضا کوله خو نه لمونځ، خدای ج دې ښښنه راته وکړي ددې ناخواسته سفر یو زیان راته دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم، ؤ چې ډېرى وخت لمونځ را څخه قضا کېده، ځکه ماته سخته وه چې د نارينه ؤ مخکې مې اودس کولى.

ددې ځاى دوهم سهار هم راورسېده د کور ساتونکي نه مې هيله وکړه چې ما بهر پرېږدي او لږ گرځم، ځواب يې دا و چې، ددې ځاى لهجه دې نه ده زده، کوم څوک به دې وپېژني موږ به په کومه بلا کې واچوې، په هراتي ژبه ورسره لگيا شوم، زما يوه ټولگيواله د هرات وه، له هغې مې هراتۍ لهجه زده کړې وه هراتۍ لهجه له ايرانۍ سره ډېر توپير نه لري، ايرانۍ هم راته حيران شو، ويلې، ته خو له موږ هم ښه پوهېږې ور يې راته چوله کړ، بهر اجازه يې په دې ژمنه راکړه چې تر نيم ساعت ډېر وخت به نه تېروې.

حجاب مې په تن کړ د ايرانيانو سره مې توپير نه کېده، بهر ووتم، ښکلي نظافت لرونکي ماشومان مې مخې ته راتلل، د مکتب بکسې به يې شاته اچولې وې، يوه نيم سره خو به يې مور هم مله وه، تر څو خپل ماشوم مکتب ته ورسوي، ايرانيان هم موزونې ښکلې څهرې لري زياتره يې زموږ د هزاره گانو پرمختللي ټيف ته ورته ؤ، گرد مخونه نسبتا غټې سترگې او پوزې يې له هزارگانو غټې وې خو ډېرې لوړې او اوږدې هم نه وې زياتره يې ښکلي برېښېدل.

د ښار کوڅې يې په کاشيو پوښلې وې، هر څه پاک او ستره تر سترگو کېدل، دغه کوڅې مې د کابل د هغو کوڅو سره پرتله کړې چې ړنگې ړوچې له ښه کاناﻻيزيشن څخه بې برخې دي. او کله کله خو د انسانانو په سرو وينو رنگيږي، بې واکه مې اسمان ته وکتل او دعا مې وکړه چې خدايه ج هغه ﻻسونه هم په خپلو وينو سره کړه څوک چې زموږ وينې تويوي او وطن مو ړنگوي، ومې ويل خدايه ج هغه خلک هم زموږ په سرنوښت اخته کړې چې زموږ په شر کې خپل خير لټوي، مخ مې واړاؤ، په يو سپين ږېري باندې مې نظر ولگېده د سړک په سر يې مېز ايښی ؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیان یې خرڅول په کابل کې به موږ دغسې کار ته دست فروش اصطلاح کاروله، سپین ږیري هم د خرڅلاو شیان پرې کتار کړي ؤ.
د مېز په یو څنډه کې یې د تازه ګلانو ګېډۍ هم اېښې وې، زړه مې اوشو وایي خلم او د بلال مخې ته یې په دې هیله ونیسم، چې خوښ شي څکه ډېر غمونه یې زموږ لپاره وګالل او ور سره دا پیغام هم ورکړم چې موږ مو د لاسنیوي احسان مند یو، هیڅ وخت هم ستا دغه نیکي نه هیره ؤ، خو څواني مرګ ورور مې سترګو ته ودرېده، غونی مې څیګ شو، سترګې مې بې واکه راډکې شوې، دا کار راته مناسبه ونه برېښېده، د ګلانو ګېډۍ مې بېرته په مېز کېښوده.
ژوند هم عجیبه وي، که ته خفه یې او یا خوشحاله خو کول غواړي، چې ژوندی یې نو ژوند پورې تړلي کارونه به حتما کوي، که یې غواړې او یا هم نه، خو کولو ته به یې اړ یې.
ساعت ته مې وکتل درې پاوه تېر شوي ؤ، څان سره مې وویل، اوس به ساتونکي څه درته وایي، په بېړه راتاؤ شوم په پنځو دقیقو کې مې تر دروازې څان ورساوو، دروازه مې ټک، ټک کړه، چا خلاصه نه کړه، څنډه شو بیا مې وټکوله، د ساتونکي په څای بلال خلاصه کړه.
ورته مې کړه ساتونکی چېرې ؟
ـ هغه مو د خوراک توکو لپاره ولېږه.
ـ بیا خو کاشکې لږ ناوخته راغلې وای، ماویل ساتونکی به راته په قار شي.
ـ نو څه دې کول؟
ـ بس د پام غلطولو لپاره مناسب فرصت ؤ
ـ نو ماته دې څه راوړل؟
ـ راوړل مې خو بېرته پښیمانه شوم
ـ داسې څه دې اخیستل چې ته پرې پښیمانه شوې؟
ـ پرېده یې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زه نه پوهېږم چې پرون ستاسې د غرمني چرگ غوښې راکولو څخه په کومو الفاظو مننه وکړم او خدای زده، ترکېدلی وم که څرنگه په ټول ژوند مې دومره خوند له کوم خوراکه نده اخیستی ډېر خوندور چرگ ؤ.

ورته ومې خندل، بیا مې ورته کړه، عادي چرگ ؤ، خو په لوږه هر خوراک مزه زیاتوي .

هغه سترگې ښکته واچولې ویې ویل دا خوند به رانه په ژوند هم هېر نشي.

بې واکه مې له خولې ور ووتل ورته مې کړه، او... ډالی کونکي یې؟!

بلال، وشرمیده، رنگ یې والوت، غوښتل یې ځان خلاص کړي او هیڅ هم په دې اړه ونه وایي، خو مجبور ؤ بې ځوابه هم ځان ورته بد ښکارېده په نه زړه یې په پرې، پرې خبرو کې وویل:

هغه هم...

بلال د خپل اطاق په لوري وخوځېده .

زه هم د مور او پلار کوټې ته د ننه شوم.

په سبا یې زموږ دغه د پټ پټوني سفر بیا پیل شو له یوه ښاره بل او له بل ښاره بل ته مو سفرونو، دوام درلوده لومړی، له کرمان نه اصفهان ته او بیا تهران او له ترکیه سره مرز مهاباد ته په سختو ستونزه ورسېدو، ځینو ځایو کې به اجینټ له پولیسو سره جوړ جاړی کاؤ ډېره سختي به نه ؤه او ځینې ځایو کې به چې پیسو او واسطې کار نه کاؤ هلته به یې پټ د تیلو په ټانگونو، د کالیو ماشینو، د چرگانو لویو قفسونو منځ کې تېرولو، د کرولا ډوله موټرو ډاله خو عادي خبره وه چې درې څلور او له هغه هم زیات به یې پکې اچول، ددغو شیبو بیانولو لپاره، په نړۍ کې داسې الفاظ نه دي پیدا شوي چې بیان یې کړي، ځکه خو زه هم ترې تیرېږم.

لنډه دا چې خدای د دغسې حالت د چا په سپي هم نه تېروي، کوم چې موږ تجربه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهاباد کې چې ښکته شو، د کلي منځ کې یې یوه کور ته دننه کړو، ساده کور ؤ، خو پراخه حویلی یې درلوده، د حویلی منځ کې د ناکو او منو ونې ولاړې وې یوه لرې کونج کې یې دوه درې کوټې ابادې شوې وې، ماشومانو یې مخې ته لوبې کولې یوه نیمه مېرمن به هم د کور کارونو لپاره بهر او د ننه کېده د دروازې سره یې دوه کوټې لرلې هغه یې موږ ته وسپارلې، د دې سیمې د مېرمنو جامې زموږ د ګران افغانستان خلکو په څېر وې پړوني به یې هم په سرول.

یوې کوټې ته سړي او بلې ته موږ مېرمنې ننه وتو زوړ فرش پکې پروت ؤ نري، نري توشکونه پکې هوار شوي ؤ د بالښتونو منځ برخه تورو خیرو نیولې وه، له یوه نیم نه خو به رنګه مالوچ هم راوتلي ؤ، کېناستو، د خېرو په اړه موږ هم نور بې تفاوته شوي ؤ، خپله هم په اونۍ او لس ور ځو کې د حمام کولو موقع په لاس نه راتله.

نوکان مې لوی شوي ؤ، د پرې کولو لپاره مې څه نه درلودل، یوازې منځونه مې په خلیو پاکول، چېرې به مې چې اوبه پیدا کړې، که یو ساعت مخکې به مې هم مخ او لاس مینځلي ؤ بیا به مې پریمینځل.

همدلته مېشت شو او غرمه هم راورسېده، د کور واله، یوه وچه ډوډۍ او یو خام سور بانجه د نفر په سر را وویشل!

لږ وروسته اجینټ هم راښکاره شوو، هغه وویل نن ماښام ګیم دی، څلور ساعته به موټر کې مزل کوو بیا به د ترکې سرحد ته رسېږو، هلته به دمه کوو او د شپې دوه بجې به د ترکې له سرحد نه اوړو.

ساعتونه ژر، ژر پوره کېدل ماښام راورسېده، موټرو ته وختو، له څلور ساعته مزل وروسته دې یوه غره لمنې ته ورسېدو، یو ساعت مو موټر نوره هم په پټو څراغونو لاره لنډه کړه، ځکه له ترکي عسکرو وېرې شتون درلوده بلاخره د غره هغې برخې ته ورسېدو چې موټر نور پکې مزل نشو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولاي، غر له ګڼو ځنګلونو غني ؤ، د غره په بېخ کې مېشت شو، لرې، لرې د ترکې، د برېښنا څراغونه لېدل کېدل.
د هغو رڼاګانو سره زما زړه هم رڼا کېده، يوه هيله مندي يې راسره پيدا کوله، ويل مې چې اوس مو سختی ذاتي پای مومي، نور له هر ډول ګواښونو ژغورل کېږو، ترکې ته اوړو سبا به په ترکيه کې يو، خو دا چې د ترکې له مرزه د تېرېدو به مو تقدير څه ليکلي وي په هغه مونږ هم نه پوهېدو، د يوه ارامښت په انتظار ؤ، ځکه ډېر ستړي شوي ؤ.
کابل کې مې ترکي سريالونه په تلوېزيون کتل، خلک يې ډېر با فرهنګه، مالومېدل، بل دا چې زياتره يې سني مسلمانان دي زما هم د ترکې خاورې ليدو ته تلو تلوسه وه .
د شپې دوه بجې راورسېدې، بې ډوله او بې ثليقې درې ايراني کسان راسره شول، په لاسونو کې کړيو او د غاړې ځنځيرونو يې هېڅ خوند را نه کړ، مونږ ته يې وويل اوس حرکت کوو هېڅوک بايد له لاسي ګروف او رڼا څخه کار وانه خلي، حرکت مو بايد ډېر خاموشه وي، خبرې بندې دي، که خبرې کوی هم يو بل ته په غوږ کې وغګېږئ، ترکې سرتېري خپل سرحدونه ډېر کلک ساتي، دلته واسطه ډېره کمه او ناشونې ده، ترکان سر بايلي خو وطن ساتي، که لږ هم شکمن شي، نو ځانونو ته خپله قبرونه وباسئ سيمه دربانديې سور اور کوي.
له دې تشريح سره د ترکانو عثماني خلافت رایاد شو، د اسلام او خلافت ساتلو لپاره د ترکانو قربانۍ رايادې شوې کومې چې ما د ترکې تاريخ په يوه ژباړل شوي کتاب کې لوستې وې.
ومې ويل ترکان په رېښتيا هم يوازې د ويلو نه بلکې د عمل خلک دي.
حرکت پېل شو، درې تنه ايراني يو مخکې دوم د قطار منځ او درېيم يې اخر کې موقيعت غوره کړ، خو د دوی په هر قدم او رفتار کې يې کچګي له ورايه ښکارېده، ما او مور مې د سفر له پيله ځان ښه په حجاب کې پېچلی ؤ، ازبکې ته مې هم ددې کار سپارښتنه وکړه، هغې ومنله خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ایراني ډوله جامې کړې وې، حجاب یې نه درلوده، مجبوره وه په هماغه کالیو کې لاړه شي.

په پښو مو مزل پیل کړ په ځنګلونو کې مو د تریخ، بې خونده او خطر ناک سفر لاره لنډوله، په لاره کې څو ځایه د قطار د منځ برخې ایراني د ازبکې سره اوړه وجنګوله، ما هم دغه کار د سترګو له کونجو څاره، په دریېم ځل هغه اړه شوه خپل ورور ته ووایي:

ورور یې ایراني اجینټ ته په غوصه شو او له ګرېوانه یې ونیو، خو په عوض ددې چې ایراني وشرمېږي او خجالت شي، د ازبکې د ورور لاس یې څنډه واهه ګرېوان یې ځینې خلاص کړ، ازبکې ته ورغی هغه یې په غېږ کې ونیوله، په زوره یې دوه درې مچکې ترې واخیستې.

وروسته یې چاقو راوباسه، ازبک ته یې وویل:

اوس غواړې دلته دې کولمې وباسم، دا افغانستان نه دی، دا ایران دی، دلته زموږ امر چلیږي، په دې لارو کې چې راځې ناموسي غیرت به دې خپل وطن کې پرېږدې، که دې بل حرکت وکړ، کولمې دې باسم، تیاره کې ټیټه شوم، یوه ګرده درنه تیږه لاس ته راغله خو ازبکې او د ازبکې ورور له ما مخکې تېرې په لاسو کې وې د ایراني له دې خبرې سره یې د ازبکې تیږه په اوږه ولګېده، بیا یې ورور پرته له دې چې فکر وکړي ایرانی په کوم ځای وولي وار یې پرې وکړ، د هغه د سینې ډب او زګېروي پورته شو، د سږي ساه یې ور بنده کړه کیناست، ازبک په بیړه ورغی لاس یې په تاؤ کړ چاقو یې ترې واخیست، د هغه په خپل چاقو یې د وهلو لاس پرې اوچت کړ، د هغه د پلار غږ مې واورېده، ویې وهه، سر ترې پرې کړه، خو بل لاروني یې لاس ونیو ویې ویل که دلته مو نور هم غږ پورته شي د ټولو د ژوند په بیه به راته تمام شي دوه ایرانیان د کتار له سر او اخره هم راورسېدل، هغوی زاری پیل کړې، ویلې، ډېر د خطر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای دی نور له دې کاره تېر شئ، که ترکي عسکر مو شور واوري دا سیمه به راباندې سور تنور کړي او دا کار به د ټولو د ژوند په قیمت تمام شي.

گوابن وشو او جنگ خلاص شو، خو زما تېره لا هماغسې زما په لاس کې پاتې شوه کنه په ککری د ویشتو مې ایراني ته اراده وه.

د مزل لپاره بېرته زمینه برابره شوه او په غرونو کې مو یو په بل پسې گامونه اخیستل، ازبکه ډېره ډاره شوې وه زما د ملا کمربند یې نه خوشې کاؤ، غبرگه راسره روانه وه، زموږ د منځ برخې قاچاقبر هم بدل شو، شاته لاړه، شاتنی کس همدلته راغی تیاره وه خو د مخکې کس په پلونو مو لیکه جوړه کړې وه، ځینې ځایو کې خو لاره دومره باریکه وه چې په خاپوړو مخته تلو، یا به هم چې ښکته کېدو په کونوړې به ښوېدو، ځکه چې د لوېدو چانس ؤ پاټونه ؤ، کندې وې ډېرې لوړې او ژورې پکې وې، کله، کله خو به زما پښه وښوېده یو متر به وځکېدم.

ازبکې کمک کاؤ چې لوېدو ته به کړه شوم هغې به مې تیار لاس نیولی ؤ له لوېدو به یې وژغورلم.

درې ساعته مو مزل وکړ د ترکې سرحد ته بیخي نېږدې شو، زموږ د کمبختي له لاسه خدای خبر، له کوم ځایه مو ترکي پوستو ته څرک ولگېده، په موږ یې ډزې پیل کړې، مور او ازبکې ته مې پام شو دواړه لکه پاڼې رپېدې .

زما هم طاقت نه کېده، د ایران نه د را اوښتو وخت یې راته یاد کړ، زما ورور چې مرمۍ وخوړه، د هغه وینې مې یاد شوې، سخته په ډار کې شوم، فکر مې کاؤ که مې کوم د کور غړی دلته رانه ولگیږي، زه به څه کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه دقيقې مو په سرو مرميو کې مزل وکړ، کله منډه او کله په ملا ماتي تګ کې د غره سر ته ورسېدو له لږ مزل وروسته مو غر زموږ او دوی تر منځ سېمتي دېوال شو، ښکته لور ته په حرکت شو د مرميو له اصابت مو سرونه پنا کړه.

موږ د غره بېخ ته ورسېدو خو بيا هم ډزې نه کرارېدې، د غره بېخ کې د دمې لپاره سره را پنډ شو، د اجېنټ ټليفون وشرنګېده، غګ يې پورته ؤ،ورته ووېل شول چې له ستاسې مخکې سل کسيزه ډله د مرز نه دې تېرېدو په مهال د ترکي عسکرو د کمين سره مخ شوې، ډزې پرې شروع دي، دوی اوس تيت او فرق شوي، بېرته در روان دي، تاسې راتګ ته زړه مه ښه کوئ.

ټنډه مې ووهله، د خپلې بدقيسمتي مې ووېل:

ازبکې جلۍ ووېل مه نارامه کېږه، څوک پوهېږي په دې کې به مو خير وي، ورته مې کړه د پلار مې شکر دی دوه ورځې کېږي انسولين ستنې يې خلاصې شوې دي، مور مې هم نيمه پاتې نشوه غوښين مخ يې هډوکو پورې وچ شو، هسې نه چې په پلار مې څه وشي.

وېې ويل:

رب ته به ځان سپارو بله چاره نه لرو.

اجېنټ راغی وې ويل ګيم کنسل شو، د تګ لاره بنده ده، ترکي عسکر چې يو ځل راووځي، بيا څو ورځې په هغه لاره کې تم کېږي تر سهاره به دلته يو چې لږ رڼا شي بېرته خپل ځای ته ځو بله لاره به هلته وټاکو.

تر سهاره مو شپه رڼه سبا کړه کله مو چې يو بل وليدل، ډله ډله مسافر راغلل د ځينو خو جنازې په اوږو وې ځينو خپل ټپيان په شاه کړي ؤ يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کس مې ولیده په سیم خاردار کې یې خوله بنده شوې وه، تر غوږو څېرې وه، شونډې پسې ځړېدې، توبې مې وباسلې .

ټول افغانان ؤ، له یوه دوو مې اردو هم پکې واورېده، د افغانانو په حال مې افسوس وکړ، د ښکلي ښکلي، ځوانانو جنازې په اوږو وې، په چوپه خوله یې د ملګرو غم ژړا، ځینې پکې نګوښېدل، پښه به یې په څیره تړلې وه، پایځه خوله به یې په وینو لړلې پسې څکېده .

موږ همدوی ته او هم خپل ځان ته د زړه وینې خوړلې، دعا مې وکړه یا ربه هغه څوک چې موږ او دغه ځوانان یې د خپل ګل وطن پرېښودو ته اړه کړي خدایه پاکه یې تبا کړې، بیخ او بنیاد یې وباسې، خپل اولادونه یې همداسې خوار و زار کړې، لکه موږ یې چې خوار او زار کړي یو.

له مخته تګه مو تمه پرې شوه، اړ ؤ بېرته په شاه حرکت وکړو، ځنګلونو کې روان شو په بېرته تګ کې مو یو نیم هغه ژور ځای هم ولیده چې موږ پرې د شپې تېر شوي ؤ، که له دې ځایه لوېدلي وای ټوټې به مو هم چا نه وې را ټولې کړې، خو ښه وه چې د شپې پرې تېر شوي ؤ او ژور والی مو نه لیده، قاچاقبرو هم نه راته ویل چې دغه ځایونه ژور دي احتیاط پکې کوئ، هغوی هم ملامت نه ؤ، څه یې کولو، د پردی مور اولاد ؤ.

قاچاقبرو بېرته هغه کور ته ورسولو له کوم کوره مو چې په دې لوري حرکت راکړی ؤ په تلو کې یې مخ راواړاؤ ویې ویل:

سبا په نوې لاره ګیم دی مازدیګر حرکت کوو چمتو اوسئ.

همدلته دمه شو، شپه راغله، خو ټوله شپه مې پلار ویښ ؤ هر نیم ساعت وروسته به تشناب ته ووت، سهار مې د هغه ستونزه مور ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې وویل د پلار د شکر جګ شوی او نن یې درېیمه ورځ دی چې د شکر انسولین ستنې یې خلاصې دي، هغې وویل چې که انسولین ستنې ورته پیدا نشي کېدای شي بې هوښی ته لاړ شي او د مرګ لامل یې شي د مور له دې خبرې سره سخته وارخطا شوم.

ومې ویل که په پلار مې خدای مه کړه څه وشي نو، مورې به څه کوو؟

ژر بهر ووتم بلال لمر ته ناست ؤ کوچنۍ جان پاک یې ویښتانو ته نیولی ؤ وچول یې، تار، تار ویښته یې په غومبرو راپراته ؤ مخ یې سور او سپین ځلېده، غټې سترګې یې صابون تکې سرې کړې وې، زما په لېدو وشرمېده، د مخ کومه سرخي یې چې وه هغه هم وتښتېده ژر یې دسمال شاته ونیو، هڅه یې کوله حمام کول له ما پټ کړي، پکتیاوال په ریښتیا ډېرحیاناک خلک دي، شاید دغه کار یې هم دې ډېرې حیا له کبله کاؤ زما په لیدو لږ ټکنی غوندې شوه، وې ویل لیمې خیرت دی؟

ـ د پلار شکر مې جګ شوی، که په بیړه یې پیچکاري پیدا نه کړو، وضعیت یې خرابیږي؟

ـ خو مخکې به دې ویلي ؤکنه ؟

ـ پلار مې غلطي کړې، مورې اوس پرې پوه شو!

ـ ته اندیښنه مه کوه، زه یې پیدا کوم.

بلال ته مې د ستنو ډبی د نښې په ډول ورکړ او له څلور ساعته ځنډ وروسته هغه د انسولین پیچکارۍ زما مخکې ونیوې، ویې ویل دوه ساعته مزل له دې طرفه او دوه ساعته له هغه طرفه مزل سره مې ایله په دې توانېدم چې پیچکاري تر تاسې راورسوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستنې مې ترې واخیستې، ځینې خلک چې ښه در سره وکړي، نو مننې ویلو ته په تمه وي، خو بلال ژر بېرته روان شو، تر څو وخت ونه وځي او ستنې مې پلار ته ورسوم، غږ مې پسې وکړ بلاله!

مخ یې راواړاوّ د مخ سورخي او سپیین والي یې گردو پټ کړی ؤ، زړه مې پرې وسوځېده، لکه څه مې چې کېږي، ورته مې کړه!
مورې خو مرگ لرو کنه؟!
ـ هو ولې؟
ـ ستا ښېگنې به په ځنگدن کې هم راته یادې وي، ستا احسانونه به هېڅ وخت رانه هېر نه شي.
ـ سرې شونډې یې ویړې شوې، د هغه مهینو سپینو غاښونو کې ډېرې جالبې ښکارېدې، راته یې کړه هغه نو کوم ښه دي چې د احسان سره یو ځای وي، ښه باید بې احسانه وي.
ـ زړه مې درته دعا کوي تاسې څو ځله زمونږ د کورنۍ ژوند وژغوره.
ـ که ستاینه مې ختمه شوې وي پیچکاري د پلار ته وروړه کنه حالت به یې نور هم خراب شي .
هغه نور روان شو خپله ستاینه یې نه خوښېده!
کوټې ته ننه وتم، مور مې په یوه ژور غمجن فکر کې ډوبه وه، پلار مې هم تازه له تشنابه راغی، راته یې کړه، مورې به دې اوس پلار په لوی لاس ووژنو .
د پلار څهرې ته مې وکتل سترگې پکې ننه وتلې وې، په ملا هم څه کړوپ شوی ؤ رنگ یې بیخې خاسف مالومېده.
مور ته مې چې د شکر پیچکاری ونیوې، ښکته او پورته یې راته وکتل بیا یې وویل:
دا خوب او خیال دی، که ریښتیا دي ؟
ـ ریښتیا دي مورې!
ـ له کومه دې کړې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس دلته یو زلمی دی چې خوبونه هم ریښتیا کوي، پکتیاوال زلمی، د خپلو نېکوونو په پلونو قدم اېښودونکی زلمی، مورې بلال یادوم.
مور مې ستنې په ځمکه کېښودې او دواړه لاسونه یې لپه کړل، د زړه له تله یې د هغه لپاره د ښېرازه ژوند غوښتنه وکړه او ما هم پرې امین ووایه.
پلار ته مې مور ستن ورکړه، پاتې یې په یوه کوچني ترموز کې په یخو اوبو کې واچولې همدا ترموز مو له ګران هېواد افغانستانه ورسره راوړی ؤ، یو ساعت وروسته مې د پلار د مخ سپیره والی ورو، ورو په ښه کېدو شو.

نه تشناب ته، ته او نه یې هم ډېرې اوبه چکلې.

تر مازدیګره بیخي هغه د چا خبره مزل ته برابر شو.

د ګیم وخت هم راورسېده له نوموړي کوره ووتو او د اوو ساعت پرلپسې مزل وروسته هغه ځای ته ورسېدو چې د ایران او ترکې د دېوال تر منځ د مترونو فاصله وه.

دلته یو خوړ تېر شوی ؤ هغه خوا د ترکې دېوال ؤ، د ایران له خوا یو اوږد نل د اوبو لپاره تېر شوی ؤ دا سیمټي نل د انسان د تنې پنډوالي نه لږ لوی ؤ د ایران له ځمکې ترکې ځمکې ته پکې اوبه تلې، زموږ نماینده وویل یو، یو په همدې نل کې ننه وځی، نل د ترکې له دېوال هم تېر شوی بس چې ووتی نو هغه خوا ترکیه ده خو که ونیول شئ، نو داسې به نه ورته وایئ چې موږ قاچاقبرو راوړو، ځواب به مو دا وي چې خپله په دې لاره راسیخ شو.

د شپې یولس بجې دي پر نل یو، یو ننه وتو، سخته تیاره وه، تګ هم پکې بیخي سخت ؤ نېږدې شل متره اوږدوالی یې درلوده، زما نوبت راورسېده، چې ور داخله شوم، تکه توره تیاره وه له یوې خوا د شپې تیاره له بلې خوا ددې نل خپله تیاره د بلې خوا د نل تنګوالی، نفس راتنګ کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو بیا مې هم خپل همت وساته حرکت ته مې پکې دوام ورکړ لکه ماهي پکې وخوځیدم، په ډېره سختی ترې ووتلم.

بلال ازبکه مور او پلار مې هم په نوبت ترې سرونه راوباسل.
بکسونه مو ډډې ته کړل او مخامخ مو حرکت پیل کړه، زړونو مو هوا کوله، ویل مو په رېښتیا هم ذاتي له ستونزو وژغورل شو، نور به د مرګ ګواښونه او د مرمیو بارانونه نه وي .
یو، دوه کیلو متره مزل مو وکړ دومره مخ ته لاړو چې نېږدې سړک د موټرو شور مو هم تر غوږو راته.
هر قدم اخېستو کې مو حوس پیدا کېده او د خوښیو خیال مو ځواکمن کېده .
خو خبر نه ؤ چې د راوښتو سره د لګېدلیو امنیتي کامرو څخه څارل کېږو، ځو قدمه مخکې چې نور هم لاړو د پلار او بلال په اورمېږو ترکی عسکرو د ټوپک شپیلۍ کېښودې، له دې پېښې سره مو هیلې بېرته مړاوې شوې، ومو ویل موږ هسې هوس کاؤ، هغه له سرابه مو د تندې د لرې کولو هیله درلوده، ترکي عسکرو لکه د مېږو ګله رانه جوړه کړه، نارینه ؤ ته یې لاسونه ور وتړل، په یوه لوري یې روان کړو، یو پاؤ مزل به مو کړی وې د پولیسو یوې حوزې ته یې ننه کړو موږ مېرمنو ته یې وویل:
تاسې هغه کانتینر ته لاړې شئ، زېړ اوږد کانتینر له دوی سره په سل متري کې ایښی ؤ یوه مېرمنه راته مخې ته شوه عسکری جامې یې په تن وې،موږ یې تر کانتینره ورسولو، نارینه یې په هماغه میدان کې کینول موږ کانتینر ته ننه وتو، یو دوه چپرکټونه پکې ؤ، یوه طرف کې یوه دراز چوکۍ هم اېښودل شوې وه، د هغه لپاسه کیناستو.
کانتینر یوه شیشه یي کړکۍ هم لرله له هغه کړکي مو زموږ نارینه لیدل، سره ددې چې له موږه څخه یو سل میتره لرې ؤ.
ماسره مې د پلار او بلال په اړه ډېره اندېښنه وه چې له دوی سره به ترکي پولیس څه کوي له ښیښې مې سترګې نه باسلې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترکي عسکرو، د دوی په وړاندې خپل پلان شوې کړنې پیل کړې!

یو، یو کس یې راوست لومړی به یې ښه تلاشي کاؤ، پیسې موبایل هر څه به چې ورسره ؤ هغه به یې ترې اخېستل، بیا به یې کمیس ترې وویست، له هغه وروسته به یې پتلون ترې وباسه بې ادبې معاف یوازې نېکر به یې پکې پرېښود.
دا ټول شیان یې یو ځای جمه کول، لویه کوټه(ډمبار) یې ترې جوړه کړه، اخر کې یو چاغ پوخ سړی پاتې شو، هغه یې هم مخې ته ودراؤ، نور کسان یې لپ لغړ په یوه نېکر کې یخ ته درولي دي، په چاق پنډ سړي باندې یې کمیس وکېښ، وروسته یې ورته وویل پتلون هم وباسه.
هغه پتلون نه باسه، ترکی عسکر راغی یو کیبل ورسره ؤ سړی یې ملا ته دوه کیبله وواهه.
شور یې راته په ترکي ورته غګېده حتما یې همدا ورته ویل چې پتلون وباسې، کنه نور یې هم وهي، سړی پتلون وباسه خو ملامت نه ؤ چې د پتلون له باسلو یې انکار کاؤ، ځکه چې نېکر یې نه درلوده، ترکي قومندان او نورو چې ورته وکتل، ټولو په یوه وار وخندل، لپ لغړ کسان له یوې خوا یخ لړزول، له بلې خوا د هغوی هم خندا نه ورته درېده، ما ته هم دلته په کانتینر کې خندا راغله ښه په کړس ،کړس سره مې خندل مور مې راته وویل:
لورې دا څه کوې ؟ لکه چې لېونۍ شوې، مال مورې بهر ونه ګورې سړي قیامت جوړ کړی غمجن او ښادمن ټول ورته خاندي!
ترکي قومندان خوله، له خندا ډکه وه، په ژبه یې نه پوهېدم خو د لاس په اشاره یې پوه شوم چې ورته ویل یې له پتلونه دې هم تېر یو، خو اوس یې ژر پورته کش کړه .
لږ وروسته د کالیو، موبایلونو، پیسو او بیګونو له انباره لوګي پورته شو، هرڅه ته یې اور ورته کړ نارینه کتار ولاړ دي لوخ لپړ، له نېکر پرته یې بل هیڅ څه هم په تن نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ډېر لوکس فوځي موټر را د ننه شو!

قومندان او نورو سرتېري ورته په بیړه پوره شول سلامي یې ورته وکړه، فوځي موټر زموږ د کانتینر په لوري را روان شو، خواکې مو ودرېده .
په یوه فوځي یونیفورم کې یوه مېرمن ترې ښکته شوه دوه نورې سرتېرې هم ورسره وې، مېرمنې تورې عینکې په سترګو وې خدای ج شته پوزیشن یې سخته خوند راکړ، ځان سره مې وویل زموږ وطن چې دا ډول پرمختګ ته رسېږي او د یوه ښه نظام څښتن کېږي، تورې مرغۍ به سپینې او سپینې به تورې شوې وي، زما سوچ د دوی په راننه وتو پرې شوه دوی ټولې زموږ کانتینر ته را دننه شوې، یوې مېرمنې په دري ژبه موږ ته وویل:
زه عایشه نومېږم، د افغانستان یم، دلته دوی سره د ترجمانې په توګه کار کوم، مېرمنه غواړي له تاسې پوښتنې وکړي؟
زما مور د افغان ترک له لیسې فارغه شوې وه له عایشې یې مننه وکړه ورته یې کړه زه کولی شم په ترکي ژبه له دوی سره وغږېږم.
ـ اه..، تاسې ترکي ژبه زده ده
ـ هو
ـ ولې نه، خبرې ور سره وکړه، زما کار به هم اسانه شي.
ـ مور مې ترکۍ مېرمنې ته سلام واچاؤ .
زه په ترکي ژبه نه پوهېدم خو دلته د مور له قوله لیکل کوم.
فوځي مېرمن، حیرانه او بیا مسکۍ شوه، ویې ویل ترکي ژبه د چېرې زده ده ؟
مور مې ځواب ورکړ د ترکانو په کمک یوه لیسه په کابل کې شته افغان ترک لیسه نومېږي هلته مې درس ویلی دی.
فوځي ترکۍ خوښه شوه ویې ویل :
ویلی شئ ولې مو دلته د راتلو خطرناکه لاره وټاکله؟.
ـ مجبورؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د څه مجبورۍ مو لرله؟ هم ځان ته کړاؤ ورکوئ او هم مور ته کړاؤ جوړوئ.!

ـ میرمنې، زه هم په دې افسوس کوم چې مونږ افغانان تاسې ته ولې بار، بار د کړاؤ سبب کیږو، خو بیا هم خبره تر مجبوري رسیږي.

ـ د مجبوري لامل راته ویلی شې؟

ـ زه ډاکتره یم لوړې زده کړې لرم، په افغانستان کې مې په خپل مسلک کې ډېرو ته تن نه ورکاؤ ښه کار مې جوړ ؤ، د ځان او کورنۍ ساتنه خو څه کوې، دوه بې وزله نورې کورنۍ مې هم له ځان سره ساتلې.

بس ظالمانو حلقه راباندې تنګه کړه، باج به یې رانه غوښته، دوه ځلې خو یې هغه پیسې رانه واخیستې کومې چې ما ګټلې وې په درېیم ځل مې نه ورکولې او نه راسره وې، د اولادونو د اختطاف یې راته اخطارونه راولیږل، اخیر مجبوره شوم، ډېره مجبوره، کنه څوک خپل هیواد پرېږدي، د چا له هغه هیواده زړه کیږي چې هلته یې خاپوړې کړې وي، که ته زما په ځای شې او له داسې ګواښونو سره مخ شې نو ایا ته به ورته اقدام ونه کړې؟

ته به د خاپوړو وطن پرېښودو ته اړه نه شې ؟

ما مې په لاره یو ځوان زوی وبایله، راته ځوانۍ مرګ شو، بې غسله او بې جنازې مو خښ کړ، زما د زړه ټوټه رانه بیله شوه، ایا چې سړی ډېر مجبور نه وي دا خطرناکې لارې په ځان مني په ځان د چا لورېږي چې د مرمیو په باران کې یوه غره ته پورته کیږي او له بل کوزیږي، بلاخره پای یې هم دا شي عسکر یې ونیسي، لپ لغړ یې کړي او په یوه نېکر کې یې ودروي او بیا یې بېرته په هغه لاره وشړي په کومه چې راغلی وي،.

فوجي مېرمنې مور سخت مجبور شوي ؤ او دلته ستا په مخ کې چې ولاړ یو دا له مستي نه یو ولاړ، بلکې له مجبوري ولاړ یو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فوځي مېرمن سترګې له اوښکو راډکې شوې، عینکې یې له سترګو لرې کړې، په دسمال یې اوښکې پاکې کړې، خو خبرو ته غوږ وه، زما مور هم لا هماغسې په خبرو لګیا وه ویې ویل خاوند مې هم عادي سړی نه دی د پوهنتون استاد دی، د هغه لپاره هم خطره وه یو ځل ټپي شوه خو خدای ج راته روغ کړ، ایا دویم ځل مې هم همداسې ګواښ ته پرېښی وای. ؟

پوهېږم ترکان سخت هېواد پال خلک دي، خو زه هم د خپل هېواد په پاللو کې له ترکانو کمه نه وم، یو هېواد پال انسان چې وطن پرېږدي ته یې حد ټاکلی شې چې هغه به څومره اړ وي، هیڅ بله لاره نه وه راپاتې، پرته له دې اقدامه چې ستا په مخ کې ولاړ یو.

ترکۍ مېرمنې د ژړا په وجه د سترګو له کونجو وتلې رانجه په خپل دسمال پاک کړل بیا یې وویل خاوند د هغو خلکو کې دی ؟

ـ هو

ـ نوم یې څه شی دی ؟

ـ استاد زلمی

ترکۍ ترجمانې ته وویل ددې پوستې قومندان ته ورشه ورته ووایه چې، زلمی ځان سره وساته نور خلک ولېږه، ترجمانې راته سترګه ووهله مانا یې دا وه چې کېدای شي تاسې سره مشره مرسته وکړي او واپس مو ونه لېږي.

مور ته مې وویل مورې!

هغې ښکلې سترګې راپورته کړې د خپل ځان د مظلومیت کیسې کولو ته یې خپله هم سترګې سرې شوې وې، ورته مې کړه:

خیر دی ورته ووایه چې هلته د بلال په نوم مې یو زوی هم دی

ـ کوم بلال ؟

ـ ولې هغه چې ستا مېره یې له مرګه بچ کړ او څلور ساعته د شکر په ستن پسې ورک ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مور مې ټنډه ووهله، بيا يې فوځي مېرمنې ته وويل خاوند او بلال زوی مې هم هلته دي.

فوځي مېرمنې زما د مور خبرې په اورېدو، ترجمانې ته وويل قومندان ته ووايه چې بلال هم وځنډوي نور کسان ولېږئ.

ترجمانه لاړه او مور ته فوځي مېرمن سمه معجزه شوه، خو لا مو هم سم باور نه کېده چې فوځي مېرمن مور سره څه کوي او له دې کاره يې موخه څه ده!

فوځي مېرمنې مې، مور ته وويل:

سخت زړه مې درباندې وسوځېده، او دا لومړی ځل دی چې په غير قانوني لاره يو څوک نيسم او زما له عذابه بچ پاتې کېږي، ځکه مور ته لومړی ترکيه دی بيا انسانيت.

خو نه پوهېږم زړه مې ولې دومره نرم شو او له سخت زړه مې اوښکو تويلو ته اړ کړم.

پوهېږم دا کار مې نه يوازې له وطن سره خيانت دی، بلکې ماته هم په يوه لوی خطر تماميدای شي، ځکه زه چې څه کوم هغه غير قانوني دي، زه په دې نه پوهېږم چې، ولې نن په قانون پښه ږدم او د زړه خبره مې منم، خو نن دا جوارگري خامخا کوم.

مېرمنې، فوځي خولی په مېز کېښوده خبرو ته يې دوام ورکړ.

زه ددې سيمې د سرحدونو نظامي مشره يم او ددې حوزې قومندان هم زما ورور دی، پوهېږم که لوړ مقامات زما په دې راز پوه شي چې ما له تاسې سره مرسته کړې او په خپل موټر کې مې له سرحد را دننه کړي ياست نو دنده مې ځنډېري کېدای شي بندخونې ته هم ولېږل شم.

خو بيا هم دغه کار کوم، هڅه کوم څوک خبر نشي، شونډې يې بيرته شوې مسکا يې وکړه بيا يې وويل ځان ته ښه چانس.

مور مې د هو، په دود ورته سر خوځاؤ بيا يې په داسې حال کې په دعاؤ لاس پورې کړ چې له سترگو يې د خوښۍ اوښکې توېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترجمانه راغله، د امر د تعميل ډاډ يې ورکړ

فوځي مېرمنې ترجمانې ته وويل:

هغه دوه کسانو ته د جامو غم وخورې، کله هم چې چمتو شول بيا احوال راکړه، لږ شيبه وروسته يې، د هغوی چمتو والي غبر هم واورېده .

د بهر راتلو يې راته وويل:

کانتينر ښه ګرم ؤ، غوږونه مو پکې تاؤده ؤ، خو بهر هوا تونده يخه وه سم نيښ يې لګاؤ، موږ ټول د مېرمنې په موټر کې کېناستو له لږ مزل وروسته د يو کوچنۍ ښارګوټي څنډې ته راورسيدو، ويې ويل دلته مو ښکته کوم، باقي مو خپل کار دی ترکيه کې ژوند درته جوړوئ او که له ترکې وځئ خپله خوښه مو ده خو د نن نه پس که د کوم نظامي پوښتنو سره مخ شوئ، نه ما ليدلي ياست او نه مو زه ليدلې يم.

هيله ده زما په پيغام پوه شوي ياست!

مور مې ورته وويل:

که څوک مې غوښې هم په امبور کې ونيسي نو ستا لخوا به ورته ونه وايم، ډاډه اوسئ، افغانان احسان فراموشه خلک نه دي!

هغې زما د مور په غوښين مخ لاس تېر کړ، ويې ويل ستاسې د غيرت کيسې مې اورېدلې، افغانانو د تاريخ په يوه پړاؤ کې له موږ سره نه هېرېدونکې همکاري کړې ده، له دې خبرې وروسته يې زما مور سره مخ پيوند کړ او موږ نور له موټره ښکته شو.

يو ځای کې د لويو بسونو هډه وه هغه ځای ته مو حرکت وکړ،لږ شيبه وروسته هلته ورسېدو، يوې ګوښې ته کيناستو، ډېر وګي شوي هم ؤ، مور مې يو څه د خوراک لپاره راواخيسته، څکه په ترکي ژبه پوهېده له خوندور خوراک وروسته مو لوږه، ختمه شوه، قاچاقبرو په ايران کې موږ ته يو سيم کارټ راکړی ؤ، ويلې چې ترکې ته واوښتی په دې شمېره به زنګ وکړئ، زموږ نفر درته راځي، خوشبختي مو په دې کې وه چې سيم کارت مو د مور سره ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د پلار یا هم بلال سره وایي، نو په اور کې سوځېده، مور مې هغه راواخیست، زنګ یې پرې وکړ، کس رخ شو، مور مې موقیعت ورته وښود، یو ساعت لا نه ؤ وتلی چې، موټر مو مخې ته ودرېده،موټر ته وروختو بلال هم راسره ؤ، نور بلال، لکه زموږ د کورنۍ غړی داسې شو.

کله، کله به مې چې د سترګو له کونجو ورته وکتل، ده بیچاره ته به هغه د ترکي عسکرو د جامو ویستلو حالت ور په یاد شو، وبه شرمېده او له ځمکې سره به یې سترګې وګنډلې.

دې ترکي قاچاقبر یوه کور ته بوتلو، کور وړوکی ؤ خو په ښکلي ډیزاین جوړ شوی ؤ څلور اطاقونه یې درلودل بس همدلته میشت شو:

له تلو مخکې قاچاقبر وویل:

دلته به درې ورځې یاست دا ځای امن دی، حالات چې ګیم ته چمتو شول نو بیا احوال درکوو، شپه مو په ارام تېره کړه، نه ویره وه او نه د سفر غم ؤ، سبا سهار یوه کس دروازه وټکوله، زه ور ووتم هغه بېګانۍ قاچاقبر ؤ، څه یې وویل زه پرې نه پوهېدم، مور ته مې غږ وکړ:

هغې ته یې وویل:

تاسې په ترکۍ ژبه پوهېږئ، بهر وتو کې درته کومه ستونزه نه جوړېږي، زه راغلی یم ځان سره دې ولم، چکر درباندې وهم .
دا خبره مې په مور لکه تندر داسې ولګېده، سره او شنه شوه، موږ ته یې د ترکي خبره ترجمه کړه، غوښتل یې قاچاقبر د سپکولو الفاظ په ذهن کې راټول کړي، خو دا هر څه د بلال مداخلې خاموشه کړل، مور ته مې ویل ته مه ورته په غوصه کېږه، دا ځای د غوصې کولو نه دی، یوازې دومره ورته ووایه چې موږ د چکرو لپاره دلته نه یو راغلي، یوازې غواړو تر منزله ورسېږو، مور مې هم زغم پیدا کړ او په حوصله یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروره موږ یوازې غواړو له ترکې ووځو زه د چکر علاقه منده نه یم له تا منته کوم.
د ترکي، رنگ والوت، لاړې یې په خوله کې وچې شوې، د ښه خجالت سره یې مخ واړاؤ او په خپل کار پسې لاړه، خو درس یې وانه خیست، په زړه کې یې څه ؤ چې باید سرته یې رسولي وایی.
دریمه ورځ هم راورسېده، کومه چې زموږ د گیم لپاره ټاکل شوې وه یو پک اف ته ورته موټر راغی موږ هم پرته له ځنډه وروختو.حرکت مو پیل کړ، ترکي زما د مور په مخ کې سترگې خښې کړې وې یوه او بل لوري ته یې نه کتل، هغه زما د مور شاه نه خوشې کوله، هر ځای به یې یوه پلمه جوړوله ترڅو مور مې له موږه جدا کړي او ځان سره یې بوځي مور مې هم احساسوله چې د سړي ارادې ورته سمې نه دي، پرې پوهېده خو ځان یې ناگاره اچاؤ، هر چال به یې ورته په نرمي شنډاؤ.
د دووه اونیو پټ پټونی سفرونو په لړ کې د ترکي او یونان تر منځ سرحد ته ورسېدو، زموږ او یونان یوازې یوه لوی بهر سره بېل کړي ؤ، قاچاقبر لا هم سټړی شوی نه ؤ، له خپلو شومو هڅو یې لاس نه اخیست.
موږ د بحر په یوه ساحل کې کېناستو، له وچې مو سفر بدل شو، لاره مو په بحر کې شوه، قاچاقبر په بحر کې په یوه خونکاره لاره د تلو او تابیه نیولو راته وویل:

بله چاره مو نه لرله یو طرفه جاده وه برگشت یې نه درلوده

دا هغه لاره وه چې ډېرو پکې سرونه خوړلي ؤ د مړي او ژوندي نوم ترې همدلته اخیستل کېده، خو بس د ناچاری مېرمنه واخلم!

سړی څه، څه ته اړ کوي، سفر چمتو شو، مور مې بلال ته ورغله، هغه ته یې وویل بلاله، ته مې لکه زوی داسې یې، ددې قاچاقبر سترگې او پلمې ماته خوند نه را کوي، خامخا څه په زړه کې لري!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور خو ددې سفر نه تر دې دمه دا زده کړل چې کور، هېواد، خپلوان، پیسې، شخصیت، توهین،... دا هر څه مو له لاسه ورکړل، یوازې عفت او عزت راپاتې دی، که دا هم لاړ شي نو بیا خو نور ددې نړۍ د اوسېدو جوګه هم نه ګرځو، دغه پک مردارخور زما لپاره ښه نیت نه لري، ته په مور باندې پام کوه، خاوند مې شکر لري، هغه د داسې خبرو تاب نه لري اوس ته زمور یوازینۍ هیله یې.

بلال وخندل:

بیا یې وویل، کاشکې تاسې راته داسې په عذر او خواره خوله د ځان د حفاظت نه وایئ ویلي، ماته مور، پلار او نیکونو داسې درس راکړی چې، ستا ویلو ته یې اړتیا نه ده پرېښې.

پوهېږم دلته مو بل څوک د لاس نیوی نشته، ماته مو هیله ده خو ډاډ درکوم، که چېرې تاسې ته څوک دلته په بده سترګه وګوري او زه یې یوازې ننداره وکړم، زه به بیا د خپل ضمیر سره څرنګه ژوند تېر کړم، څرنګه به مې بیا خپل ځان وبښم، د وجدان عذاب خو به بیا ما ووژني، بېرته په ستنېدو کې به بیا خپلې خاورې ته څرنګه ګورم، څرنګه به د خپلې خاورې او ناموس د ساتنې درس خپلو اولادونو ته په خوله راوړم، هغه درس چې مور ته نیکونو پرېښی دی.

زه له اوله لکه سیوری درسره یم، دا چې نېږدې او ګډ مزل درسره نه کوم، دا بېله خبره ده خو هېڅ مې له سترګو خالي نه یاست، تاته ګواښ زما مور ته ګواښ بولم، تاته زیان به لومړئ ما زیانمنوي او بیا به تر تا رسېږي.
هیله ده له دې وروسته ماته عذر نه بلکې د یوې مور په صفت امر وکړې .
مور مې د بلال سر په دواړو لاسو کې ونیو، هغه یې په ټنډه ښکل کړ بیا یې ورته وویل :

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل زوی خو مې تورو خاورو وخوړ، خو تاسې یې ځای راته ډک کړ د خپل زوی غوندې مې دربانديې ډاډه یم.

وړې، وړې کیښتۍ راغلې مسافر ور وختل ډکېدلې او تلې، زموږ نوبت هم راورسېده کېښتۍ ودرېده بکسونه مو اوړو ته کړل، مسافر ور وختل، زه تر ټولو اخېر کې وم، هماغه قاچاقبر راغی ماته یې وویل ته مه ورخیجه، سره ددې چې د یوه نفر ځای پکې ؤ، هغه بیا کیښتۍ ته ورنېږدې شو زما مور ته یې وویل ته هم ترې راښکته شه، کیښتۍ درنه شوه د غرقېدو چانس یې زیاتېږي په بله کیښتۍ کې به کېنئ، مور مې بلال ته وکتل، هغه یې د کتو په پیغام پوه شوه، بلال ژر له کېښتۍ ټوپ کړل ویې ویل، کېښتۍ درنه شوه زه به ترې ښکته شم، دوی دې لاړ شي موږ به په بله کېښتۍ کې لاړ شو.

د مور او پلار کېښتۍ حرکت وکړ، قاچاقبر د بلال مخې ته ودرېد، له څه ویلو پرته یې په مخ په څپېړه ووهه، په ایرانۍ ژبه یې ورته وویل:

ته څه کاره یې چې زما په کارو کې مداخله کوې، هغه غوښتل په بلال پټکې وکړي، خو بلال نور پرې نه ښوده، هغه ته یې سوکان بند کړل په دوه درې سوکانو سره یې سړی گنگس کړ، په خپل ځای کیناست.

د هغه نور ملگري راغلل، خو مسافر ډېر ؤ یو بل یې گواښ کړل، لږ وروسته بله کېښتۍ راغله موږ حفاظتي واسکټونه واغوستل، زه او بلال دواړه جوړه وروختو، ما بلال او بلال ماته تر ډېر کتل پرته له دې چې یو بل ته خبرې وکړو د کتو په پیغام سره پوهېدو موږ دواړو احساسوله چې کېدای شي دا مو وروستی لیدل وي که کومه پېښه وشي نو یو بل باید وبښو ما هم هغه ته په همدې وېرې کتل .

دغه کېښتۍ د لسو دولسو نفرو لپاره بسنه کوي، خو دوی شل، پنځه وېشت کسان ورخیجوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیښتۍ تګ ته تیاره شوه، حرکت مو پیل کړ، زما خو لومړۍ ځل ؤ، چې په یوه داسې بحر کې حرکت کوم چې نه یې سر مالومیږي او نه بېخ د کېښتۍ له پیله مې زړه په درزا پیل وکړ.

یو ساعت مزل مو وکړ، کېښتۍ په حرکت وه مخکې یې شنې اوبه څېرلې او شاته به یې یوه لاره پرېښوده، ورو، ورو به مو شاتنی له اوبو جوړه شوې لاره بېرته اوبو ډکه وله، اسمان هم تک شین مالومېده، یوه نیمه الوتونکې مرغۍ به پکې ښکاره شوه، وزرې به یې مالومېدې چې په هوا کې یې د توازن او تلو لپاره ښوري، کېښتۍ لاره لنډوله له سمندري موجونو او د یونان او ترکي د سمندري څواکونو له وېرې به مو یوه او بل لوري ته سترګې غړولې، مخ لوري ته مې پام شوه د بحر یوه څپه لکه غونډۍ پورته کېده او بیا به ښکته کېده، څپه زموږ په لور راروانه وه، په چټکي زموږ لوري ته په خوځښت وه، په کېښتۍ کې ځوګ او شور شو، ناستو خلکو هم دغه لویه څپه لیده چې د کیښتۍ خواته رانېږدې کېږي، کیښتی کې ناست خلک زیاتره د افغانستان، عراق، سوریې او پاکستان ؤ، په وارخطایي دوی یوه او بل ته کتل، له څه ویلو پرته یې یو بل ته د لېدو په وسیله پیغام ورکاؤ چې حالات بېړني دي او دوی د خطر سره مخ دي، لااله اله الله محمدرسول الله مې د ځینو په خوله واورېدل.

ما هم کلیمه تېره کړه، بلال ته مې وکتل د هغه رنګ الوتی ؤ څپه راورسېده کېښتۍ یې پورته کړه، له کېښتۍ سره د څپې ټکر زه هم په هوا کړم، هر یوه د کېښتۍ په منځ کې په تاو شوې رسۍ منګولې لګولې وې خو زما لاس لا مخکې ترې خطا شوی ؤ، بلال زما د نیولو هڅه وکړه، هغه لاس راپسې راواچاؤ خو زه د کېښتۍ له چوکاټه وتلې وم، هغه مې هم ځان سره راواخیست.

په بلال پسې بل کیښتی کې ناست مسافر لاس وروغځاؤ، هغه ته د بلال حفاظتي واسکټ په لاس ورغی، حفاظتي واسکټ د بلال له غاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخوت، په کېښتی کې ناست مسافر ته په لاس کې ور پاتې شو، زه دې اوبو په منځ کې ولګېدم، بلال هم زما د ژغورلو لپاره زما په سرنوښت څه چې له ما په بدتر سرنوښت اخته شو، پرته له کومې وسیلې اوبو ته ولوېده، ماسره خو حفاظتي واسکټ ؤ، اوبو نه ډوبولم، خو بلال سره، هېڅ هم نه ؤ،هغه همداسې لاس او پښې په اوبو کې وهل ترڅو یې اوبه ډوب نه کړي، هغه زما نه په یوه څه فاصله کې لرې ؤ، کېښتۍ د څپې بل لوري ته واوښته، ډوبه نه شوه، خو تم هم نه شوه.

د خپل مرګ لومړۍ پړاؤ مې په سترګو ولیده، په دې عقیده شوم چې نور هر څه خلاص شو، کېښتۍ په خپله مخه لاړه ځکه د بحر منځ هم د قیامت په څېر وي هر سړی د خپل ځان غم کوي، د بل چا غم کول ناشونی وي، بلال ته مې کتل لاس او پښې یې وهل، سر یې هسک نیولی ؤ، له ما نېږدې پنځلس متره لرې ؤ، کله، کله به سر هم ترې ډوب شو، زه د واسکټ له برکته اوبو په سر ګډولم خو په خپل واک کې نه وم، بلال ته مې غږ ور وکړ :!

بلاله زما واسکټ شته زما لوري ته هڅه وکړه، دغه لوري ته رانېږدې شه، زما واسکټ د دواړو لپاره کفایت کوي، که هر څه راځي یو ځای دې راشي، که ژغورل کېږو هم یو ځای دې وژغورل شو او که ډوبېږو هم یو ځای دې ډوب شو.

چې سړی ډوبېږي، په رېښتیا چې ځګ ته هم لاس اچوي، هغه زما په لور هڅه پیل کړه خو چې را نېږدې به شو، بېرته به شاته څپو واخیست، رانه لرې به یې کړ، بلاخره د ډېرو هڅو په پایله کې رانېږدې شو دوه متره فاصله کې شو، خو هغه بې حده ډېر ستړی شوی ؤ، اوبو ډوب کړ غتې، غتې مهربانه سترګې یې راته ښکارېدې، ښکلي طلایي وېښتان یې څپو لکه د مرغۍ وزرې ښکته او پورته کول له خولې مې چیغه ووته ورته مې کړه بلاله د خدای ج لحاظ وکړه، ما چاته پرېږدې، نفس یې قید شو، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسونو یې لږ دمه واخیسته بیا یې لاسونه او پښې وخوځول، سر یې راپورته شو نفس یې وکیښ، ما هم څه نا څه هڅه وکړ، ورنېږدې شوم، لاس یې زما د حفاظتي واسکټ تر یوې پټې راورسیده، ځان یې پرې تکیه کړ، ژوره، ژوره ساه یې واخېسته، خو ډېر ستړی شوی ؤ غوښتل یې خبرې وکړي خو نه یې شوې کولی، ما ورته کړه بلاله ځان دې مه ستړی کوه دمه شه ژغورل کېږو موږ دې خدای ج له زړه سوی نه ناهیلې کېږو، زما یې ومنله، غلی شو زما په واسکټ یې ځان تکیه ؤ، لاس او پښو وهلو ته نه اړ کېده، تن یې له ما ډېر لرې ؤ، یوازې لاس یې زما د واسکټ په یوه پټه تکیه کړی ؤ، ښه په تکلیف ؤ، ما ورته کړه بلاله رانېږدې شه دومره لرې، فاصله کې په تکلیف یې، ځواب یې راکړ، نه ! همدلته ښه یم که درنېږدې شم، د بحر څپې به مې وجود، درسره ولګوي او دا کار زما ضمیر، نه قبلوي!

د بلال دې خبرې حق حیرانه کړم، ورته مې کړه، ته د مرګ او ژوند تر منځ ساه کاږې بیا هم د داسې خبرو پروا ګیر یې ؟

هو، ژوند مهم دی، خو له ژونده ځینې ارزښتونه مهم وي.

ـ بلاله، ته اوس یوازې نه یې زه هم درسره یم، وارخطا نشې ؟

راته یې کړه لیمې لکه چې ژوند تر همدې ځایه ؤ، لکه چې ژوند نوره یاري نه راسره کوي، خو ډېرې هیلې به هم دلته راسره ډوبې شي، د ورونو ډېر واړه او یتیم ماشومان مې کور پرېښې دي، هغوی سره مې ژمنې کړې دي چې په تاسې به زده کړې کوم، لګښتونه به درته رالېږم، لکه چې هغوی ته بې وعدې کېږم.

ما ورته کړه، بلاله، ته خو یو زړه ور نارینه یې، ته باید ماته تسلي راکړې، نه دا چې دومره بې همته خبرې وکړې، موږ ژغورل کېږو، ته دې هم هیلو ته رسېږې، زه هم، ژوند کوو او په ګډه بیا خپل هېواد ته خدمت کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه سترګو کې غتې، غټې اوښکې ښکاره شوې، خبرو ته یې شونډې بېرته کړې، وې ویل، ځان ته دې ډېر پام کوه، ته له ما ډېر چانس لرې، دغه مهال د لومړۍ ځپې په ځېر یوه بله ځپه راغله موږ دواړه یې په خپله غېږ کې تاؤ کړو، د یوې دقیقې لپاره خو په اوبو کې وم د هوا په ځای مې ترشې اوبه تېرولې، له هغه وروسته د حفاظتي واسکټ له برکته د اوبو سر ته راوختم، ژوره، ژوره ساه مې واخېسته خوا او شاه مې په بلال پسې لاس وتپاؤ هغه زما خواکې نه ؤ، پوه شوم چې د هغه وېره او اندېښنه بې ځایه نه وه، هغه پوهېده چې ځواني مې د دغه ځای د ماهیانو خوراک او د ګېډې مړېدا لپاره زرغون شوې ده، باوري شوم چې نور د هغه ښکلې ځواني اوبو رانه اخیستې، لنډ مهال مې حواس له لاسه ورکړه، د هغه سرښندنې، فداکاریانې، غیرت، کم ساری همت او زما سره ښیګڼې مې سترګو ته ودرېدې!

د بحر ځپو سره په خبرو کې شوم فکر مې ورته مخاطب شو ورته مې کړه!

ناځوانو، دا سړی بېرته راوخیجوی، دا کوم عادي انسان نه دی، دا د ګوتو په شمار کس ده، ده ته دا نړۍ او خپل هېواد یې ډېره اړتیا لري، دلته د داسې همتي او پاک نفسو خلکو ډېر کمی دی، د ده په ځای، ما واخلئ، په ما هیڅوک هم نه خوارېږي، که په ما مو هم زړه سوی راځي، د ده په ځای په دې بحر کې د خونخوارو قاچاقبرانو بېړی ډوبې کړې، هغه د ځمکې تل ته د ننه کړې تاسې په یوه بې ګنا انسان باندې شکمن شوي یاست، هغه ډېر زبردست سړی دی، د مرګ سزا لایق ندی!

خو د بحر ځپې خوځېدې، ماته یې ځواب نه راکاؤ زما د خبرو اورېدو ته یې غوږونه نه لرل، په ټوله لاره کې، مې احساسوله، چې بلال یو بې جوړې هلک دی، ډاډه وم چې، په هیڅ قیمت به یې له ځانه لرې نه کړم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند تړون به ورسره وکړم، د واده کولو منګ ته چې ورسېږم واده به ورسره وکړم، خاوند به یې کړم!

په مناسب وخت کې به دا وړاندیز هم ورته وکړم، خو زه څه خبره وم چې هغه به دلته ما یوازې پرېږدي او زما د ژغورلو لپاره به خپل ځان د مرګ په کومې کې ور کوي.

هغه ځای ته مې وکتل چې بلال پکې ډوب شوی ؤ، ورته منتظر شوم چې بېرته به یې هغه ښکلي ویښتان او ښه ورې سترګې راپورته شي، مګر بحر په چوپه خوله راته ویل چې کوم فکر ته کوې دا خیال دی، مهال دې او هیڅ ممکن نه دي.

د بلال د وجود دې غرق کېدو سره زما د وجود یوه برخه هم ډوبه شوه، هغې برخې ته زړه وایي، زه څه پوهېدم چې دا جادوګر پکتیاوال به په خپله سنګینې زما ماشوم زړه غلا کوي، هغه چې لا یې مینتوب ته ډېر وخت ؤ، د مینې تاب یې نه درلوده، ځکه خورا تنکی ؤ.

په وجود کې مې یو بل ډول احساس را ژوندی شو، دا ځل زما وجود په شور راغی داسې شور چې د زورورو څپو زور ورته هیڅ هم نه ؤ، زړه مې له یوه بړاسه ډک شو، بړاس مې ستوني ته راغی بې واکه مې له خولې داسې ځواکمنې چغې ووتې چې زما په سر په هوا تېرېدونکو، دوو مرغانو یې په اورېدو وزرې ووهلې ودرېدې لکه چې څوک د تېرې وار پرې وکړي،د تګ مسیر ته یې بدلون ورکړ، بېرته په شاه تاو شوې، بحر زما د وجوده له زوره د څپو سرچینه اخیسته، دا ځل د بحر موجونه زما فریاد په شور راوستل، چغو او فریاد مې دومره لوړ شول چې، ډاډه وم په پنځه کیلو متره کې به هر چا زما د چغو اهتراز د هغه د غوږونو پردې لړزولې، ځان ته مې پام شو د سترګو خوا او شاه رخسارونه مې په اوښکو لامده ؤ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرمو څپو مې حفاظتي واسکټ تخناؤ کله يوې او کله به يې بلې خواته ويوړم.

خاموشي وه، د هوا د مرغانو رپېدونکې وزرې به مې کله، کله تر سترګو کېدې، زما چغې هم د بلال د ژوند په څېر ځواکمنې وې، خو بحر يې زور اوبه کړی ؤ، چا نه اورېدې، نه يې څوک په کيسه کې ؤ هيڅ څه هم بدلون نه کاؤ.

زه هم نوره د بحر غلامه شوم، د بحر د څپو په اشارو به نخېدم، هر طرف ته به يې چې خوښه وه وړلم يې، کله، کله خو به ماهيانو هم زما پښې وتخنولې، يا به يې په پنجه خوله راولګوله، خبرداريئ راکاؤ چې، وګي يو ته کله زموږ خواته راځې.

نېږدې شپږ ساعته اوبو په سر، لکه د اوبو ځګ وګرځولم، زما ژغورلو لپاره د کوم څرک روښنايي مالومه نه شوه، او نه مې دلچسپي لرله چې څوک دې راشي او ما دې وژغوري، او بلال دې دلته يوازې پرېږدم، دا کار ډېره ناځواني راته مالومېده، ځکه خو مې د بلال د ډوبېدو له ځای سره سترګې ګنډلې وې، چې ګوندې پيدا به شي او يو ځای به له دې خونکاره ماحول سره خدای پاماني وکړو، خو بلال قسم کړی ؤ چې نوره مې ښکلې حياناکه څهره نه درښيم.

اه ...!

په رېښتيا چې د مينې لپاره قانوني عمر ته اړتيا وي، خو زه بې وخته مينه شوم، زما زړ د عمر په اندازه خام ؤ د بلال د ډوبېدو تاب يې رانه وړ، زما ذهن ته يې پرېکړه ولېګله، ورته يې کړه، حفاظتي واسکټ دې له تن څخه خلاص کړه بلال سره دې ژمنه کړې وه، چې يا به دواړه ژغورل کېږو او يا به هم دواړه غرقېږو، نن هغه تقدير ډوب کړ او زه لا هماغسې د اوبو په سر ګرځم او د ژوندي پاتې کېدو هيلې ته منتظره يم، دا کار مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مناسب نه ؤ په ريښتيا هم مناسب نه ؤ ځکه د پکتياني ژمن انسان سره مې دې کم وخت په تېرېدو ډېر څه زده کړي ؤ، د ژمنې په پاللو يې پوه کړې ؤم، هغه د ژمنې لپاره سر نذرانه کړ، خو ما لا د ژوند ژغورلو فکر کاؤ،ځان سره مې وويل:

زه هم بايد د هغه په پله پل کېږدم ورپسې ډوبېږم، که دلته سره يوځای نشو اخيرت کې خو خامخا سره يو ځای کېږو،دلته به يوازې څه وکم ،دغه د مکر او فريب نړي کې ژوند هم ډېر د ارزښت وړ نه دی، د لمر سترگه ډوبه شوه ورو، ورو تياره خورېده، د ماښام اذانو وخت ؤ، چې شاته مې د اوبو د څيرې کېدا غبږ تر غوږو شو، خو ما بيا هم لکه لېونی هماغه لور ته کتل، کوم لوري ته چې بلال رانه ورک شوی ؤ، د خپل حفاظتي واسکټ يوه توکمه مې خلاصه کړه چې نوره له واسکټه تېرېږم، ځان ډوبوم او د بلال خواته ځم، خو له شانه چا ونيولم.

پورته مې ورته وکتل، گورم چې وړه د قاچاقبرو کېښتۍ ولاړه ده او پکې يو کس ما د کېښتۍ خواته کشوي، لکه چې سړی خوب ويني، په ترکی ژبه راته وغږېده، خو زه نه پرې پوهېدم، هغه هم درک کړه چې زه يې په ژبه نه پوهېږم، ايراني فارسي کې راته وويل کېښتۍ ته راوخيجه؟ زه دې ژغورم، د سړي څهرې ته مې وکتل د پنځه څلوېښتو کالو په عمر ښکارېده، خريل شوې ږيره ترې يو څه لويه شوې وه د زنې په ويښتانو کې يې له سپينو تور ډېر ؤ، گگر گوڼگوتی، تاو شوي ويښتان يې درلودل

وروختم، سړي ښکته او پورته په حيراني راته راکتل!
کله، کله به زما د وجود هغو لمدو اندامونو ته ځير شو، چې جامې به مې ورسره سرېښ وې، له ځنډه به يې ورته وکتل، لکه چې يو څوک دې کوم غنيمت مال پيدا کړي، په څهره کې يې خوښي محسوس کېدله.
راته يې کړه!
دلته څرنگه وموندل شوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

-کېښتۍ مې تصادف وکړ
- ډوبه شوه ؟
- نه، هغه په خپله مخه لاړه، یوازې زه او یو ملګری مې ترې ولوېدو.
-هغه څه شو ؟
-دلته ډوب شو، خیر دی که ممکن وي راویې باسه ؟
- څومره وخت پرې وتلی ؟
- شپږ ساعته ؟
- ښه نو بیا لاس ترې ومینځه؟
- مړی یې راته پیدا کړه، زه به قبر پرې جوړ کړم، جنازه به یې وکړم
- نه کیږي،جلی نه کېږي!
- خیر دی که ممکن وي، هغه د ماهیانو د خوراک وړ نه دی، په ماهیانو نه پېرزو کیږي.
هغه د نه په دود سر وخوځاؤ، پوه شوم چې نور زما له غوښتنو تنګ شو او منلو ته یې تیار نه دی، له ځانه مې په بیړه واسکټ لرې کړ هغه په حیرانۍ راته کتل، ټوپ وهلو ته مې ځان چمتو کړ، هغه په وارخطایي له خپلې څوکۍ راپورته شو زه یې ونیولم راته یې کړه ته لېونی یې، ته شکر نه باسې چې له مرګه وژغورل شوې ؟
ورته مې کړه: یا هغه را وکاږه او یا هم ما ورو‌غورځوه، په دې دوو کارونو کې یو انتخاب خامخا وکړه، سړي له جیبه خنجر راوباسه ویې ویل کینه کنه په دا سر، سر دې وهم، زه لا هماغسې ولاړه وم، هغه یوه درنه لغته په تشي کې راکړه، وتنبېدم او بیا وغورځېدم، یوه تاري پټه ورسره وه زما دواړه پښې یې پرې وتړلې د پټې بل سر یې د خپلې څوکۍ له اوسپنیزې پښې سره وتاړه، سړي وویل ته دا وخت ته وګوره او دې خطرې سیمې ته وګوره او ته دې تا نخرو ته وګوره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو له اخطار سره یې تسلي هم راکوله، راته یې کړه ته بختوره یې چې زما کېښتۍ دربانديې برابره شوه کنه د شپې له ډاره هم مړه کېدې، زړه د چاوده، عمر دې کم دی.

ما څه نه ویل، کېښتۍ مزل کاؤ .

له ساعت مزل وروسته د بحر ساحل ته ورسېدو، له کېښتۍ ښکته شو سړي ته موټر راغی کسانو خبرې ور سره وکړې د هغو له خبرو پوه شوم چې ترکان دي، زه یې هم موټر ته ورخیجولم، له درې ساعته مزل وروسته موټر یوې ښکلې مانۍ ته ودرېده، دروازه خلاصه شوه د دروازې دننه خوا کې یوه وړه غرفه هم د ساتونکو لپاره جوړه شوې وه داسې مالومېده چې سړی یوازې نه دی، بلکې یو ګروف په ډول کار کوي.

کور ته په ننه وتو سره نور کسان هم د مانۍ له خونو راووتل، زما سره کس ته یې په درناوی سرونه ټیټول، دوی ته یې څه وویل، بیا یې عمومي دروازې ته وکتل ځوانانو به لومړی ما او بیا خپل دغه مشر بیا دروازې ته کتل، فکر مې وکړ چې ورته ویې ویل له هغې دروازې یې بهر پرېنه ږدی، کور درې منزله لرل، د پورته منزل لپاره د ختو یې راته وویل زه په همدغه سړي پسې وم په حرکت کې مې شاته وکتل ځوانانو یوه بل ته د حیرانتیا شونډې بوڅې او لاسونه یې تاؤ کړل، یوې ویرې پسې واخیستم چې دلته خو منظم څه روان دي، خدایږده ما سره به څه کوي دا خلک.

زه یې وورستي منزل ته وخیجولم.

هلته یوه ځوانه مېرمن رامخې ته شوه، معصومه څهره یې لرله، پړونۍ یې په سر ؤ هغې ته یې هم په ترکي ژبه څه وویل، یوه خونه یې راته وښوده، زما په خبر دغه کس چې زه یې راوستم هغه هم ډېر ستړی ؤ، هغه بلې خونې ته لاړ، لږ وروسته مېرمنې ماته کوبای پتلون او یخن قاق راوړ ویې ویل، کالي دې خراب او لانده شوي دي، په فارسي مې ورته وویل زما د جامو په خبر عامې جامې نشته؟

په دري یې ځواب راکړ، شته خو رییس همداسې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته مې کړه د رییس څه یې ؟

ـ هیڅ

ـ معاش درکوي ؟

- نه

- نو په کومې اړیکې دلته اوسې؟

- دا لویه کیسه ده، لومړی ته ووایه، چې له کومه یې کړې؟

- کېښتۍ مو تصادف وکړ زه ترې ولوېدم، بیا ددغه کس کېښتۍ راباندې راغله، زه یې له ډوبېدو وژغورلم.

- الحمدالله چې له مرگه بچ شوې یې

-کاش چې نه وای بچ شوې.

- ولې؟

- په ماپسې یو ځوان چې بلال نومېده زما د ژغورلو لپاره هغه هم راپسې را ولوېده د هغه واسکټ نه ؤ، زه وژغورل شوم خو هغه زما لپاره خپل ژوند له لاسه ورکړ.

- ددغو خلکو په هغه ساحه کې دوه کېښتۍ وې یوه له مشر سره وه چې ته یې راوستې او بله یې د بل کارکونکي سره وه اوس د هغې بلې کېښتۍ واله هم راورسېده دوی ته یې ویلې چې ما هم یو ځوان چې حفاظتي واسکټ یې نه ؤ او ډېرې اوبه یې هم تېرې شوې وژغوره کېدای شي دا هم هغه ځوان وي.
ـ نو هغه ځوان اوس چېرې دی؟
ـ نه پوهېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خو ته له هغه کس نه پوښتنه وکړه.
ـ له ما د پوښتنو کولو حق دلته اخیستل شوی دی .
ـ په خوله مو برکت کاشکې همداسې شوي وي زه د بلال ژوند غواړم، ځکه بلال ته دا نړی ډېره اړتیا لري، خو فکر نه کوم چې زما بخت دې دومره بیدار وي.
ـ هغه دې څه کېده ؟
- هیڅ!
- نو بیا یې ولې دومره په کیسه کې یې؟
- که دې پېژندلی او درک کړی دې وای ته به یې هم همدومره په کیسه کې وې لکه زه چې یم.
- نو دوی څه وویل چې هغه څه شو؟
- ویلې د ساحل غاړې ته مو کوز کړ.
- په لومړي ځل مې ټوټه، ټوټه زړه راټول شو د خوښي لپاره پکې یو ، حس پیدا شو، ومې ویل کاشکې بلال ژغورل شوی وي، هغه زما لپاره د ژوند بایللو قیمار وواهه.
- مېرمن له ځایه پورته شوه، ویې ویل ښه زه نوره ځم، دا خلک د زړه سوي په نوم څه نه پیژني، ځکه چې زړه لري نه،که راباندې پوه شي چې له تاسره مې د پېژندګلوي دومره خبرې کړې دي وژني مې .
- له دې خبرې سره پوه شوم چې، کیسه لکه چې زما د تمې خلاف ده، له دې مخکې ما ویل چې سړي په ما زړه سوی کړی او د یوه مهربانه شخص په توګه یې زما د ژغورلو هڅه کړې ده، فکر مې وکړ، اوس لکه چې د ژوند په یوه نوي ازمایښت کې ولوېدم او د داسې چا لاس ته ورغلې یم، چې خداېزده څه به راسره کوي !
ورته مې کړه دوی خو د کومې مافیه غړي نه دي ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې په خوله گوته کېښوده، د چوپ کېدو یې راته وویل، له خپل ځایه پورته شو ور یې چوله کړ، بهر دهلېز یې له سترگو تېر کړ، ځان یې ډاډه کړ، بېرته راغله ویلې په ورو خبرې کوه.

له مافیا نه هم بدتر دي، له انسانیت بهر دي، په دوی د ځنگلونو وحشیان هم ښه دي، خو ودې داړي ژوند درنه واخلي او کیسه ختمه شي، دوی دې وژني نه، خو له مرگه دې بدتره وي .

زړه مې نور هم ولوېده، خپل پلار ته مې ښېراوې وکړې ورته مې کړه: پلاره ته خو به اروپا ته هم رسېدلی یې خو زما په سرنوېشت دې څه وکړل ؟

زه دې په څه غم ککړه کړم.

بیا مې مېرمنې ته وویل:

ته دلته څه دنده لرې ؟

ـ د غلامي کار رانه اخلي .

زما په اړه یې چې څه فکر ته راشي، هغه راسره کوي، په هیڅ څه هم صرفه نه کوي.

ـ ته دوی له کومه کړې ؟

هغه بیا سپکه له ځایه پورته شوه یو ځل یې دهلېز وکوت، بیا یې ور بند کړ راته یې کړه زه دې سورېې یم، غوښتل مو اروپا ته لاړ شو، کېښتۍ کې سپرېدو چې ددغه سړي کسانو زما کورنۍ ته وویل تاسې کېښتۍ درنېږي، د ډوبېدو خطر پیدا کوي، دغه جلۍ راتلونکي ډله کې در لېږم، مور او پلار مې ور سره ومنله، هغوی لاړل، زه دوی له ځان سره یرغمل کړم، بله کېښتۍ کې یې ور وا نه ستولم، دلته یې راوستم .

ورته مې کړه نو دا فارسي دې له کومه زده کړه ؟

ـ ویې ویل یو ځل یې ستا په شان ایرانۍ انجلۍ راوستې وه یو کال دلته اوسېده له هغې مې زده کړې.

ـ ښه دوی بیا څه قناعت درکړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دوه ورځې وروسته یې راته وویل چې ستاسې کورنۍ ډوبه شوې ده، مور تا نشو لیږلی، زه فکر کوم چې هغوی ته به یې هم زما په اړه ورته پلمه کړې وي.

د هغې له دې خبرو سره د وارخطایي په وروستی مرحله کې شوم، هغه مې له زنې ونیوله ورته مې کړه، د هغوی کومه جاسوسه خو نه یې ؟

هغې قسم وخوړ بیایې وویل:

جاسوسه نه یم، بس یوه د ازاد انسان په جامه کې دې یوې غلامې کار رانه اخیستل کیږي، همدا مې دنده ده، بس ...

زه له ځایه پورته شوم ورسې ته ودرېدم، د ځمکې تل ډېر ژور ؤ، د حویلی دېوالونو ته مې وکتل سیم خاردار پرې تاو شوی ؤ، دا هیله مې هم ختمه شوه چې گوندې ټوپ به واچوم او وبه تښتم.

هغې ته مې زاری پیل کړې ورته مې کړه خیر دی، مرسته وکړه، ماته له دې ځایه د تیښتې لاره برابره کړه، د هغې ځواب دا ؤ، چې څوک له ځان سره مرسته نشي کولی هغه به له بل کس سره څه مرسته وکړي.

له دویم منزل د غگېدا اواز راغی، مېرمن په بیړه رانه ووته، په تلو کې راته وویل دغه اطاق حمام هم لري حمام وکړه او کالي مو بدل کړئ، چې سهار سید محرم درته په غوصه نشي، هغه لاړه او زه یوازې د یوه نامالوم برخلیک په انتظار په کوټه کې پاتې شوم، حمام مې وکړ، مجبوره وم چې کوبای واغوندم ځکه چې پوه شوم دلته د یوه بندي په څېر باید امر ومنم. کنه په زور یې هم راباندې تحمیل کوي،

تر سهاره مې خوب ونه کړ، د ملا اذان سره مې سترگه تللې وه، یو وخت ؤ چې د مېرمنې د پیالو د کړنگا سره راویښه شوم، سترگې مې پرانیستلې مخامخ یو دېوالي ساعت لگېدلی ؤ د سهار نهه بجې وې حمام ته لاړم، اودس مې وکړ دوی پېرونی نه ؤ راته راوړی، هغه خپل چې راسره ؤ هغه مې د شپې مینځلی ؤ هغه مې په سر کړ قضایي لمونځ مې وکړ بیا مې دوه رکعته حاجت لمونځ وکړ، دعاوې مې وکړې چې یا ربه د یوه ښامار

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولې ته لوېدلې یم، خلاصون ترې ناشونی دی خو ته هغه ذات یې چې ناشوني کارونه شونې کوې، ربه ماته له دې خلکو نجات راکړه!

دروازه مې وټکېده مېرمن راغله راته یې کړه که چای د څکلی وي سیدمحرم دې غواړي ؟

زړه مې په درزا شو، وارخطا شوم، له ځان سره مې وویل:

لکه له دې ځایه دې چې بدبختي پیل شوه، دنیایي ژوند خو دې هسې هم تبا شوی ؤ د اخیرت ژوند دې هم لکه چې تبا کېږي.

هغې ته مې د هو په دود سر وخوځاؤ، چې چای مې څکلی، چای مې هسې هم له ستوني نه تېرېده، هغه په دروازه کې راته په تمه وه ور ووتم او مخامخ یې یوه خونه راته وښوده چې هلته ورشم، هغه بېرته رانه ستنه شوه ورته مې کړه ته هم راسره لاړه شه هغې د لاس په اشاره پوه کړم چې زه اجازه نلرم.

کوټې ته ننه وتم، ومې لیدل چې هماغه محرم د یوه مېز مخې ته په یوه ظریفه څوکۍ ناست دی، د مېز په سر یو بوتل ایښی، دوه وړې وړې پیالې یې هم په خواکې ایښې دي، د اطاق یوه لوري ته ښکلی تخت پروت دی، فکر مې وکړ چې د هغه دې خوب کوټه ده .

د سړي مخامخ یوه خالي څوکۍ هم ایښودل شوې وه، د لاس په اشاره یې راته هلته د کېناستو وویل.

زه هم ورغلم مخامخ ورته کېناستم، په زړه مې د وېرې یوه خفیفه لړزه خپره وه، زړه مې زما په حالت ویر کاؤ، په فکر کې ډوبه شوم، څه وم، څه شوم او څه به کېږم؟

هغه شاید ډېر غګونه راباندې کړي، خو زه هغه وخت د سړي سترګو ته متوجه شوم چې مېز یې راته په سوک ووایه په قهرجنه لهجه مې ترې واورېدل، نوم دې څه دی ؟

ـ لیمه نومېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د کوم ځای یې؟

ـ د افغانستان

ـ دا په سر دې څه دي.

ـ پړونی

هغه راپورته شو زما له سره یې زما ټیکری لرې کړ، ویې ویل دلته پړوني په سر کولو ته اړتیا نشته، دا نه افغانستان دی او نه ایران،.

ـ خو زه یوه مسلمانه یم!

ـ پوهېږم، خو دلته خلک پړونی نه په سروي، د پولیسو شک لاندې راځو

ـ ما خو هسې هم بهر نه پرېږدي؟

ـ چې وخت یې راشي، بهر ته دې بیایم.

ـ هغه څه چې زه درته وایم په غور یې واوره!

ـ ښه

ـ د نن نه پس ته لیمه نه یې!

ـ ولې ؟

ـ لیمه مړه شوه، په سیند کې ډوبه شوه، نو نوم یې بیا له کومه شو؟

ـ دلته د اصولو له مخې هر څوک چې راځي هغه ته نوم بدلوو، له نن نه پس ستا نوم قاچاقبره شو، زموږ د ټیم غړې یې، له دې وروسته دې زموږ ټیم په همدې نوم پېژني، دا نوم دې یوازې زموږ په ټیم کې کارول کېږي.

زموږ له اجازې پرته چې هر چېرې پل کېږدې سخته سزا لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه درته د کورنۍ په لټه کې یم چې درک یې ولګوم، ژمنه کوم، هغوی ته دې سپارم خو شرط به دا وي چې له موږ سره په اخلاص کار وکړې .

دواړه ګیلاسونه یې له بوتله ډک کړل، یو یې ماته ونیو.

ما ورته د نه په دود سر وخوځاو، څواب یې راکړ، سمه ده، زه ټینګار نه کوم خو دا دې، د نه ویلو وروستی ځل وي، ځه لاړه شه خپل اطاق کې ارام وکړه، سمه ده مې ورته وویل او نوره ترې راووتم خپل اطاق ته لاړم.

ورځ تېره شوه، ماښام شو، د خپل اطاق کړکۍ خوا کې د خپل راتلونکي لپاره په سوچ کې ولاړه وم، زما له اطاقه د حویلي انګړ هم ښکارېده، بېرون د عمومي دروازې لوري ته، شور ماشور جوړ شو، ما هم سر ور هسک کړ، دروازه بنده شوه ومې لیدل چې یو کروزین مخکې ده دوهم شاته ولاړ ده او په منځ کې یې یو کرولا ډوله موټر ولاړ ده، د کرولا ډیګۍ ته څو نفره منتظر ولاړ دي، ډیګۍ خلاصه شوه یو کس ترې سوټکۍ بوټکۍ راولوېده، لاسونه او پښې یې شاته تړلي وو.

په سر یې هم توره کڅوړه ور اغوستل شوې وه پړۍ یې له پښو او لاسو خلاص کړ، خو توره خولۍ یې هماغسې په سر وه دوو نفرو په دواړو لاسونو کې نیولی زموږ په خوا را روان کړ، ځان ته په نوي نوم مخاطبه شوم قاچاقبرې لکه چې د مافیه په ډله اوښتې یې، ژوند د تبا شو، له دې خلکو خو به یا په مرګ خلاصېږې او یا به هم ژوند له دوی سره وحشي کوې.

بې واکه اه مې له خولې ووت.

خدای ج ته مې لاسونه لپه کړل په قبله ودرېدم، ومې ویل یا الله ما خو په ژوند هم له چاسره بد نه دي کړي، ما خو د چا یوه پیاله اوبه هم ندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اړولې او نه مې داسې کومه سرکشي کړې ده، چې خپل ضمیر ته پرې خجالت یم، له ماسره ولې داسې کېږي ؟

یا الله ج بیا هم انسان یمه، کېدائ شي پوه شوې نه یم، کومه تېروتنه رانه شوې وي، په کوم څه چې راته په قهر شوی یې، خدایه ج توبه کوم، په سلهاوو توبه کوم، ما له دې عذابه خلاصه کړه!

له یوې خوا پردی وطن دی، له بلې خوا کم عمره پیغله یم له بلې خوا له کورنۍ بي درکه شوم او په داسې وحشي صفته خلکو واوښتم چې ځناور پرې ښه دي، اوس له تا پرته هیڅوک هم نه لرم بس یوازې تا لرم ربه ج!

نوره هیله پرې ده ما وژغوره، ماته نجات راکړه، ما د خپل ترحم په وزرو کې له دې خلکو وژغوره خدایه !

زما د دعاو له ختم سره یې سړی راووست او زما د څنګ په اطاق کې یې واچاؤ.

ور یې پسې قلف کړ، نور کسان ترې ښکته شول، لږ وروسته سوریایي جلی راغله فاطمه نومېده، په وارخطایئ یې ماته وویل:

خبره شوې ؟

ـ نه

ـ دوی، یو ډېر مهم سړی راوړ، ستا د اطاق خواکې یې قلف کړ!

ـ هغه څوک دی، ګنا یې څه ده؟!

ـ دا کس په ایران کې د انساني قاچاق د مافیه غړی دی، په ترکیه کې د هغې مافیه نماینده ګې کوي زموږ رییس پر هغې مافیه د انسانانود لېږد رالېږد یو مېلون ډالر دي اوس هغه دغه رقم زموږ رییس ته نه ورکوي!

بهر کړپ شوو فاطمه په بیړه زما له کوټې ووته، زه یې په دې خبرو نوره هم ووېرولم، نارامه شوم ځمکې ځای نه راکاؤ، ماخوستن یې ډوډی راوړه، څو ګولې مې وخوړله، نوره مې له ستوني نه تېرېده، لوښي مې یو کونج ته ټول کړل، لږ وروسته فاطمه د لوښو وړلو لپاره راغله، راته یې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړل شوي کس ته سزا ورکوي، ستا نوم یې، هم واخیست ویل یې چې د سزا په وخت کې یې درسره ودروئ، ترڅو زموږ له کارو سره بلده شي.

هغه د خوراک له لوښو او دسترخوان سره ووته!

زه غلې ناسته وم لکه انسان چې په بله نړۍ کې وي په ځان سمه نه پوهېدم دا هرڅه بیخي بل رقم راته مالومېدل، کله، کله به مې ورته د خیال فکر وکړ، بیا به مې چې ماحول ته وکتل، په غړېدلو سترګو به مې ځان ولیده چې یرغمل شوې یم، نو وبه مې ویل کاشکې خیال وای .

په همدې فکرونو کې د شپې نهه بجې شوې دروازه راخلاصه شوه پنځه کسان د دروازې مخې ته ولاړ ؤ په فارسي یې راته وویل راووځه!

زه هم ور ووتم، راسا یې د بندي کوټې ته بوتلم اطاق بیخي تیاره ؤ، هلته د ورسیو پردې کش شوې وې، ګروف مړ ؤ، تپه تیاره وه بندي به یوه کونج کې پروت ؤ، یوه کس د موبایل ګروف روښانه کړی ماته یې ونیو ویې ویل موږ چې څه کوو دې هغه ویډیو وکړه، دوی اوربزونه ووهل بیا یې سپارښتنه وکړه چې زموږ سرونه پکې رانه ولې، یوازې هغه څه عکاسي کړه چې موږ یې کوو، زما لاسونو لړزه پیل کړه، زړه مې ټکان کول خوله مې وچېده، نه پوهېدم چې اوس به څه کیږي، خو مجبوره وم، دا کار مې باید کړی وای، کنه زه هم د دوی د پلار لور نه وم، له ماسره یې هم هغه څه کول چې زړه یې غوښتل.

عکاسي پیل شوه، په بندي یې شاته لاسونه وتړل، د رخت واړه واړه ټوکر یې راوړل، د بندي مخې ته یې واچول حیرانه شوم چې په دغه ټوکرو څه کوي!

یو، یو ټوکر یې را اخیسته د بندي په خوله کې یې ورتخته کاؤ خوله یې تر ستوني پورې له همدې ټوکرو ورډکه کړه وروسته یې یوه ټوټه راواخیسته د بندي له خولې یې تاؤ کړه او شاته یې ور وتړله، بندي د پنځه دېرش کالو په عمر مالومېده غټې سترګې یې وې، یوه او بل لوري ته یې خوارې، خوارې اړولې، پوه شوم چې خوله یې ددې لپاره وربنده کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د لويې سزا اراده ورته لري او په لويه سزا کې خو د چغو وهل حتمي دي ،دوی د چغو مخنيوي په خاطر د هغه خوله بنده کړه .
له سري يې کميس وباسه يوازې پتلون يې ور پرېښوده، کله يې چې ښه سزا ته اماده کړ هغه کس بل کس کې سترګې ونيوې، د سر په اشاره يې راوغوښت، هغه يې خواکې ودرېده له جيبه يې اوږد پيچکش راوباسه، په سري يې پرته له کوم زړه سوي، پيل وکړ، د هغه ملا، ډډو ته، سينې ته، تشو ته يې پېچکش ونيو، په هر ځای کې به چې لګېده پيچکش به پکې ننه وت او بېرته به يې ترې راوباسه.
د يوې دقيقې په اندازه به مې ويډيو کړې وي، نوره په ځان نه يم پوه شوې، غورځېدلې وم، موبايل مې له لاسه لوېدلی ؤ.
يو وخت نيمه په هوش کې شوم، په مخ مې د يو چا لاس ښکته او پورته کېده، کله، به مې غومبوری کش شو، سترګې مې وغړولې، خپل اطاق کې وم، خواکې مې يو بدرنګه کس ناست ؤ، ورته ومې کتل په ناولې څېره کې يې شونډې د خندا لپاره بېرته شوې زما له بيداري سره بيا هم لګيا ؤ، زما مخ يې د يوه لاس په دوه ګوتو منځ کې ونيو، په ډېر قوت سره مې خپل مړوند د هغه د لاس سره وجنګوله، د هغه لاس لرې والوت، په لاس کې مې دوه بنګړي ؤ د بيلېدا په وخت کې اوزبکې راچولي ؤ، د دواړو ټوټې په ځمکه ولوېدې، هغه زما له دې شديد عکس العمل نه سخت وډار شو، ويره خوله يې قلف شوه، ټنډه يې تروه او ګونځوره شوه، په يوه کونج کې غلی ودرېده، لږ وروسته يې زما په لوري دوه قدمه واخيستل، زه ترې وډاره شوم چې حمله رابانديې ونه کړي، ځکه له وحشي انسانانو له دې پرته بله تمه نه کېږي، خو هغه د تمې خلاف په ګوډه ماته ايرانۍ ژبه په زاريو پيل وکړ، راته يې کړه زموږ رييس ته ونه وايې، کنه ما وژني!
د لاس په اشاره مې وره ته ګوته ونيوله ورته ومې ويل ووځه، همدا شيبه ووځه، هغه له بل کوم دليل ويلو پرته په وتو شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته هم د ده د ضعف یو نقطه په لاس راغله، چې وره ته ورسېده غږ مې پسې وکړ، رییس ته نه وایم خو زما یو شرط به منې ؟

ـ د څه شرط؟

ـ اوس یې وخت نه دی!

ـ چې ماته د ژوند خطره پکې نه وي منم یې

ـ د موافقې په دود مې سر ورته وخوځاؤ، نور سړی لاړه!

د څنګ له کوټې مې د ایراني بیچاره، د ستوني نه راپارېدونکې زګېروي اورېدل، درک مې کړه چې د هغه له خولې یې اوس هم توکري نه دي لرې کړي، خوب نه راته، په یوه او بل لټ به اوښتم، بهر ووتم، د هغه سړي په دروازه پسې یې لوی قلف اچولی ؤ کوم څه مې ورسره د لاسه نه ؤ پوره، بېرته خپلې کوټې ته را ننه وتم.

د هغه د زګېرویو نه ډېره په تنګ شوم، د هغه بیچاره هر زګېروي، زما زړه پرې کاؤ د هغه د وهلو صحنه یې زما سترګو ته دروله، د هغه ناتوانه سترګې به مې مخې، مخې ته کېدې، چې ناهیلې به یې یوه او بل لوري ته اړولې، د هر پیچکش وهلو سره به چې د هغه وجود کوم د درد له لاسه حرکات کول، د تېرې زړه یې هم نرماؤ، ډېر زیات خواشینه ونکي ؤ.

د هغه زګیروی مې تر غوږو راته، خواکې مې یوه الماری وه، کاغذ تشناب پکې ایښی ؤ، د هغه نه مې دوه ورې، وړې غوټې جوړې کړې، په غوږو کې مې ورکړې، ښې مې پکې تخته کړې، لږ شیبه وروسته په ډار او بیم کې ویده شوې وم.

سهار وخته پورته شوم، لمونځ مې وکړ، مور به مې په وطن کې راته ټینګار کاؤ چې د سهار لمانځه نه وروسته صورت یاسین لوله ما به هم د هغه تلاوت کاؤ، د وخت په تېرېدو سره مې پرته له دې چې د یادولو هڅه یې وکړم یاد مې شو، نو هغه مې هم تلاوت کړ، خپل پلار ته مې له زړه نه ښېراوې وکړې، ورته مخاطب شوم پلاره تا خو زه تبا کړم د خپل ځو ورځو پاتې ژوند لپاره دې زما ژوند ته اور ورته کړ ته به اوس د اروپا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼاگانو په ښار کې اوسې او خبر نه یې چې زما سرنوښت دې له کوم برخلیک سره مخامخ کړ.

دروازه مې وټکېده سورياییي جلی راغله د هر قدم سره يې د پتنوس د چايو پيالو ترنگا کوله پتنوس يې په يوه مېز کېښود، زما سترگو ته يې ځير، ځير کتل ترڅو زما نه د بيگانى پېښې په اړه يو څه واوري، ما هم په تمه پرېنه ښوده ورته مې کړه:

دا خلک خو له هغه هم بدتر وحشيان دي چې تا راپېژندلي ؤ، خدايزده چې له تاسره به يې څه کړي وي.

هغې په خوله راته لاس کېښوده، ويې ويل، ورو غگېږه، تا دا خلک اوس هم نه دي پېژندلي، زما ژوند، هيلې او راتلونکی خو يې تبا کړ، اوس دلته د گېډې مړلو لپاره پاتې يم، هسې نه چې ستا هم تبا کړي، زه يې له کاغذ تشناب نه هم بې عزته کارولې يم.

ورته مې کړه له تا ما ښه پېژندلي دي، زما په څنگ کوټه کې مې چې د دوی ظلم له يوه انسان سره وليده هغه به د بشريت د ظلم په تاريخ کې ثبت شي، د ځنکدن په سخت وخت کې به هم راته ياد وي، هيڅ وخت به مې هېر نشي، هغه بيچاره يې په پيچکشو سوری، سوری کړ.

فاطمې وويل دا د پيچکشو سزا زما وجود هم ليدلې ده!

- هغه څنگه ؟

فاطمې وويل:

بل وخت يې درته وايم، زه اوس ځم د رييس د راتلو وخت دی، که دلته مې تاسره په خبرو ووينې پوستکی مې رانه باسي .

- نو ته ولې له دې ځايه نه تښتې؟

- په هغه څه چې ډارېدم، هغه دوی رانه لوټ کړ اوس د وېرې څه نه دي راپاتې، اوس نه شم تښتيدای، ان زما د تلو جرئت يې هم رانه صلب کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ووته، لږ شیبه وروسته د دوی مشر سید محرم راغی مخکې له دې چې خپل اطاق ته لاړ شي زما اطاق ته راننه وت .

مسکی، مسکی کېده، راته یې کړه، خبر شوم چې بیگاه دې ضعف کړی ؤ!

ورته مې کړه هو، تر اوسه په خپل حال نه یم .

ـ نو داسې وړو، وړو خبرو ته هم سړی ضعف کوي ؟

ـ اه، تاسې ته وړې دي، د نړۍ خلکو ته تاریخي دي، نوې دي، نه سترگو لیدلې، نه غوږونو اورېدلې او نه هم کومې خولې ویلې دي.

ـ قاچاقبرې ! ته باید د داسې پېښو سره بلده شې، بل ځل ضعف نه شې، کنه په زیان درته تمامېږي، ښه وه دا ځل د د ویډیو اخیستو په اخر کې ضعف کړی ؤ پیغام پکې نیمگړی نشو، د دوی مشر ته مې ولېږه ترڅو ورته وښایم ماته چې څوک پیسې رانه کړي داسې سزا هم ورکولی شم کنه د یو میلون ډالرو له خطر سره دې مخ کړي ؤ .

او تاته به یې جبرانول سخت ؤ.

ـ د ښه په دود مې ورته سر وخوځاؤ.

هغه لاړ، په غوصه کې یې مخ رانه واړاؤ.

بس زموږ دغه کا ر شو نورو ته د سزا په ور کولو کې یې زما زړه سوی له منځه وړ، دا ډول سزاگانو ته به یې غوښتم ترڅو د دوی په څېر سخت زړې شم.

یو ورځ یې یو تنکی ځوان راوست، د شپې اوو بجې یې زما خواکې اطاق کې بندي کړ، په نهو بجو یې زه هم ور وغوښتم ځوان مې نه پېژانده چې د کوم ځای دی دریشي یې اغوستې وه، ښکلي وېښتان یې درلودل سپین نوراني مخ کې یې تنکۍ د ږېرې ویښتان شنه ؤ پر پاسنۍ شونډه یې نري بریت راغلي ؤ، هغه باندې یې هم کمیس وکیښ، خوله یې ور بنده کړه، لاسونه یې شاته ورته وتړل، ډارېدم چې بیا به له پیچکشو کار اخلي، کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیچکش یې چې د مخکیني کس لپاره کارولي ؤ، خو دغه کس ته د دوی سزا بل ډول وه .

اوسپنیز کیبل یې راوړ، ماته یې وویل موږ وېډیو کوو او ته یې کیبل ډډو ته ونیسه !

ما ورته انکار وکړ، وروسته یې د وېډیو کولو وویل:

مجبوره وم کمره مې ورته ونیوله، تنکي ځوان خوله تړلې وه یو څه وخت خو یې د کیبلو وهلو ته تاب راوړ، وروسته یې بیخی حالت خراب شو، په تنده یې خولې ماتې شوې، کله په یوه اړخ او کله به په بل اړخ شو تر دې چې وبه درېده، کله یې چې ښه ځان پرې سترې کړ، بیا یې خوله پرې خلاصه کړه ورته یې کړه اوس دې په خپله ژبه خبرې وکړه چې کورنی ته یې ور ولېږو...

هغه په پښتو خبرې پیل کړې، ویې ویل پلاره دغه خلک ما وژني،دوی هېڅ زړه سوی نه لري، پیسې ورته راولېږئ زه دوی یرغمل کړی یم، واي چې پنځه زره ډالر باید موږ ته جمه کړې کنه ما وژني...

اه، مې له خولې ووت ورته مې کړه ته افغانی یې ؟

ځواب یې راکړ، هو افغانی یم.

ـ ما له دوی خلاص کړه، خیر دی افغانیت راسره وکړه، کور مې په ډېر سخت بد وضعیت کې پرېښی ده .

ورته مې کړه کاش مرسته مې در سره کولای شوای، زه له تا بدبخته یم، زه هم برمته شوې یم، ستا په څېر یم ،ته خو نارینه یې خو زه ستاسې ناموس یم، دلته په یوه نامالوم برخلیک له دوی سره یرغمل یم، نه پوهېږم په کوم سرنوښت به اخته شم؟

دوی زموږ په خبرو شک واخیست یوه کس پورې وهلم راته یې کړه قاچاقبرې، خبرې دې ترجمه کوم که زموږ په اړه دې لږ هم کږه خبره کړې وه، وژنم دې!

بهر یې راوباسلم! او خپلې کوټې ته یې د تلو راته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس همدا مو کار شو، د سزا ورکولو لپاره به یې زه ګمارلم، له ما بې زړه یې زمرۍ جوړوله خو هر بار به په شاک کې له کوټې باسل کېدم او یو دوه ساعته وروسته به په هوش راتلم، یوه میاشت خو مو په همدې کش مکشونو کې تېره کړه .

یوه ورځ سهار مهال مې دروازه ټک، ټک شوه ور ووتم، هماغه محرم ؤ ورته مې کړه مهرباني وکړه.

ویې ویل:

نن مې ستا لپاره ځانګړي کالي فرمایش ورکړي، لږ وروسته رارسېږي، فاطمه به یې درته راوړي، هغه په تن کړه، تا نن ماښام یوې ځانګړي ځای ته بیایم، ساعت به دې تېر شي، هلته ما هیڅوک هم نه دي بولي، یوازې ته مې د هغه ځای وړ وبللې، ځکه ځای ځانګړی دی او ته هم ځانګړې یې!

له دې خبرې سره یې ووېرېدم، ورته مې کړه زه دلته ارامه یم، زه هیڅ چېرې نه ځم !

ـ نه، دلته د هیڅ چا فرمایش نه چلېږي، یوازې هغه څه به کیږي، چې زه یې غواړم، د سرغړونکو پوښتنه بیا له هغې خدمتګارې وکړه چې تاته ډوډۍ او چای راوړي، زه اوس ځم او ماښام درپسې راځم.

هغه ووت او زه یې د ځان په اړه چې څه به راسره کوي د یو عالم سوچونو سره په کوټه کې پرېښودم.

****

د بند خونې کوټه چا راوټکوله ور مې ورخلاص کړ، ګورم بل بندي دی، هغه رانه وت راته یې کړه وه وروره، مړ یې ژوندی یې؟ تنکۍ غرمه چې خپل اطاق ته ننه وتلی یې، نه د اشپزخانې ډوډۍ ته لاړې او نه بهر راووتې، ناروغ یې او که څه ستونزې سره مخ یې، هغه زما په خواکې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليمې ګڼو ورقو ته پام شو، کومې چې ما لوستې وې، حيران شو ويې ويل دغه څه دي؟

ورته مې کړه دا د هغې مېرمنې د ژوند کيسه ده چې ما په موټر وهلې ده.

د کوټې خوا اوشا مې وکتل، بيا مې د ورسی نه بهر وکتل د شپې نهه بجې شوې وې، پښو مې تخمار پيل کړ، مېږي، مېږي کېدې پوه شوم چې په پښو کې د وينې چلښت درېدلی، د جګېدو توان مې له لاسه ورکړی ؤ، پښو او لاسونو ته مې لږ، لږ حرکت ورکړ سم نه پرې پوهېدم، خو احساس کوله مې چې وينې بيرته چلښت پکې پيل کړی، دويم بندي بيا زما لوستو ورقو ته وکتل .

په حيرانۍ يې رانه وپوښتل دغه څه دي ؟

ـ دا زما د بندې کېدو د لامل کيسه ده

ـ هغه څنګه ؟

ـ يوه جلۍ مې په موټر ووهله، بلکې هغې زما موټر ته ځان راواچاؤ اوس په روغتون کې بستر ده بې هوښه ده، زما د بې ګناهۍ هم نه شي ويلی، بس دغه بکسه ورسره وه د ژوند کيسه يې پکې ليکلې ده، خو کيسه يې ډېره جالبه ده، ډېر ظلم ورسره شوی ده، هغه وويل دا کيسه دې په خلاصيدو کې کمک کولی شي ؟

ـ هو ډاډه يم که يې قاضي ولولي، حتما ماته برائت راکوي.

ـ بيا خو يې ولوله لږ ځان پرې پوه، کړه!

ـ خپله هم کيسې راګير کړی يم، که وغواړم يا نه ځان راباندې لولي، اوس لږ راته پاتې دی، لولم يې ټوله شپه هم پرې تېروم، سره ددې چې زما د خلاصون کيلي پکې ده خو دا کيسه بايد ولوستل شي! .

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښو کې مې وينې چلښت پيدا کړ، دويم بندي ووت، ځان مې نورمال احساس کړ، د اطاق يوه کونج کې بستره پرته وه هغه مې راته وغوړوله ستوني ستاخت ځملاستم، له لوستو پاتې پاڼې مې مخې ته ونيوې!

قاچاقبرې ليکلي ؤ!

د ماښام لمونځ مې وکړ، دعاوې مې وکړې ومې ويل، ساتونکېه ربه!
زه خوستا تقدير يرغمل کړم، نه دلته کوم شناخت لرم، نه کوم خواخوږي، لرم پښې او لاس مې تړلي دي، هيڅ هڅه مې ځای نه نيسي، خو بيا هم ستا له ترحمه نه يم مايوسه شوې .
د انسان په جامه کې وحشي ځناورو ته په لاس ورغلې يم، دوی يوازې خپلې موخې او خواهشات پېژني، په چا يې زړه سوی نه راځي، د ځان روزي او دبدبه، له ظلم کولو لاس ته راوړي او په دې لاره کې هر خنډ هغه که روا وي او يا هم ناروا، له منځه وړي، لږ وروسته مې ځان سره بيايي، پوهېږم زما لپاره کومه بده نقشه لري، خدايه تا ابراهيم په اور کې وساته، تا موسی د بحر له غرقېدا وژغوره، تا يونس د ماهي په ګېډه کې وساته.
که زه معصومه يم، که تر ننه مې ځان له نر مچه هم ساتلی وي نو ما هم وژغوره زه دې هم يو بنده يم، پردی وطن دی، هيڅ شناخت مې نشته يوازې ته مې مرسته کولی شې.
لپه لاسونه مې په مخ وسرويل او بېرته په خپل کټ کيناستم.
دروازه راوټکېده فاطمه وه سپين ځلا لرونکي د ناوې کالي يې په لاس کې ؤ، يوازې په دې توپير چې دا جامې اوږدې نه وې، خو قيمتي مالومېدې.
هغې ته مې په وارخطايي وويل:
دا څه دي ؟
ـ سيدمحرم د لږ شيبه وروسته بيولو ته راځي ؟
ـ د څه لپاره، ولې مې بيايي، هغه په ما څه کوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه هم نه پوهېږم، ددې خلکو په هر کار کې له وحشته بل وي څه ؟
- خورې خير دی، که ته پوهېږې ماته ووايه ؟ چې دوی ما چېرې بيايي او په ما څه کوي، چېرې خو مې په چا نه خرڅوي، يا خو مې کوم، د نڅا او خرابکاريو ځای ته نه بيايي، که داسې وي مالومات دې له ما مه سپموه، چې زه هم خپل تياری ونيسم او خپله پرېکړه وکړم.
- ته به له ځان سره څه پرېکړه وکړې؟ او اوس زما او ستا له وسه څه پوره دي؟
- که دوی نه شو وژلی، ځان خو وژلی شو، زه نه غواړم چې داسې ځای ته مې بوزي چې هلته زما عزت وپلورل شي.
- خورې تر تا په ما عزت ډېر گران ؤ، خو يوه مېرمن څه کولی شي؟ هغه هم په داسې حالاتو کې چې د وحشي ځناورو سره يرغمل وي، چې نه خدای ج پېژني او نه رسول او نه د انسانيت په نوم څه پېژني؟
- زه افغانه يم، سورياېي نه يم، دا خبره مې ځان ته توهين ونه گڼې او نه مې له دې خبرې ستا توهين دی، افغانان خپل وس کوي، که نه شوه بيا تسلميږي.
تاسې وگورئ، موږ په تش لاس له انگريزانو سره وجنگېدو خو تسليم نه شو، له روسانو سره وجنگېدو، خو تسليم نه شو، اوس هم د نړۍ له زبر ځواکانو سره په جنگ يو خو تسلمېږو نه، موږ مقابل جانب ته نه گورو چې څومره زور لري، موږ دې ته گورو چې هغه زموږ څومره مهم ارزښتونه له پښو لاندې کوي.
- خورې، له دې خلکو سره د کوم زور هڅه ونه کړې، زما وجود هم د هغه بندي په څېر چې تا يې ويډيو کوله سوری، سوری دی، داسې به دې کړي چې له ژونده به دې وغورځوي.

- زه نور ژوند هسې هم نه غواړم، ژوند خو په ارزښتونو کېږي ارزښتونه چې پکې له منځه لاړ شي، بيا هغه کله ژوند وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوريايي فاطمې ته زنګ راغی، مالومېده چې د هغې ناولي غږ دی، هغه ورسره په خبرو بوخته شوه، کله به يې ځمکې او کله ماته کتل خو ماته په کتو کې به يې رنګ والوت.

پوه شوم چې کوم قوي پلان درته برابر شوی دی، هغې ټيليفون پرې کړ جامې يې راته ونيولې ويې ويل، حمام ته لاړه شه جامې دې بدلې کړه، ورته مې کړه زه جامې نه بدلوم، همدا مې ښې دي، هغې په معصومانه او عذرانه څهره، په زاريو راته پيل وکړ، ويې ويل:

خير دی دا کار زما لپاره وکړه، زما وجود نور د هغوی د پيچکشونو د وهلو تاب نه لري دا خلک په سزا ورکولو کې ځنډ نه کوي، ماته يې ويل چې زما له راتلو سره بايد ته چمتو يې کنه بيا ما نه پرېږدي!

سره ددې چې خپله هم مظلومه وم خو هغې بيچاره ته مې هم زړه بد شو، ورته مې کړه دا کار ستا لپاره کوم، خو دا راته ووايه چې دوی په ما کوي څه ؟

ـ نه پوهېږم، په ولله نه پوهېږم، کېدای شي کوم ځای ته عادي تګ وي او دومره د اندېښنې وړ خبره نه وي.

ـ ما مه ډاړه کوه، شايد د هغه ځای مطابق زه هم څه پلان جوړ کړم، که پوهېږې ستا ويل به ماته له ګټې خالي نه وي.

ـ قسم کوم، نه پوهېږم، خو ژر کوه د دوی راتګ ته دېرش دقيقې پاتې دي، د هغوی له راتګ مخکې بايد ته چمتو وې ؟

ـ د فاطمې لپاره مې جامې ترې واخيستې حمام ته لاړم، په حمام کې مې يوه او بل لورې ته وکتل په تاکي کې د بږېرې خريلو پاکې ګانې پرتې وې، ځان سره مې وويل ور راپسې قلفوم، همدلته د خپل ځان د اورمېږ شاه رګ پرې کوم چې هغه رارسېږي، نو زه به تش کالبوت يم، وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فاطمې خبره را په یاد شوه چې کېدای شي عادي تګ وي خوشې به دې ځان قاتله شي، شاید د کوم تشویش وړ خبره نه وي، نو ومې ویل چې که ځان وژنه وکړم شاید مرګ مې خراب شي، پاکي مې ځان سره واخیسته په جیب کې مې کېښوده، لومړی مې وویل چې همداسې جامې اغوندم، وروسته راسره فکر پیدا شو چې که ځان وژنې ته دې اړتیا شوه، نو بیا به بې غسله له نړۍ لاړه شې، پرېږده یې شاید دغه د وروستی غسل وي، حمام وکړه خدای ج ته به پاکه ورشې.

حمام مې وکړ سپینې جامې مې تن ته کړې، سپینې جامې به مې د مکتب په وخت کې هم ډېرې خوښېدې، خو دغو جامو له هغو نه ډېر توپیر لاره، فکر مې کاؤ چې خپل کفن اغوندم، بهر راووتم، فاطمه هماغسې راته منتظره وه، ځکه چې تشویش یې لاره او زما په نه چمتو کېدو شکمنه وه، هغې ښکته او پورته یې راته وکتل، راته یې کړه افغانان یوازې په غیرت او همت کې بې ساري نه دي، ښکلا یې هم بې ساری ده، د زړه په زور مې ورته وخندل، بیا مې د هو په دود سر ورته وخوځاؤ ورته مې کړه، خو قیمت مو ډېر کم دی، د خپلو مشرانو له لاسه، هر څه مو ډېر بې ارزښته دي.

ماښام ؤ لمونځ مې وکړ، د ځان او عزت دعاوې مې وکړې، له ډېر پاک زړه او پاک نیته مې له خپل خدایه د ژغورلو مرسته وغوښته، خو پوه نشوم چې ولې مې منګولې تشې پاتې شوې وې.

دروازه راوټکېده فاطمې خلاصه کړه، سېدمحرم ولاړ ؤ، زما په لېدو هجاني شو، غوښتل یې غبږ را وکړي او د تلو راته ووایي، خو زما کتو، جذب کړ، داخل د اطاق ته رانه وت، ښه یې له نظره ښکته پورته تېره کړم، خوله یې مسکا ته ویړه شوه، د غېږو، غټو برېتونو څوکې یې د زنې لور ته اوږدې شوې بیا یې فاطمې ته وکتل په ترکي ژبه یې څه ورته وویل، هغې هم سر ورته وښوراؤ، په خبرو یې پوه نشوم خو احساس مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه چې زما تعرف ورته کوي، بيا يې د تلو، وويل،زموږ په وطن کې متل ؤ چې مرده به دست زينده!

ياني مړي د ژونديو په لاس کې وي خو زه بدبخته ژوندی لکه مړی،د ژونديو په لاس او واک کې وم، د هغو په اشارو تلم.

روان شو، له کوټې ووتو، تورو ښيښو واله قيمتي موټر ته وختو څلور ساعت مزل مو وکړ او بلاخره يوه ښار ته ورسېدو، رڼاګانو يې سړکونه او کوڅې روښآنه کړي ؤ، اسمان څکو، بيلډينګونو، شنو ونو او چمنونو يې د هر ليدونکي نظر ځان ته جذب کاؤ په ريښتيا چې ترکيه ښکلی ځای دی او ډېر کار ورته شوی دی، ښار کې مو هم نيم ساعت مزل وکړ، ښار لوړو منارو رنګينو پارکونو او ښکلو خلکو نه ډک ؤ، هر چا له ژونده خوند اخيسته، د خوبښ اوسېدو هڅه يې کوله، خو يوې بې وسه پيغلې پکې د خپل سرنوېشت فکر کاؤ،لکه د اختر قرباني لاس او پښې يې تړلي ؤ، د ښار له رنګينيو يې خوند نشو اخيستی، فکر يې په دې کې مشغول ؤ چې اوس به څه ورسره کيږي، د کوم قرباني ګډ په څېر به چلند ور سره کيږي او د کوم نيول شوي پلان ښکار به جوړيږي.

موټر يوه هوټل ته ودرېده موټروان ښکته شوه، لږ وروسته يې له ځان سره چرګان، د خوراک اړونده توکي او دوه بوتله الکول په لاس کې نيولي ؤ، پوه شوم چې سړي زما عزت ته لومه اېښې ده، پلان يوازې او يوازې همدې ته نيول شوی دی، چې عزت مې لوټ کړي او د شرابو په نشه کې مې د عزت له لوټولو خوند واخلي، د نورو موضوعاتو له سوچونو مې فکر راټول کړ، تر دې د مخه دا فکر هم راسره ؤ، چې کېدای شي په چا مې وپلوري، يا مې د کوم محفل د مشغولتيا لانځکه کړي، خو هغه تشويشونه مې ختم شول د پلان شنډولو په فکر کې شوم، په همدې فکرونو کې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلاخره یوې کوڅې ته ننه وتو او د کوڅې د ښي لاس دریېم کور مخې ته موټر ودرېده، محرم سره یو موټروان، یو هغه باډي کارډ چې ما ترې ژمنه اخیستې وه او یوه زه په موټر کې ناست ؤ، باډي کارډ ته یې کیلي ونیوله ورته یې کړه:

دروازه خلاصه کړه، هغه دروازه خلاصه کړه، موټر دننه شو، پراخه حویلي او یوه لوړپوړیزه ودانۍ لرونکی کور وو، چوپه چوپتیا پکې خپره وه مالومه شوه چې دلته څوک نشته موږ څلور نفره یې مېلمانه یو، له موټره ښکته شوو، محرم موټروان ته په فارسي وویل ته هم واپس خپل ځای ته لاړ شه، موږ دلته یوه اونۍ پاتې کېږو، یوازې همدا یو باډي گارډ راته بسنه کوي.

د دروازې خواکې یو کانتینر ؤ گارد ته یې په فارسي وویل ته خپل ځای کې میشت شه موږ پنځم منزل کې یو زموږ له اجازې پرته پورته مه راځیجه، څه مو چې په کار وي موږ خبر درکوو، په فارسي ژبه یې دوی ته د غگېدا پیغام دا ؤ، چې ما هم مطمینه کړي، چې هلته نور څوک نه راځي .

هغه په سینه د تابع داري لاسونه کېښول، موږ دواړه پاس وختو .

ځان سره مې وویل اوس نه خپه کېږم، که څه رامنځته کېدل نو د یوه نفر مقابله خو چې ونه کړم بیا خو افغانۍ نه یم.

پنځم منزل کې یوې جوړې شوې حال ته ننه وتو، محرم تشناب ته لاړ ماته یې په مېز د خوراکي توکو او دسترخوان د غوړولو وویل:

په مېز مې خوراکي توکي خوراک ته چمتو کړل، خو فکر مې د خپل ځان د ژغورلو په اړه مشغول ؤ، د هغه له مخه مې دوه درې گولۍ وکړې، په سختۍ له ستوني تېرې شوې، نوره وگرځېدم، هغه ښه ډېره ډوډۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخوړه بیا یې ګیلاسونه ډک کړل دواړه یې وڅکل درېیم یې ډک کړ ماته یې ونیو، ورته مې کړه زه ور سره عادت نه یم .

د سړي ټنډه تروه شوه ویې ویل که له دې سره عادت نه یې راشه زما خواکې کینه، دلته خو ځان عادت کړه، خو پام دې وي چې له دې انکار ونه کړې، کنه درته سخته به شي، ورته مې کړه ما ولې خواکې کینوې؟ په ما څه کوې؟ تر اوسه خو زما په وجود پردی مېړه تون هم ندی ګرځېدلی.ته ولې زما پاک وجود مرداروې هه؟!

راته یې کړه، څه د امام جعفر لمسی دې له ځانه جوړه کړې ځان راته پاکه، پاکه معرفي کوې، راشه زما څنګ کې کینه!

ما ورته د نه په دود سر وخوځاؤ، زما له دې کار سره د هغه مخ تک سور شو، هغه له ځایه پورته شو، زما هغه څوکۍ یې په لغته ووهله چې زه پرې ناسته وم، زه لرې ولویدم جیب ته مې لاس کړ، د برېږې خریلو پاکي مې راوباسله په دوو، ګوتو کې مې ونیوله غوښتل مې د خپلې غاړې رګ مې په پرې کړم او د ده له زیان او بد نیته ځان خلاص کړم خو چې ستوني ته مې رسوله زما لاس یې ونیو، لاس یې راباندې تاو کړ ډېر زور مې ور سره ووهلو خو د هغه په غټو وحشي متو باندې مې زور ونه رسېده، پاکي یې رانه واخیسته یوه کونج ته یې وغورځوله، دویم لاس یې هم راباندې تاو کړ، د خلاصون هر څومره هڅه مې چې وکړه په ونه توانېدم، شاته یې په یوه زولنې ته ورته پټه زما لاسونه وتړل، څومره به مې چې لاسو ته زور ورکاؤ هغومره به مې په لاس حلقه نوره هم راتنګېده .

ښه ساعت مې مقابله ور سره وکړه ،خو ستړې یې کړم له لاسو او پښو مې دمه وخته، کله چې ښه ډاډه شو چې زه نور هیڅ هم نه شم کولای نو وروسته یې زما د وجود په لوڅولو پیل وکړ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته مې کړه له خدایه وډار شه، زه ستا د لور په ځای یم، له ما سره داسې مه کوه، ومې وژنه خون هم دربښم، دا د شیطان هڅونه ده، له ما سره داسې مه کوه، هغه زما خبره نه اورېده، هغه لکه درینده ځناور چې غوښې لرونکی ژوی د ښکار لپاره پیدا کړي، د هغه چغې ،بغارې او لوڅې پوڅې، نه اوري او نه یې ګوري، یوازې غواړي خپله خیټه مړه کړي.

ورته مې کړه زما یوه اخري خبره واوره!

-ووایه څه وایې ؟

ته خو د عثمان اطغرل، لمسی یې چا چې د عثماني خلافت بنسټ کېښود ،له نیمې زیاتې نړۍ ته یې اسلامي نظام ورساؤ، د سلطان محمد فاتح اولاد یې چا چې مېرمنو ته نړۍ په درناوي قایله کړه ،هغوی به نورو ممالکو ته تلل او کوم ځای کې به چې د مسلمانانو د تورسرو عزت خوندي نه ؤ هغه به یې ژغورلې د هغوی پت به یې پر ځای کاؤ.

عثماني خلافت کې به چا د مېرمنو عزت لوټول خو لرې خبره وه د پردیو مېرمنو پوندو ته هم چا نه شوای کتلی، ته هم د هغوی اولاد یې د هغوی له خټې یې ته ولې د هغوی د اصولو خلاف څه ترسره کوې؟

راته یې کړه:

کوچنۍ، په دې وړه خوله دې ډېرې غټې خبرې کوې،کمال اتاترک د نظریه دې ژوندی وي عثماني خلافت یې په یو خیال بدل کړ،موږ یې ترې خلاص کړو،اوس ترکیه د کمال اتاترک له مراثه خوند اخلي،بل دا چې زه ترکی نه یم، زه په اصل کې د ایران یم، دلته له پخوا مېشت یم او که ته په ترکانو نازېږې، هغه هم اوس هغه پخوانۍ ترکان نه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې،زیاتره یې د کمال اتاترک پیروان دي عیاش دي، له ژونده خوند اخلي، دې ته نه ګوري چې د خوند سرچینه روا ده او یاه هم حرمه ده .

ورته مې کړه خو د ایران اخوندي رژیم هم د مېرمنو عفت ته ځان مسول او وفادار ګڼي؟

هغه راته کړه که د ایران اخوندي رژیم مې خوښېدی نو هلته به میشت وم دلته د خوند په نړي کې مې څه کول.

سړي زما د خبرو لپار د اورېدو غوږونه نه لرل، خپل عمل یې کاؤ او بیا یې هم ما مقابله کوله هغه په ډېرې سختي له ما زور تېر کړ، ځان یې راته نیږدې کړ، له هغه وروسته زه بې هوښه شوم، ځکه چې زما سن ډېر کم ؤ لا مې څوارلس کلني ته هم وخت پاتې ؤ.

سړي خپلې غوښتنې پوره کړې، زما د هیلو په مری یې چاړه کېښوده، زه یې په ژوندونې ووژلم، ژوندی یې په خاورو ننه باسلم، هر څه هیلې او امېدونه یې را تبا کړل، یو وخت په هوش راغلم، کالي مې یوه او بل طرف ته پراته ؤ، ځان ته مې پام شو له ځانه هم وشرمېدم، لږ وروسته مې ذهن کار وکړ، د ژوند بازار مې ړنګ ړوچ ؤ، تمه مې وه چې لویه ډاکټره به شم په عزت به واده وکړم، د ګوتو په شمار د حساب سړی او نامې خاوند به ولرم، په دود کې کم ساری واده مراسم به وکړم، خو هر څه په یوه لحظه کې تبا شول، هر څه د شګو کور جوړولو غوندې و، د ځناورو په جامه کې سړی په خپل کټ کې اوږد غځېدلی ؤ د الکولو خالي بوتل یې په خواکې ایښې ؤ، له ما نه د پورته کېدا په وخت کې یې نور هم څکلې ؤ، غږ مې پرې وکړ ورته مې کړه، زما یوه دنیا هیلې دې برباد کړې، د کومې ګناه له کبله دې زه دې داسې سزا ورکړ وبللم؟

د هغه ځواب نه ؤ د ستوني خرا یې تر لرې اورېدل کېده، چغې مې پرې ووهلې، بیا هم د هغه عکس العمل نه ؤ، پوه شوم چې هغه د شرابو په نشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې بې هوښه شوی دی، د چاپېریال سره یې اړیکې پرې شوې دي، را پورته شوم، کونج ته لاړم د ژوند د خاتمې لپاره مې هغه پاکي پیدا کړه چې وحشي رانه سړلې وه، لږ شیبه ورته ودرېدم، پورته مې خدای ته خوله ونیوله ومې ویل ربه څه به دې کم شوي وای چې ماته دې په دې چړې زما د مرۍ پرې کولو توقیف راکړی وایی، زه اوس له دې ژوند سره څه وکړم، د پاکي (چړې) خواکې څملاستم، لاسونه مې شاته تړلي ؤ، پاکي ته مې لاسونه ور نېږدې کړل هغه مې راواخیسته، په ګوتو کې مې ونیوله، دې لاس پټه مې پرې، پرې کړه، جامې مې واغوستې.

پاکي نوره زما لویه وسیله شوه زما د انتقام صلاح ترې جوړه شوه په ګوتو کې مې کلکه ونیوله د وحشي انسان د مرۍ مخامخ ودرېدم، د هغه په شاه رګ مې راکش کړه، په لومړي کش سره مې د هغه شا رګ پرې کړ، په ما کې د انتقام جذبه دومره زیاته وه چې خپلې ګوتې مې هم ور سره پرې شوې، د هغه د وینو فواره مې په خپلو سترګو ولیده، چې د اطاق د چت څمکه یې لمدوله، د راجګېدو هڅه یې وکړه خو بېرته ژر په خپل بستر کې ولویده، دماغ ته یې نوره وینه نه پاس کېده، ینه مې نه یخېده، د زړه بړاس مې نه کمېده، د ځان د مظلومیت په څنګ کې د هغه افغان خوارې سترګې هم را په یاد شوې چې دده کسانو سزا ورکوله او هغه له ما په خوارو سترګو مرسته غوښته او ما هیڅ هم نشو ورسره کولی،د سزا له کبله د ده کسانو په کیبل تغمه، تمغه کړ او هغه چغې وهلې، د هغه بدن د وهلو له لاسه سور په وینو لړلی ؤ.

یوه او بل لوري ته مې وکتل تر څو یو څه تېره راپیدا کړم او دده له وجوده یې انتقام واخلم ، د خوراک د مېز په سر د مېوې دوه چاقو ګان پراته ؤ، راوا مې خیستل، په دواړو لاسونو کې مې د هغه وجود ته ونیول او د هغه په غوښو کې به مې راکش کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انسان په جامه کې د ځناور سترګو ته مې د چاقو څوکه ورلاندې کړه بوټې مې ترې، راوويستې، سترګې مې ترې راوباسلې ورته مې کړه زما پاک وجود ته دې څرنګه په دې ناولو سترګو کتلي دي، هغه بې هوښه ؤ خو درد يې حس کولی شو، د وينې فواره يې راکمه شوه، د ده دمه هم وخته، لاسونه مې په وينو سره ؤ، تشناب ته لاړم، ائينه کې مې وکتل مخ ته مې هم د وينو څاڅکي رالوتي ؤ، مخ او لاس مې په صابون او ګرمو اوبو پرې مېنځل.

جيبونه مې تلاشي کړل، څلور لوټه پکې ؤ هغه مې هم ترې واخيستل .

زړه مې يو څه ارام شو، ځان سره مې وويل: که اوس مړه هم شم هيڅ پروا يې نه لرم، که زما له ژوند سره يې لوبې وکړې، له ده نه مې هم ژوند واخيست، ډېر مظلومان مې ورنه بيغمه کړل.

د ده له مردار جسده مې کرکه کېده، بلې کوټې ته لاړم په يوه کونج کې کېناستم، نور په دې سوچ کې شوم چې څرنګه ځان وباسم، نيمه شپه ده، او ښار هم له ګڼې ګوڼې خالي شوی دی، فکر مې وکړ، باډي ګارډ خو يې هسې هم نه راخيجي، تر سهاره دلته پاتې کېږم، که اوس ووځم ښار خالي ده په اساني پيدا کېږم.

تر سهاره په بله خونه کې پاتې شوم، يو خنډ راته پاتې ؤ، هغه په دروازه کې د هغه باډي ګارډ ؤ، ځکه د دروازې خواکې يې بل وحشي سپی هم نوکر درولي ؤ، ټوله شپه مې فکر وکړ، سهار چې رڼا خپره شوه، يو سوچ فکر ته راغی، لږ برياڵی راته ښکاره شو، راښکته شوم، د باډي ګارډ د دروازې مخې ته ودرېدم هغه هم راويښ شوی ؤ، برقي بخاری ته يې لاسونه تودول.

ورته مې کړه رييس دې معدې د درد ګولی غواړي، ويلې ته يې ترې راواخله، هغه ته اجازه نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب يې راکړ، خو درملتون لرې ده، اړ يم ټکسي کې لاړ شم

يو لوټ مې ورته ونيو ورته مې کړه ټيکسي کې لاړ شه، ګولی اړينې دي، هغه پيسې رانه واخستې.

او نور په ګوليو پسې لاړ، د دروازې له کنجه مې څاره چې ټيکسي کې سپور شو نوره زه هم راووتم.

ټيکسی ته مې لاس ورکړ، راته ودرېده، زه هم په بېړه وروختم، ټيکسي روانه شوه پوښتنه يې رانه وکړه، خو زه نه پوهېدم چې څه راته وايي، يوازې مې له خبرو الهام واخيسته چې کېدای شي راته واي چېرې ځې؟

زه هم نه پوهېدم چې څه ورته ووايم، د کوم ځای ورته ووايم، ځکه نه وم بلده او په دې هم ډارېدم چې که چوپ ورته پاتې شم شک به راباندې وکړي، پوليسو ته به مې په لاس ورکړي، ناڅاپه مې ذهن ته يوه کليمه راغله، ايران بارډر مې له خولې ورته ووت، سړی پرې پوه شو، د هو په دود يې سر وخوځاؤ .

هغه هم پوه شو چې بهرنی ده، خو دې ته هم انديښمن شو چې خدای زده پيسې به ورسره وي کنه، غوښتل يې ځان ډاډه کړي، راته يې کړه موني، موني (پيسې)، پيسې مې په لاس کې تيارې نېولې وې يو لوټ مې ورکړ نه پوهېدم چې دا لږ دي او که ډېرې سړي چې وليده ورته خوښ شو، خو بيا يې هم د نارضايتی سر وخوځاؤ، په حرکاتو يې، پوه کړم چې بسنه نه کوي بل لوټ مې هم ورکړ، لاس يې موټی کړ غټه ګوته يې پورته وه د اوکې نښه يې په لاس کې راته جوړه کړه، ما هم شکر ووېست چې ژر له ښاره ووځم، سړي ټيکسي ته پونده ورکړه، نوی موټر ؤ، ښه مزل يې کاؤ ترکيه په ريښتيا د سړکونو جوړولو په مهارت پوهېږي په عالي کيفيت د موټر ټايرونو په چابکو اوښتو سره د سړک تور مخ ښکلاؤ، ډېر تېز رفتاره موټر يې هم شاته پرېښودل، د سړک غاړې ښکلې ونې او تر شا يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شنو دښتو ځانګړې منظره لرله، خو مامې د مور او پلار په تصمیم د قیمتي ژوند په قیمار وهلو وېر کاؤ، په سترګو کې مې اوښکې نه تم کېدې، د یوه نامالوم برخلیک په لور راته د نوي ژوند کولو سفر خورا تریخ ؤ، فکر مې کار نه کاؤ، چې څه وکړم، چېرې لاړه شم، چېرې پاتې شم هیڅ داسې کومه تمه او هیله مې ذهن ته نه راتله، کله، کله به مې د بلال ښکلې سترګې، د فکر سترګو ته راته مخې ته شوې چې د ډوبېدو په مهال ما ورته کتل او هغه رانه فنا کېده، بیا به د هغه په اړه د هغې سوریایي فاطمې خبره ذهن ته راغله چې تاته نېږدې یوې بلې کېښتۍ یو ځوان ژغورلی دی، دغه یادښت به لږ خوښي راوښله چې ګوندې بلال ژغورل شوی وي، شکر به مې وویست ځان سره به مې وویل چې څه که هغه ژغورل شوی وي زه به مې هم د وجدان له عذابه خلاصه شم ځکه ځورېدم چې بلال زما د ژغورلو له امله خپل ژوند له لاسه ورکړ، کله به لکه لېونۍ د هغه د یوځای اوسېدو ارمان راغی، چې کاشکې اوس راسره وایی ځومره به پرې ډاډه وم، بس په همدې سوچونو کې موټروان په ښېښه کې راته متوجې شوی ؤ، چې زما پر مخ سل ځایه اوښکې راځي هغه شاته راوکتل په رېښتیا زما وېر او ژړا خوابدی کړی ؤ، خدای خبر ما به څومره ژړلي وي، زه په ځان نه یم پوه شوې او خدای خبر هغه به څومره غږونه په ما کړي وي خو ما ندي اورېدلي، هغه په وروستي ځل زما مخې ته سېټ وډباؤ زما پاملرنه یې ځان ته راواړول، د لاس په اشاره یې پوه کړم چې رانه پوښتي، څه شوي جلۍ؟

څهرې ته مې وکتل هغه هم بیخي زما ژړا خواشینی کړی ؤ، پوه شوم چې غواړي خواخوږي راسره وکړي، خو هغه ته مې د خپل ټپ ښودلو هیڅ ګټه نه کوله یوازې مې په اشاره دومره پوه کړ، چې مخې ته ګوري او مزل کوي، ترکان سخت بانزاکته خلک دي، پوه شو چې زه د خپل غم د ویلو سره دلچسپي نه لرم، نو بیا یې تر اخېره کومه بله پوښتنه ونه کړه او نه یې شاته راوکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له نيږدې شپږ ساعته مزل وروسته د ايران پولې راښکاره شوې سړي د عقب نما له ښيښې نه راته د گوتې په اشاره وويل.: ايران بارډر، ما هم د هو په دود د خوښۍ سر ورته وخوځاؤ، زما حالت هم يو څه، د وخت په تېرېدو ښه شوی ؤ، اوښکې مې بندې وې او ماحول سره مې اړيکه بېرته ټينگه شوې وه، چپه خواکې مې د سړک غاړې ته يو کور تر سترگو شو د کور مخکې پنډه رمه ولاړه وه پوه شوم چې دغه خلک کوچيان دي ډېرېور ته مې وويل:

سټاپ (موټر ودورئ) هغه د لاس په اشاره د ولې پوښتنه رانه وکړه بيا يې د سرحد لور ته گوته ونيوله چې هلته دې رسوم هوټل، هوټل، يانې د شپې تېرولو ځای هلته دی، هلته شپه وکړه!

خو زه په هوټلو کې ډارېدم، ځان سره مې ويل دلته دغه کوچياني کور ته ورځم شپه دلته تېروم، سهار له مرزه تېرېږم، هغه ټيکسي ودروله، له ټيکسي ښکته شوم، کور هم د سړک سره نېږدې ؤ، زړه نازړه ور روانه شوم، سخته وه راته په نېږدې څوارلس کلني کې، له داسې پېښو سره د مخامخ کېدو او زغملو تاب هغه هم په پردي هېواد کې په داسې حال چې هېڅوک هم درسره نه وي، د سختي حد يې يوازې هغوی ته مالومېږي چې پرې تېرېږي، الفاظ ورته نه جوړېږي.

يو سړی د رمې په سر کې ناست ؤ کچخول رقمه خولی يې په سر وه په سر کې يې برلوکی هم ښورېده راښورېده درېشی ته ورته جامې يې اغوستې وې خو پتلون يې ډېر پراخه ؤ.

زړه نا زړه ور روانه شوم، له ځان سره مې دا هم وويل که شپه رانه کړي بيا به څه کوم دا وېره هم راسره وه چې که پوه شي زه څوک نه لرم او د پوښتنې مې هم څوک نشته کوم زيان راته ونه رسوي، په همدې کشمکش کې مې د هغه په لوري قدمونه اخيستل، له خدايه ج مې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرستې دعا وکړه، بلاخره ور ورسېدم، زما خوشبختي ته وګوره چې د ایران سرحد ته نېږدې خلک څه ناڅه په فارسي ژبه پوهېدل سړي ته چې ورنېږدې شوم، د ترکې کرد قوم نه راته مالوم شو ځکه ما په ترکی سریالونو کې کردان لیدلي ؤ، همداسې ارت پتلونونه به یې په تن ؤ.

سلام مې ورواچاؤ، سلام یې ځواب کړ په ترکې یې څه راته وویل خو زه پرې پوه نشوم، په فارسي ژبه مې ورته کړه کاکا دا کور ستاسې دی، لکه د افغانستان د خلکو ځواب یې راکړ راته یې کړه، هو اول د خدای ج دی بیا زموږ دی.

بیا مې ورته کړه کاکا د شپې ځای نه لرم، شپه به راکړې ؟

هغه دوه قدمه رانېږدې شو، راته یې کړه لورې مسافره یې ؟

- هو

- لورې، ته زموږ مېلمنه یې، مېلمه د خدای ج دوست وي، زه دې خدای ج دوست ته کله ویلی شم چې شپه نه درکوم، زه به دې د میلمنې لور په څېر وساتم، په ډار او بیم کې وم، نه پوهېدم چې سړی څومره حقیقت راته وایي، سپین ږېری رانېږدې شو.

له لاسه یې ونیولم لاسونه یې هم لړزېدل، څو قدمه مخکې چې لاړه ویې ویل، فکر کوم په ذهن کې دې کومه وېره شتون لري، هغه له ذهنه وباسه، ما ورته وویل ته څه پوه شوې ؟

هغه په ږېرې لاس تېر کړ راته یې کړه دا خلي مې باد نه دي سپین کړي، ستا الوتې څهره ټول حال واي، د کاکا خبرو مې زړه لږ راتکیه کړ، د هغه په ریښتینولي مې یوڅه باور راغی، سترګو او زړه یې یو رنګه خبرې کولې ددغه حس په پېژندګولي کې مېرمنې بدې نه دي، مېرمنې ډېری نارینه له سترګو هم پېژني!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ته یې ننه وتو، په یوه پاک ستره اطاق کې کیناستو یوه مېرمن درې لورانې، یو یې څوارلس کلن زوی زما هرکلی وکړ، لورانې یې ټولې پیغلې وې.

هرې یوې به په ستړې مشې کې لکه د افغانانو غېږ راکوله او په مخ به یې ښکلوم، لورانو یې هم فارسي زده وه، یوازې د دوی مور وه چې په فارسي یې ژبه نه گرځېدله.

سپین ږیري یو سېرلی راونیو پښې یې پرې وتړلي، ژر، ژر یې چاړه پرې تېره کړه، سېرلي لغتې ووهلې، ماته یې د وحشي محرم لغتې را په یاد کړې، که مې هغه لغتې نه واي وژلې نو بیا به سخته خفه وم، بس کله، کله به چې د خپل ژوند د تبا کېدو فکر مخې ته راغی نو د هغه په مرگ به مې ځانته یو څه تسلي ورکړه.

د سېرلي په حلالېدو ډاډه شوم چې دا خلک ډېر مېلمه پال خلک دي، له دوی مې هیڅ ډار ونه شوه، لکه د کور غوندې راته دغه کورنۍ و اسیده..

دمه مې جوړه کړه، د ډوډۍ له خوړلو مخکې د کور مشرې پیغلې لاس راباندې واړاؤ راته یې کړه راځه د بام سر ته خیجو لږ به دې ساعت تېر شي، د حویلی انگړ ته راووتو، حویلی پراخه وه د مېو ونو ځانگړې ښکلا ورکړې وه، بام ته وختو سترگه او غر بیخي سره نېږدې شوي ؤ، بام فنایي درلوده، خوا و شا شنې دښتې وې یو نیم کور به په لرې فاصله کې مالومېده، جلۍ راته د سیمې د معرفت په اړه خوله پرانیستې وه ناڅاپه یې راته وویل یوه پوښتنه درنه وکړم.

ـ هو په سترگو ولې نه ؟

ـ غمجنه راته مالومېږې، که ستونزه نه وي لامل یې راته ویلی شې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نو ته څه پوه شوې؟

ـ شونډې دې وتلې دي، د وینو کپرک یې نیولي دي، شونډو ته مې لاس کړ په ریښتیا، وچې کلکې وې، لاس مې راښکته کړ، ګوتو ته مې وکتل یوه نیم ځای د وینو سره لیکه پرې پرته وه، پوه شوم له ډېر سخت حالته تېره شوې یم، ځان ته مخاطب شوم .

قاچاقبرې وجود ته دې ووایه چې د ستونزو په وړاندې زغم وکړې کنه پرته له ویلو به مې مخ او شونډې خلکو ته راز ووایي، د کابل وخت مې را په یاد شو؛ یو ځل مې شونډه وتلې وه، دوه اونۍ مې مور او پلار ګرد ګډول، چې زما درملنه وکړي او ډاکتر ته مې بوځي!

پیغلې وښورولم، راته یې کړه زه تاته غګېږم او ته بل ځای مصروفه یې!

د هغې په دې خبره مې ځان خجالت وباله، هڅه مې وکړه چې ځان قوي وښیم، سر مې ورته وخوځاؤ ورته مې کړه هو شونډې مې وتلې دي، خو د ډېرې اندېښنې خبره نده!

ـ ریښتیا؟

ـ هو

هغې وخندل ویې ویل ځګرخوني نه پټېږي، ځکه ستا د ځګرخوني دویم دلیل هم راسره شته!

ـ کوم یو؟

دوه ساعته کېږي چې زموږ مېلمنه یې، یو ځل دې هم خندا ته شونډې بېرته نه شوې، د هغې خبرې پرې نه شوې ویې ویل بل دلیل مې هم ستا په وجود کې درک کړی ؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ کوم ؟

ته دلته یې او ذهن دې بل چېرې دی.!

ـ ما ورته کړه! نه خفه نه یم همداسې جوړه شوې یم، خندا مې کمه په ځهره کې وې.

خو شونډو وتلو ته زه هم نه پوهېږم چې ولې داسې شوې دي، هغه پوه شوه چې زه د شخصي ژوند په اړه څه ویل نه غواړم، نوره چوپ شوه خبره یې بدله کړه، په دې اړه یې نور ټینګار ونه کړ.

ماخوستن شو پر مېز ښکلې ډوډۍ تیاره شوې وه دوه نورو خوېندو یې د مېز په چمتو کولو کې ښه خواري کړې وه، کله، کله به ما هم په کابل کې همداسې مېز تیاراؤ، هغه یې رایاد کړ.

د مېز ګر چاپېره کیناستو د ډوډۍ په خوړلو مو پیل وکړ، د اطاق په کونج کې پر یوه بل کوچني مېز تلوېزیون چالان ؤ، سپین ږېري یې زوی ته وویل چې د ډوډۍ په وخت کې تلوېزیون بند کړی هغه لا پورته شوی نه ؤ، چې ناڅاپه د تلوېزیون په ښیښه بیړنۍ خبر راغی د هماغه کس جسد یې پر ښیښه وښود چې ما وژلی ؤ، دوی هم په حیراني سره د خبر په اورېدو یوه او بل ته وکتل خپل منځ کې یې هر یوه لنډه تفسیره کړه، خو زه یې د خبرو په مانا نه پوهېدم، وډاره شوم چې هسې نه، دوی ورسره کوم تړاؤ ونه لري، خو بیا هم منتظره پاتې شوم، د کور له مشرې پیغلې مې وپوښتل دا څه و؟

ځواب یې راکړ، یو لوی قاچاقبر په خپل کور کې مړ موندل شوی درې میاشتې کېږي حکومت یې په لټه کې ؤ، چې ویې نیسي، خو قاچاقبر په لاس نه ورته، هغې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د کومې اختطاف کړل شوې انجلۍ لخوا وژل شوی دی، په لاس کې مې د خوړولو قاشوقه وه بې واکه مې له لاسه خطا شوه، د مستو په کاب کې ولوېده، له مستو څو څاڅکي دسترخوان ته والوتل، ځان سره مې وویل که هغه کوټه کې امنیتي کمرې وي، نو زما انځور به یې هم اخیستی وي او که اوس یې په پرده وښیي نو زما د نېولو چانس په اساني د کور والاؤ ته ورځي، د تلوېزیون د ښیښې سره مې سترګې وګنډلې ځان سره مې وویل که زما انځور د تلوېزیون په ښیښه خپور کړي نو د تښتېدو هڅه کوم، خو زما د تمې خلاف راپور ختم شو او زما کوم انځور یې خپور نه کړ، دوی ته زما د کاشوغې لویدا د مسکا پلمه شوه ټولو وخندل، خو د سپین ږیري پلار یې تنده ورته تروه شوه د دوی هم وېرې خولې بیرته راټولې شوې، یوې پیغلې راته کړه:

ته خو داسې وارخطا شوې لکه دغه کس چې تاسې وژلی وي او یا مو هم د کورنۍ غړی وي، ما ورته کړه نه خدای ج دې زموږ په کور کې داسې بد بوټی نه راپیدا کوي.

موږ ډوډۍ ختمه کړه چې له مېزه پورته کېدو د موټر اواز شو، زموږ خواته یې اواز رانېږدې کېده، لږ شیبه وروسته، دروازه په زوره راوټکېده، د بابا زوی ور ووت، د سترګو په رپ کې د پولیسو په جامه کې څلور تنه راننه وتل .

ټول ځوانان ؤ ځانته په نوي نوم مخاطب شوم ومې ویل، قاچاقبرې لکه چې په لومه کې ولوېدې!

لکه چې دغو خلکو دوکه کړې او په راز دې پوه شوي دي، اوس یې پولیسو ته خبر ورکړی، هلک دوی یوې بلې کوټې ته رهبري کړل، خو پولیسو زموږ خواته ډېر راکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما پرته له دې چې نور صبر وکړم سپین ږېري ته مې خوله ورواړوله ورته مې کړه؛

تا خو ویل چې د لور په څېر به دې وساتم او مېلمه پالنه به دې وکړم

ته خپله لور په دې ډول ساتې؟

تا له ما سره ولې داسې وکړه؟

ما خو تاسې ته سیمه راوړې وه، لږ مخکې مو د ماښام لمونځونه هم وکړل ځانونو ته مسلمان هم وایئ، یوه تور سرې په خوږو الفاظو غلطوي بیا یې په لومه کې راګېروئ.

خبرې رانه په زوره شوې، ورته مې کړه ماته نور ژوند او مرګ یو ډول مقام لري، له ژونده مرګ ته لا خوښه یم، ځکه چې د ژوند دا پیټی راباندې بیخي دروند شوی دی نور یې نشم وړلی.

دروازه راخلاصه شوه، څلور واړه پولیس قطار زما مخې ته ودرېدل .

څلور واړو ږېرې خریلې وې یوه پکې غټو ته نېږدې بریتونه پر شونډو پراته ؤ، سپینه نوراني څهره یې درلوده سپین ږېري ته یې په ترکي ژبه څه وویل:

هغه ځواب په فارسي ژبه ورکړ:

زویه موږ هم نه پوهېږو چې زموږ ګناه څه ده او مېلمنه ولې په قار ده؟

بریتور زلمی پوه شو چې زه په ترکي ژبه نه پوهېږم، ماته یې په فارسي خبرې پیل کړې راته یې کړه:

څه خبره ده؟ تاسې ولې داسې نارامه یاست؟

ـ ولې به نارامه نشم، دوی تاسې زما د بندي کولو لپاره راوغوښتی کنه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان ټنډه تروه کړه، بیا یې وویل، نو همداسې ستاسې مېلمستیا ته دوام وکړو، خود به دې بندخونې ته بیایو.

زما نفس په قیدېدو شو، په ژړغوني اواز مې ورته په زاریو پیل وکړ ورته مې کړه؛

خیر دی، ما باندې ترحم وکړی، زه ستړې شوې یم، زه نوره د شکنجو او ځورونو تاب نه لرم.

ـ یو دم ټوله کوټه خنداؤ واخیسته، زما زاری هم ودرېدې یوه، او بل ته مې کتل، سرتېري ځلور واړه له خندا په ملا مات دي ، نه پوهېدم چې زه وارخطا ډېره وم او دوی ماته زما د مرال راکولو په پار خندل او که کومه بله خبره وه !

سپین ږېری چوپ ؤ، له خپل ځایه ولاړ شو، ماته یې وکتل بیا یې وویل، د سرتېرو مخونه به درته په ځاپېرو تک شنه کړم چې تا ته پورته هم وګوري.

مشره پیغله راغله زه یې غېږ کې ونیولم، ویې ویل: دا مې ورونه دي، دلته سرحدي پوسته کې دنده لري، مور مې راوغوښتل چې د سیرلي تازه غوښه وخوري، له ډوډی خوړلو وروسته بېرته ځي، تا پسې نه دي راغلي!

بریتور سرتېری مې مخې ته د مېز په څوکی کیناست، راته یې کړه، درې خوندې مې ولاړې دي ته مې ځلورمه خور یې، موږ د دې کور یو ته هیڅ اندېښنه ونه کړې.

سپین ږېري سړي هم زما د ډاډ لپاره وویل:

موږ له مېلمه نه د پوښتنې کولو حق هم ځان ته نه ورکوو، موږ یوه تاریخي کورنی یو نه پوهېږم تا به د صلاح الدین ایوبي نوم اورېدلی وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنه؟ زموږ د کورنۍ شجره هغه ته رسېږي موږ په ټبر کردان یو او د ستر صلاح الدین ایوبي پورې مو نصب رسېږي.

موږ په مېرمنو د لاس پورته کولو حق ځان ته نه ورکوو او نه پرې لاس پورته کوو،سره ددې چې هغه موږ ته زیان هم واړوي.

که دا کار وکړو، ستر صلاح الدین ایوبي به په گور کې خفه شي، هغه به په نورو هېوادونو یرغل ور وړ، تر څو هلته بې پته مېرمنو ته د عزت اعاده وکړي، نو موږ ولې میلمه ته زیان ورسوو.

او بیا مېلمانه خو زموږ په سر کې سترگې دي.

زه هم په خپله څوکۍ کېناستم لړزېدلی زړه مې یو څه ارام شو، مخامخ سرتېري ته مې وویل تاسې د هغه صلاح الدین خبرې کوئ، چې بیت المقدس یې فتح کړ .؟

دوی یو بل ته وکتل بیا یې وویل:

ته هم هغه پېژنې ؟

ـ هو ولې نه، هغه پېژنم!

هغه مسلمان د ړوند شي چې صلاح الدین ایوبي نه پېژني، ما یې په یوه مجله کې د ژوند لنډ داستان لوستی، دی.

سرتېري ته مې وویل:

ـ سبا به له ما سره یوه مرسته وکړې؟

ـ چې خور مې شوې نو بیا له خور سره سړی مرسته نه کوي؟

ووایه څه درته وکړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زه سبا ایران ته ځم، هیڅ بلده نه یم، ما له سرحده اړولی شې؟

- نو بیا چېرې ځې؟

- نه پوهېږم، د یوه نامالوم سفر لاروې یم.

-ګورئ خورې، موږ له مېلمه نه دا پوښتنه چې ته څوک یې؟ له کومه ځایه راغلې؟، دلته دې څه کول؟ دا شرم ګڼو البته دا زموږ د ځانګړې ټبر دود دی .

خو که د مرستې په پار یې وایې کېدای شي مرسته درسره وکړای شم

ـ زما کیسه ماته هیڅ ګټه نه کوي نو ویلو ته یې څکه اړتیا نه بولم

ـ سمه ده زه ټینګار نه کوم، د ایران کوم ځای ته ځې

ـ تهران ته!

ـ له سرحده د تېرېدو موږ هیڅ کومه قانوني موانعه نلرو، بلکې په دې کار زموږ مسولین خوشحاله کېږي هم .

پاتې شوه د ایران خبره، هغه نو بیا زموږ له واکه وتلې ده، خو بیا یې هم زه حلوم، یو شمېر موټر له ترکي ته تهران ته خوراکي توکي وړي، هغوی سره دې په موټر کې پټ ځای کینوم، تر تهرانه دې رسوي.

ـ خو که داسې راسره وکړې بیا خو به مې وګټې.

بریتور ځوان په ټېر باندې لاس کېښود، ویې ویل دا د ورور درسره ژمنه ده.

زه په کوچنیوالي کې هم له بریتورو خلکو ډارېدم، خو لومړی ځل ؤ چې، له بریتو مې کرکه ونه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتېري خپلو دندو ته ستانه شول او ژمنه يې وکړه چې سهار زه درپسې موټر راولم.

موږ هم د خوراک له مېزه پورته شو، د کور مشرې پيغلې يوې خونې ته نه باسلم، خونه کې يو ښکلی پالنگ پروت ؤ، راته يې کړه دلته داسې وېده شه لکه د لومړۍ شپې ناوې، ته هيڅ کومې انديښنې ته اړتيا نه لرې، خو چې وتله راته يې کړه، زه پوهېږم، له سختو تاړاکونو راوتلې يې، زه مو له هر چا ښه محسوسوم، زموږ ټول کور په دې پوهېږي چې ته يوه دردونکې کيسه له موږه پټوې، موږ هم ځان ته دا حق نه ورکوو چې ستا په شخصي ژوند کې مداخله وکړو، خو که کېږي، يوازې ماته د زړه بړاس وباسه، لږ به دې دا غمونه سپک شي زه ژمنه درسره کوم د يوې کردی جلۍ په صفت چې خپلې کورنۍ ته هم ستاسې کيسه نه کوم، د هو په دود مې سر ورته وخوځاؤ، خواته مې راوغوښته، راسره کيناسته، کيسه مې ورته پيل کړه او بيا تر ترکې مې ورته راورسوله، کله مې چې له کيښتۍ زما او د بلال له لوېدو او د بلال د غرقېدو ته کيسه راوسېده، د هغې ښکلې بادامي سترگې له اوښکو ډکې شوې، کلکه يې په غېږ کې ونيولم، بيا يې ښکل کړم د نورې کيسې د غځېدا غوښتنه يې وکړه !

ورته مې کړه:

ته پوهېږې بيگا چې کوم خبرونه ؤ او هلته زما له لاس کاشوغه ولوېده هغه کوم تصادف نه ؤ، هغه يوازې د کاشوقې لوېدل نه ؤ، له هغې سره زما د هيلو د تبا کېدو کيسه تړلې وه ،

ـ هغه څنگه ؟

ـ دغه کس زه يرغمل کړې وم، بيا يې يوه ځانگړې ځای ته راوستم، هغه ماته د انسان په سترگه ونه کتل، له ماسره يې د کاغذ تشناب په څېر چلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړ، زما ټولې هیلې ، حیثیت، ابرو او بسته ژوند، یې د یوې لحضې خوند نه قربان کړ.

زه نه پوهېږم دا نړۍ ولې دومره بدرنگه شوې، له نړۍ ولې زړه سوي کډه کړې، انسانیت ولې له منځه تللی؟ د پیغلې مړه ژړا په ژوندیو لویو، لویو چغو بدله شوه اطاق کې یوه غوغا شوه، هغې ته مې چې هر څومره د چوپتیا سپارښتنه کوله د هغې چغې نورې هم پسې زیاتېدې، لږ وروسته، د کوټنۍ دوه نورې لورگانې، مور او سپین ږیری پلار زموږ مخکې په وراخطا څهرو ودرېدل، په ترکی ژبه یې له پیغلې فکر کوم همدا پوښتنه وکړه چې څه خبره ده ؟

څه شوي ؟

ولې چغې وهې؟

پیغلې هم په ترکی ژبه ورته ځواب ورکاؤ، خو زه نه پوهېدم چې څه ورته وایي، زما له زړه یو خدای ج خبر ؤ ډارېدم چې که زما کیسه ورته وکړي ماته به کومه ستونزه جوړه کړي، خو ترکان سخت بانزاکته خلک دي، پټ په زړه کې پوهېدل چې ما ورته د خپل مظلومیت کیسه کړې او هغې کیسې یې لور چغو ته اړ کړې ده، هغوی لږ وروسته شاته قدمونه واخیستل او زموږ د اطاق ور یې راپورې کړ.

ما پیغلې ته مخ ورواړاؤ ورته مې کړه، تا خو ژمنه کړې وه چې هغوی ته نه وایې؟

هغې په داسې حال کې چې په سترگو کې یې ډنډ اوښکې ولاړې وې، راته کړه؛ که افغانان په ژمنه کې کلک دي، کردان هم له دوی کم نه دي، د کردانو ځانگړتیاوې افغانانو ته ورته دي ،ما ستا په اړه هیڅ هم ندي ورته ویلي ما هغوی ته وویل چې بېرته خپلو اطاقو ته ستانه شي، ورته مې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې دې چغې کړې، ایا زما کیسه دومره تراجیدي وه ؟

هغې زما په اوږه لاسونه واړول راته یې کړه خورې:

ستا په حال باید، انسان څه چې ځمکه او اسمان وژاړي، د یوې پیغلې په صفت دې زه درک کولی شم، ستا په معصومه کم عمره څهره کې یو پټ طوفان او ویجاړي درک کولی شم، په عزت د لوبې په اصل کې ستا په ژوند لوبې دي، ستا درد دومره لوی دی چې ما یې د اورېدو تاب له لاسه ورکړ، ځان مې کابو نه شو کړای، ته ډېره مظلومه یې، له دې خبرې وروسته هغه راته مخامخ شوه، زما څهره کې یې سترګې وټومبلې ویې ویل؛ ښه نو د هغه سړي د مرګ راز باندې خبره شوې ؟

ـ هغه ما وواژه، ما په خپلو لاسونو د هغه مرۍ پرې کړه!

ـ نو ته په دې کار څرنګه بریالۍ شوې، ته یو تن او هغوی له وسلو او باډیګارډانو سره، هغه ته دې څرنګه داسې سزا ورکړه دا څنګه کېدای شي؟

کله چې د خدای ج مرسته راشي، بیا ځواک او بشري قوه، هرڅه کار پرېږدي.

هغې د هو په دود زما له خبرو سره د توافق سر ښوراؤ او زما دې کار ته یې د اتلولي لقب هم ورکړ.

سترګې مې خوب وځمبولې، کردی جلۍ هم زما په حالت پوه شوه، په بالښت د سر ایښودو یې راته وویل خپله هم زما سره جوړه په تخت وغځېده، لاس یې راباندې واړا ؤ.

لږ وروسته د خوب پر بالښت د ویښتیا څپه خوب رانه واخیسته .

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار شو د کور مشرې پيغلې د پښو له گوتې ونيولم راويښه يې کړم راته يې کړه کالي دې خيرن شوي خپلې جامې مې په حمام کې درته ايښې دي، لومړی حمام وکړه بيا هغه واغونده.

يو کوچنی بکس مې درته ايښی، خپلې جامې دې په هغه بکس کې واچوه په فرصت به يې ومينځې کاش چې ما د شپې ورته پام شوی وای، ما به مينځلې وې تر سهاره وچېدې، پاکې به دې په بکس کې ايښې وې.

خو خير په فرصت يې درته ومينځه!

په ريښتيا هم ما نورې جامې نه درلودې، ورته خوښه شوم، خو شرم راته برېښيده، چې د هغې نه جامې واخلم، ورته مې کړه خو هغه ستا جامې دي ؟

ـ انديښنه مه کوه، زما نورې هم شته، نښه دې وي!

حمام ته لاړم او جامې مې بدلې کړې،

موږ د سهار چاى خوړ چې بريتور ځوان فوځي موټر راوست، زما خو چاى نه تېرېده د يوه نامالوم برخليک په لورې مې سفر درلوده، نيگارانه وم، چې مخکې به څه راسره کيږي، ځکه پېغله وم، نه مې د دفاع څوک ؤ او نه څوک رانه شرمېدل.

موټر ته ورو‌ختو د کور پيغلو او مور لکه چې د کور کوم غړی يې رخصت کيږي، د هر يوه په ښکلو غومبرو لس ځايه اوښکې راتلې.

د ژمنې سره سم کرد زلمي په يوه اوږد، بارداره موټر په جنگله کې يو پټ ځاى راته جوړ کړ، د لرگي تخته يې راباندې کېښوده، د موټر نمبر پلېټ يې ځان سره وليکه موټروان ته يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زما خور ده، کردان له خپلو خوېندو سخته ساتنه کوي، که یې شکایت واورم، بیا هم په همدې لاره راځې، نو بیا په خپله پوهېږې چې زه هر څه در سره کولی شم.

هغه بلې اقا، مه در خدمتم وویل:

کردي زلمي ته مې له تختې لاندې ورغږ کړ:

زه نه غواړم د تهران ښار ته د ننه شم، د ښار یوه څنډه کې دې ما ښکته کړي، هغه ایراني عسکر ته زما د غوښتنې وویل: موټروان به چشم وویل نور...

موټر حرکت وکړ او بیا له اوږده مزل وروسته هغه وخت هم راورسېده چې موټروان مې له سره تخته لرې کړه، راته یې کړه اوس د تهران په لس کیلو متري کې یو.

سر مې له فنا ځایه راپورته کړ، سترګه د غره په څوکه ولاړه وه ، خپله رڼا یې هم تته کړې وه زېړې وړانګې یې خپرولې له سړکه د یو کیلومتر په فاصله کې یوه کور ښکارېده، له کوره په لږ لرې فاصله کې یوه کلی هم تر سترګو کېده، موټروان ته مې وویل زه همدلته ښکته کېږم.

موټروان وویل:

زه هم پردی مزدور یم، که لږ پیسې راکړې، ښه به وي، یو لوټ راسره پاتې وو، هغه مې له جیبه راوباسه موټروان ته مې ورکړ.

له موټره ښکته شوم، د ځان شخي مې وباسله د یوې پېغلې لپاره ډېره سخته وي چې پردي وطن کې ګرځي، د شپې ځای نه لري پیسې نه لري او د خواهشاتو د وګو انسانانو په منځ کې یې ژوند په برخه شوی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه دلته په دې فکر ښکته شوم او ښار مې انتخاب نه کړ چې کوم کور کې به شپه وکړم، نه د هوټل پیسې راسره وې او نه هغه ځای مسؤن راته برېښیده !

هلته لږې فاصله کې کور باندې مې سترګې خښې کړې وې د هغه کور په لوري روانه شوم، چې د موټر له جنګلې مې لیدلی ؤ، له زړه مې یو خدای ج خبر ؤ، وېرېدم چې هغوی به شپه راکړي او کنه؟ که د شپې ځای راکړي، څه ډول خلک به وي، ایا زما مجبوري به درک کړي او که له مجبورۍ به مې ناسمه ګټه واخلي، په همدې زړه نازړه توب کې روانه وم، یو ارمان راغی او هغه ارمان دا چې کاشکې یوه وېډیو مې د ځان کړې وای او زما د سرنوېشت ټول شارټونه مې پکې اخیستي وای، بیا هغه وېډیو زما مور او پلار ته چا ښودلې وای چې والدینو تاسې خو ارامه ژوند غوښت ایا زما په اړه مو هم فکر کړی ؤ،!؟ کنه !

داسې مو نه ویل چې زموږ اولادونه کېدای شي د دې سفر له امله د یوه نامالوم برخلیک سره مخ شي بیا به څه کوي ځان سره مې وویل کاشکې دا حالت مې مور او پلار په خپلو سترګو ووینې، خو تش خیال ؤ پوهېدم، چې سرته نه رسېږي، سر مې راپورته کړ د کور دروازې ته نېږدې شوې وم دروازه مې ټک، تک کړه یوه مېرمن راووته ورته مې کړه مسافره یم، که یوه شپه راکړې.

مېرمنې ښکته او پورته راته وکتل، په تاو کې یې مخ رانه واړاؤ، له څه ویلو پرته یې دروازه راپسې راپورې کړه، د دروازې، درز مې د زړه درزا هم زیاته کړه، لږ شېبه خو د دروازې تر مخه لکه د وظیفې ملنګه تم شوم، په دې تمه وم چې په زړه کې به یې رحم راشي بیا به دروازه راخلاصه کړي او د تیارې او ماښامي له امله به راباندې زړه وسوځوي، خو دروازه لا هماغسې بنده وه چا یې د خلاصولو هڅه ونه کړه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

اړه شوم د کلي خواته لاړه شم په لارو او کوڅو کې د شپې تېرولو ځای ولټوم، له لنډ مزل وروسته هغه کلي ته ورسېدم، چې په سترګو کې مې نېولی ؤ، یوه کوڅه مې په مخه راغله، ور ننه وتم مخې ته روانه شوم د کوڅې یوه لوري ته یوه دروازه وه بل لوري ته لړ مخکې ډله ځوانان ناست ؤ دروازه مې وټکوله بیا هم یوه مېرمن راووته په سر یې کوچنی دوسمال اچولی ؤ، ورته مې کړه، ماښام دی تور سرې یم، د شپې ځای نه لرم، که نن شپه خپل کور کې ځای راکړې.

وې ویل:

نشته، دلته ځای نشته!

خدای زده څومره افتونه به درسره وي.

په چوپه خوله ترې روانه شوم، ځوانانو راکتل سترګې یې نه رانه باسلې، چې ور ورسېدم، دوه درېیو یې په یوه غږ وویل اې جلی هوټل ته به لاړ شو، ښه ګرمه شپه به تېره کړو...

ما نه ورکتل خو د دوی دغه تېرنظري، مې زړه پرې کاو او ځان راته ډېر کم مالومېده، له انسانیته مې کرکه کېدله.

له لنډ مزل وروسته یوې بلې دروازې ته ورسېدم، تیاره هم د اسمان په لمنوکې خپرېده هغه مې ټک، ټک کړه له لنډ انتظار وروسته یوه مېرمن راووته، د کور حویلی یې ښکارېده دننه پکې څو مېږې، وزې او غواګانې په اخورونو تړلې وې، هغې ته مې د شپې سوال په ځای د مزدورۍ وویل ورته مې کړه ستا د غواو او مېږو ساتنه به کوم، پوښتنه یې وکړه د ورځې څو روفۍ غواړې ورته مې کړه، بس شپه راکوه، مزدوري نه غواړم، ډېره ډارېدم، چې که د شپې د باندې پاتې شم، خدای زده څه به راباندې وشي، د خواهشاتو وګي به مې څومره ازیت کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نه راتلو یې راته وویل، زړه کې مې یوه خوښي پیدا شوه لکه چې چا یو کور وړیا راکړی وي، دومره خوښي یې خبرې راکړه، په بیړه ور دننه شوم، خاوند یې هم په کور کې و، سختې یخني اخیستې وم د خاوند یې راته پام شو، لکه د پاڼې رپېدم.

ګازي بخارۍ بله وه، هغه سره یې د نېږدې کیناستو راته وویل زه هم لاړم، ست مې ونه غوښت هلته کیناستم.

سړي پوښتنه وکړه ویې ویل د کوم ځای یې؟

سترګې مې له ځمکې سره ګنډلې وې، هغه ته د مخامخ کتو نه هم وېره راته کېده، ورته مې کړه:

د افغانستان یم، دلته مهاجر یو، د اقتصادي بحران سره مخ یو .

ویې ویل:

ستونزه نشته زما مېرمنې سره د څارویو پالنه کوه، زه به درته د ورځې معاش هم در کوم، دې خبرې نوره هم خوښه کړم ځکه په جیب کې مې یوه روفۍ نه وه، پیسو ته مې ډېره اړتیا وه، دوه کوچنۍ زامن یوه لور یې رانه تاؤ شول راته یې کړه، زموږ له کوره به نوره نه ځې، موږ سره اوسېږه، ښه!

ماشومانو ته مې ډېره په سختي مسکا وکړه، د هو په دود مې سر ورته وخوځاؤ!

څه ښه یې ویلي ماشومان که د شرق وي او که د غرب، معصوم وي، زړونه یې پاک وي، هغه څه وایي چې په زړه یې راځي، د غټانو غوندې نه وي، چې د یوه لاس نیوي تر شا لسګونه پټې موخې لري.

پلار یې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوی حفاظت هم کوه!

ما، نه، نشوه ویلي! ځکه ناچاري وه، ډېره مجبوره وم، د هو په دودسر ورته خوځآؤ.

ماخوستن شو د گرد مېز تر شاه کیناستو ډوډی مو وخوړه، سړي ماته وکتل سر یې وښوراؤ، له ځایه پورته شو کوټ بند کې د مېرمنې راځړېدلی کوټ ته لاس کړ راته یې کړه چې بېرون وځې دا هم اغونده بهر یخ وي، مېرمنې ته یې دغه کار خوند ورنه کړ، څهره یې مړاوي شوه، ما ورته وویل زما یخ نه کېږي، دا اغوستي کالي مې گرم دي دېته اړتیا نشته!

خو ټینگار یې وکړ ترې وامې خیست مېرمنې یې بهر وباسلم یوه خونه یې راته وښوده ویې ویل همدلته نته وځه همدا د خوب کوټه ده، له دې وروسته زما کوټې ته پرته زما له ویلو رانشې، مېرمنې دا هم وویل له داخل نه ور درپسې رابند کړه، سهار هم وخته جگه شه!

ورته مې کړه څه چې ته وایې هماغسې به کوم!

شپه مې نا ارامه او په وېره کې تېره کړه، نه پوهېدم چې څه راسره کېږي خو تر سهاره مې کوم گواښ حس نه کړ.

سهار وختي پورته شوم، اودس او لمونځ مې وکړ،چاى مې چمتو کړ،دوی ته مې ور وړ د چایو له خوړو وروسته سړی خپل کار پسې ووت ، مېرمنې راته د لسو مېږو، وزو او دوه غواگانو د لوشلو وویل، ما په ژوند کې هم چېرې غواوې او اوزې نه وې لوشلې او نه یې په چل پوهېدم، ورغلم لوښی مې را سره واخیست د یوې غلې وزې، خواکې کیناستم له څنگه مې د تیونو د راکشولو هڅه پیل کړه، له لرې د مېرمنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راباندې پآم شو، ويې خندل بيا راپسې راغله راته يې کړه، له شانه ورته کينه ،د وزې پښې ازادې کړه او بيا يې په لوشلو پيل وکړه!

ـ مننه چې په چل دې پوه کړم زه د وزو له لوشلو سره بلنده نه يم.

هغې په يوه کينه ناکه لهجه راته وويل:

مننه پرېږده، منظم کار کوه، که يې نشې کولی هم ووايه چې تصميم ونيسو!

ما ښښنه ترې وغوښته، د مېږو او وزو په لوشلو مې پيل وکړ، ډېرې وې، په اخېر کې مې لاسونه شل شول او گوتو مې کار پرېښوده، خو مجبوری هم بد شي وي، هغه تېپه راپه ياد شوه.

د ناچارۍ مېرمنه واخلم.
سړی به ستړي وي، د بل زړه به ساتينه!

ماښام د مېرمنې خاوند راغلی، زما لخوا يې ورته شکايت وکړ ورته يې کړه دا جلۍ په کار نه پوهېږي، کار نشي کولی، زما لاس پرې ازاد نه دی، هغه ماته وکتل بيا يې خپلې مېرمنې ته وکتل.

راته ويې وويل:

ته ريښتيا په کار نه پوهېږې؟

ـ هو له کار سره بلده نه يم خو لږ چانس راکړئ، يوه اونۍ کې د هرڅه سره بلدېږم، په دې ورځو کې چې له کار سره ځان بلدوم په وړيا ډول کار کوم.

د دې ورځو معاش نه غواړم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هغه مېرمنې ته مخ ورواړاؤ ورته یې کړه، وخت ورکړه، بیچاره به ډېره مجبوره وي، هغه نور د خپل اطاق په لور روان شو.

مېرمن یې چوپ پاتې شوه، نه یې د هو او نه یې د نه ځواب ورکړ، خو ماته یې په توند نظر وکتل، لږ وروسته یې ځان ته وغوښتم، راته یې زما چامپر وباسه، سخت یخ ؤ، خو امر ؤ هغه مې وویست، ویې ویل زما د خاوند اطاق ته یې وروړه ورته ووایه چې زه دا نه غواړم.

د هو په دود مې ورته سر وخوځاؤ، جامپر مې په لاس کې نیولی ؤ، خو دا راته سخته وه چې زه د مېرمنې خاوند ته ودرېږم او ورته ووایم چې زه دا نه غواړم، ځکه چې راته مالومېده هغه کوم بد نیت نه درلوده .

مېرمنې ته مې وویل:

زه دا نور نه اغوندم، بس ځان سره یې وساته، ستا خاوند زما د پلار په څېر دی زه د هغه په وړاندې بې ادبي نه شم کولی.

هغې په تاو کې جامپر رانه واخیست او د خیرنو کالیو په کوټه(ډمبار) یې ورګډ کړ، راته یې کړه سبا دا ټول ومینځه.

ورته مې کړه، سمه ده په سترګو!

ماخوستن د خوراک نه پس مې په دهلېز کې د خوراک چټل لوښي مینځل د مېرمنې خاوند راباندې راووت زه په لوښو مینځلو لګیا ؤم راته یې کړه یخ دی، وجلې ما جامپر ددې لپاره درکړ چې وایې غوندې، خو تاسې اوس هم په یوه کمیس کې کار کوئ او دې یخ ته ناسته یاست .

ځواب مې ورکړ، زما یخ نه کېږي

ـ نو جامپر دې څه کړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خیرن ؤ، د ناولیو جامو سره مې واچاؤ سبا یې منځم،

هغه له دې خبرې سره ننوت او د مېرمنې بل چامپر یې راوباسه ویې ویل: تر هغو دا په تن کړه.

ـ نه دا بېرته خپل ځای ته ویسه، ستا د مېرمنې هم ورته اړتیا ده یخ ده زه په دې جامو کې ارامه یم یخ مې نه کېږي، زموږ وطن ډېر یخ دی زه له یخ سره بلده یم.

هغه په قار شو ویې ویل زه چې څه درته وایم هغه منه!

وډاره شوم چې زما په اړه زما له کاره د گوښه کولو راته ونه وایي، جامپر مې ترې واخیست، پوهېدم چې هغه د یوه انسانیت له مخې دا کار کوي، خو له دې کار یې مېرمنې خدایزده ولې، ښه نه راتلل او زه هم نه پوهېدم چې څه وکړم!

بس د سپینې غر بې واورو نه وي، زما ژوند هم د ستونزو یوه ټولگه جوړه شوې وه، د خدای په یوه ازمایښت کې مې ژوند غوټه شوی ؤ.

سهار شو د مېرمنې خاوند بهر په خپله دنده پسې لاړ او مېرمن او زه سره پاتې شوه ما د بنډار کالیو په مینځولو پیل وکړ، لږ وروسته مې مېرمن په خواکې ځړېدلې شونډې کیناسته راته یې کړه، که زما پرونۍ خبره دې منلې وایئ بیا به د دویم جامپر درکولو خبره نه پیښېده.

ورته مې کړه، ته ولې بې ځایه فکرونه کوې، ته زما د مور په ځای یې او هغه مې د پلار حیثیت ماته لرئ، زه ډېره مجبوره یم او له مجبورې هېڅوک هم نشم خفه کولی، تاسې ما درک کړئ ښځینه طبقه، ښځینه طبقه ښه درک کولی شي، تاسې څه خبر یاست چې زه څومره غمونه لرم او څومره بدبختي لرم، په کوم اړوند چې تاسې فکر کوئ، په ډاډه زړه درته وایم چې دا یوازې ستاسې واهمه ده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خاوند سره دې په باور ژوند وکړه ځکه چې بې باوره، ګډ ژوند په اور کې ژوند وي او بس.

راته يې کړه نننۍ بازاري انجونه زه ډېرې ښې پېژنم، په دې کم عمر کې چې داسې تېرې او ځواکمنې خبرې کوي، له ډېرو لوبو تېره شوې يې !

سبحان الله مې وويل:

نور د کاليو په مينځلو لګيا شوم، هغه هم زما له څنګه پورته شوه، تر غرمې مې کالي پريمنځل.

ذهني خو له پخوا ستړې وم خو دا ځل جسمي هم ښه ستړې شوم، خوب راغی کالي مې ژر، ژر لمر ته هوار کړل، غرمنی مې زړه ته نه کېده، خپل اطاق کې څملاستم، درې بجې راپورته شوم، د مال د لوښلو وخت ؤ هغه مې ټول راولوشل، د مازديګر سترګه لوېدو ته نېږدې وه، لمونځ مې وکړ، مېرمن راغله راته يې کړه شيدې وويشوه، د مستو لپاره يې اماده کړه، غټ ديګ شيدې مې په ګاز کېښودې، له جوش وروسته مې خپل ځای ته وړې چې پښه مې دوربل شوه، ديګ په ځمکه ولګېده، زه هم ولوېدم، د ديګ غږ ښه دروند ؤ مېرمنې يې غږ واورېده، د انګړ يوه برخه ځمکه سپينو شيدو نيولې وه او زه يې هم لکه بې ساه بنيادم په څنګ کې ولاړه وم، پوهېدم په دې تېروتنه به سزا ګورم، خو په دې نه پوهېدم چې دومره ستره سزا به وينم داسې سزا چې ما يې فکر هم نه وو کړی داسې سزا چې هغه د وحشت اخري برېد وي، هغه د انسان نورانيت ته ګواښ شي، هغه د انسان د پېژندګلوي له خطر سره مخ کړي.

مېرمنې رامنډه کړه د اوښتي ديګ د ابشيدليو شيدو په خواکې حيرانه ودرېده، د ديګ په منځ کې هم د دوه کيلو په اندازه جوش شوې شيدې پاتې وې د مېرمنې سترګې په هغو ولګېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په قهرجنه څهره يې په ما کې سترګې ونيوې راته يې کړه:

ته ړنده وې لاره دې نه ليدله، بيا يې په ديګ کې اېشيدليو شيدو ته پآم شو په دواړو لاسونو يې د ديګ ژۍ ونيوله اېشېدلې شېدې يې زما مخ ته راوشيندلې، ويې ويل دا سترګې دې چې ليدل نشي کولی، بايد له منځه ويوړل شي، لکه چې مخ ته مې چا اور راغورځولی وي، لکه چې د مخ خوا اوشاه مې د اور لمبې تاوېږي راتاوېږي، داسې مې احساسوله چغې مې کړې، د سترګو د خلاصولو هڅه مې وکړه، نه خلاصېدې، ورته ومې ويل وسوځېدم، مخ مې اور واخيست کمک وکړه، مور مې شه!

خو د هغې له طرفه کمک خو يوواري نه ؤ بلکې د سپې لورې، د بې کفايته خاندانه د فاحشې اولاده، له دې او نورو بدو الفاظو پرته مې نور څه نه اورېدل .

په پټو سترګو بهر ووتم او په کوڅه کې مې غږ وکړ د خدای ج لپاره، وسوځېدم، له مخ مې اور بادېږي لږې اوبه راوړئ، زما په مخ يې واچوئ!

لږ وروسته ځوک جوړ شو، خلک مې مخې ته ودرېدل، يوه کس اوبه راوړې زما په مخ يې واچولې، بل د غاښونو کريم راوړ زما په مخ يې وواهه، يوه کس له کوره کرولا راوباسله، مېرمن يې هم ورسره وه، موټر کې يې کېنولم.

او دولتي روغتون ته يې ورسولم، ډاکترانو مې درملنه پيل کړه خدای ج شته ښه رويه يې راسره وکړه، په يوه اونۍ کې مې سترګې خلاصې شوې دوه اونۍ وروسته مې نور ټپونه هم ښه شول، د سترګو نور مې خپل ځای ته ورغی، ديد يې خدای ج ژغورلی ؤ.

يوه ډېر خواخوږۍ ډاکتر مې درملنه کوله، هغه ته مې د خپل له کړاونو ډک سفر کيسه وکړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه لومړی ډېر خفه شو بیا یې وویل:

اوس څه غواړې، زه څه درسره کولی شم، چې له لاسه مې هر څه وشي نه یې درنه درېغوم.

ورته مې کړه افغانستان ته ځم، د تګ زمینه راته برابره کړه، ما سره مرسته وکړه چې خپل وطن ته لاړه شم، بس هلته مې که ژوند وي او یا هم مرګ قبول مې دي، زه نوره بیخي ستړې شوې یم.

نور د ژوند تېرولو تاب نلرم.

ډاکتر لومړی حوصله مندی راکړه، بیا یې د پتلون جیب ته لاس کړ، موبایل یې راباسه یوه ملګری یې پولیسو کې دنده لرله هغه ته یې زما د مرستې وویل:

یو ساعت وروسته پولیس په ما پسې موټر راوست ډاډ یې راکړ چې زه دې تر افغانستانه سلامته رسوم.

د هغو افغانانو چې قاچاقي یې په ایران کې ژوند کاؤ او دوی نیولي ؤ هلته یې بوتلم هغوی یې ښه په تنګ اطاق کې اچولي ؤ، خو زما اطاق راحت ؤ، یوه شپه مو دلته وکړه، په سبا یې د نورو افغانانو په شمول د هرات پر پوله راواړولو هلته د امن خونې ته وېوړل شوم او بیا کابل ته راوړل شوم دلته مې هم د امن په کور کې فنا واخیسته، د یوې اونۍ تېرولو وروسته سخته په تنګ شوم، له امن کوره راووتم راسا شمشاد تلوېزیون ته لاړم، له هغوی مې غوښتنه وکړه چې ما سره مرکه وکړي او له برکته یې ما خپله کورنۍ ویني، ما دوی او دوی زه پیدا کړم.

مرکه مې وکړه د امن کور شماره مې هم پکې ورکړه، یوه اونۍ مې ورته د امن په کور کې انتظار وکړ خو هیڅ درک ونه لګېده، د امن له کوره راووتم خپل پلورل شوي کور ته لاړم د کور خواکې د هذارګي دروازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې وتړکوله، بل څوک راووتل ویلې هغوی له دې ځایه کډه شوي دي، خپل خرڅ شوی کور، دروازه مې وټکوله، یوه دوه ماشومان راووتل ورته مې کړه په دغه کور کې زما ماشومتوب، تېر شوی دی، ډېرې خاطرې مې ور سره تړلې دي، اجازه راکړئ چې در ننه شم او یو ساعت په دې چمن او خونو کې وګرځم .

نه پوهېږم د کومې چلبازۍ او ناوړه ګټې اخېستونکي فکر یې راباندې وکړ دروازه یې په زوره راپورې کړه له شاه یې قلفک کړه!

د مور یوه خواهرخوانده، را په یاد شوه هلته لاړم، یوه دوه ورځې مې چې هلته تېرې کړې، هلته هم په تنګ شوم، څمکه راته سور تنور شو، زلمي زامن یې درلودل، هغوی تیاره ډوډۍ بللم، هر لوري ته به یې توس راپسې واهه ترې تنګ شوم.

په پټه خوله د مور خواهرخوانده ته له څه ویلو ترې راووتم!

نه مې غوښتل تورې سپینې وشي!

ډېر فکر مې وکړ، د خپل ټپ د ښودلو،مې څوک پیدا نه کړل چې ورته ښودلی مې وایئ او هغوی پرې مرهم ایښي وایي، پیغله وم، بس د هر چا نظر به اخیستم.

ځان سره مې وویل:

اوس دې نه څوک کوي، که ودې هم کړي، طلاقوي دې، وایي به چې ته پیغلتوب نلرې، پلیته یې، ناروا اړیکې دې پاللې دي.

ځان سره مې پرېکړه وکړه ومې ویل:

نور دا نړۍ له ما او زه له نړۍ تنګه یم، یوې پراخه بلې نړۍ ته چې معیار یې مساوات او ریښتینولي پکې د بریا راز دی بس هماغلته ځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته ما څوک نه شي درک کولی، بلې نړۍ ته له تګ پرته بله لاره نلرم

دا د قاچاقبري د وروستۍ پاڼې وروستي ټکي ؤ!

ځان ته مې پام شو، ګرېوان مې په اوښکو لوند ؤ، په بند خونه کې چوپه چوپتیا وه چپ لاس مې سترګو ته نیږدې کړ، د سهار څلور بجې وې، د سهار اذان وخت ؤ.

د قاچاقبرې د لیکل شوي کتاب ورقې مې راټولې کړې ځان سره مې وویل دا کتاب خو به مې د خلاصون سند شي، خو قاچاقبره په هر قیمت چې وي باید بچ شي، زه باید د هغې ژوند رنګین کړم، خوشحالیانې ورکړم، ارمانونه یې پوره کړم او دغه دردونو ته یې مرهم شم ...

بندخونه کې ملا اذان پیل کړ، اودس او لمونځ مې وکړ د چایو وخت راغی اشپزخانې کې په چایو ناست ؤم چې یو سرتېری راغی وې ویل:

ته یې محکمې ته بللی یې کتاب مې تیار په څنګ کې نیولی ؤ د قاچاقبرې یو انځور مې له هغې نه په روغتون کې اخیستی ؤ، پوه شوم چې قاچاقبره دلته څوک نه لري انځور مې پر فېسبوک په دې هیله خپور کړ، چې کېدای شي د هېواده بهر یې کورنۍ ووینې !

ورسره ومې لیکل دغه جلۍ لېمه نومېږي، کورنۍ د ناز نوم یې پرې دی، په قاچاقي لاره په ترکیه کې له کورنۍ بې درکه شوې دی، دا اوس افغانستان ته راغلې ده، کورنۍ یې کېدای شي اوس له هېواده بهر وي هیله ده دغه جلۍ اوس په روغتون کې د مرګ او ژوند شیبې شماري که یې څوک کورنۍ پېژني له مور سره دې په دې شمېره تماس کې شي!

پوست مې وکړ، زه محکمې ته وبوړل شوم، قاضي رانه د پېښې پوښتنه وکړه ورته مې کړه قاضي صیب دغه کتاب واخله وې لوله ددې جلۍ په اصل کیسه به پوه شې،...

(c) ketabton.com: The Digital Library

او که جلۍ په هوش راغله نو خپله به د دې کتاب کیسه درته وکړي، دا کتاب خپله دې پیغلې لیکلی کومه چې ما په موټر وهلې، هغې خپله د ځان وژنې هڅه کړې ده او دا کتاب یې ښه ثبوت دی.

قاضي وویل ته ددې کتاب لنډیز ووایه

هغه ته مې په لنډو ټکو د هغې د ژوند کیسه وکړه قاضي پرېکړه اعلان کړه سړی په ضمانت خوشي کړئ، که بیا هم موږ ته کوم شک پیدا شو باید بېرته محکمې ته حاضرکړل شي.

ما ورته ټېټر وواهه سمه ده مې وویل:

له محکمې خدای خلاص کړم، کورنۍ مې هم راسره وه ټولو ویلي چې کور ته ځو ما ورته وویل، زه باید لومړی روغتون ته لاړ شم!

دوی هم کوم اعتراض ونه کړ!

موټر ته وختم ځان سره مې پرېکړه وکړه که دا جلۍ خدای ج روغه کړي زه واده ورسره کوم ټول ارمانونه یې پوره کوم او ژوند یې ورته رنګین کوم دومره خوښه یې ساتم چې د ژوند ټولې تېرې شوې ستونزې ترې هېرې شي.

فیسبوک مې خلاص کړ مسنجر کې مسج راغی!

راته لیکلي یې ؤ:

وروره د خدای ج لپار د فون شمېره دې راولېږه

د فون شمېره مې ورولېږله، د لېږلو سره مې ټلیفون وشرنګېده

له سلام ویلو وروسته یې راته وویل وروره زه بلال پکتین نومېږم، په استرلیا کې ژوند کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو ورځې مخکې مې د يوې پيغلې خبرې په تلوېزيون واروربدې، بيا مې هڅه وکړه له هغې سره په اړيکه کې شم خو بريالی نشوم.

زه له استرليا نه کابل ته پسې راغلم!

اوس مې د هغې جلۍ د ناروغتيا پوست ستا پر اکونټ وليده، هيله ده د هغې ځای راته وښايې!

ورته مې کړه هغه بلال پکتين يې چې له دې جلۍ سره په قاچاقي لاره ملګری وې؟

ـ هو هغه يم خو ته څه پوه شوې؟

ـ ته په اوبو کې ډوب شوی نه وې ؟

ـ هو ډوب شوم خو بيا يوې کېښتۍ وژغورلم، خو وروروجانه ته څنګه زما له حاله خبر يې، دا ليمې درته ويلي ؟

ـ ته يو ځل استقلال روغتون ته راشه زه هم هلته روان يم ناروغ هم هلته بستر دی.

ټليفون پرې شو.

زه روغتون ته ورسېدم، قاچاقبره، هماغسې غلې، په خپل بستر کې پرته وه، غټې بڼه ورې سترګې يې کلکې پټې وي، په رېښتيا له دې نړۍ خپه وه، نه يې غوښتل بيا سترګې ورسره مخامخ کړي.

ارامه، ارامه ساه يې ښکله

د تېر ژوند کيسې مې په ذهن کې تېرې بتيرې شوې، پر هغې د ظلمونو انتهاوې مې سترګو ته ودرېدې، د هغې هغه هيلې چې ډاکتره کېږي به هېواد ته به خدمت کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه مې ذهن کې تاو راتاؤ شوې .

سلګیو واخیستم، ټول بدن مې رېږدېده، ځان مې نشو کابو کولی، لیمې غږ مې وارویده

سر مې راپورته کړ، یو ښکلی، تنکی، دنګ ځوان مې په مخکې ولاړ ؤ ښکلې ویښتان یې پر منځ بیل کړي ؤ، بیا یې شونډې بېرته شوې ویې ویل لیمې زه بلال یم سترګې خلاصې کړه ستا مخې ته ولاړ یم، ان له استرلیا راغلم، یوازې د دې لپاره چې ته په ستونزه کې یې او زه دې لاس نیوي وکړم!

له دې غږ سره قاچاقبرې سترګې خلاصې کړې، په بلال کې یې ونیوې، تر ډېره یې په بلال کې سترګې نیولې وې د سترګو له کونجو یې اوښکې روانې وې،خو سترګې یې رپېدې نه، همداسې خلاصې پاتې وې!

موږ تمه وه، چې د لیمې خبرې واورو، ډېرې پوښتنې ترې وکړو، خو د هغې سترګې همداسې خلاصې پاتې وې!

خاموشه وه، ډاکتر راغی بلال په وارخطایي هغه ته وویل :

د لیمې سترګې خلاصې دي خو خبرې نه کوي، هغه یې سترګې وکتې موږ ته یې مخ راواړاؤ ویې ویل:

له دې سترګو خو ساه ختلې، نورې د لیدو له توانه بې وسه شوې دي.

ډاکتر یې په سترګو لاس راکش کړ، بلال هغه ټیل واهه، ورته یې کړه سترګې یې مه پټوه ،لیمه دومره کمزورې نده، تاسې د هغې همت نه دی لیدلی، له ما پوښتنه وکړئ، هغه د سلو نارینه ؤ همت لري،له ټولې نړۍ سره جنګېدلی شي داسې ژر نه مري!

ډاکتر ورته کړه :

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ستا په خبرو کې شک نه وینم خو اوس دا سترګې نورې د تل لپاره پټې شوې دي.

انا لله و انا الیه راجعون !

د ډاکتر د دې خبرې له اورېدو سره د بلال، یوې او بلې خواته وکتل ،لاسونه یې وسرویل، له سترګو یې اوښکې د باران په څېر پیل شوې سوې، سوې کوکې یې وکړې، د واټ خلکو یې تاب رانه وړ، ټولو واټ پرې ښوده .

پای

پکتیا

۲۳/۱۰/۱۳۹۹

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library